COLECȚIA

18 PLUS

Michel Brice

DOMNIȘOARA DE MORAVURI UȘOARE

EDITURA ALCRIS 94

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

DOMNIŞOARA... DE MORAVURI UŞOARE

Traducere de GEORGE POPESCU-TISMANA

EDITURA ALCRIS
BUCUREŞTI, 1994
Colecţia „18 PLUS”

Michel Brice
LA DEMOISELLE DE PETITE VERTU
Presse de la cité, 1989

CAPITOLUL I

Limba roz pal a Justinei urca şi cobora de-a lungul sexului stacojiu, plimbându-se în jurul membrului lui Jean-Marc, ce se îngroşa văzând cu ochii. Dacă n-ar fi avut acel proiector în ochi, fixat direct pe ea, i-ar fi făcut până la urmă plăcere. De fiecare dată era tulburător să simţi un tip la cheremul tău, să-l aduci încet şi savant pe punctul de a exploda, numai şi numai plimbându-ţi buzele sau limba peste coloana lui din carne.

Pe moment, Jean-Marc Balleroy începu să gâfâie. Din gât îi ieşea un geamăt de agonie; cu capul uşor dat pe spate, cu pleoapele pe jumătate închise, nu era decât un torent de sânge ce palpita de la tâmple, lobul urechilor şi până în vârful organului său. Ca de fiecare dată când Justine îl sugea, n-avea decât o singură dorinţă: să se transforme în taur fioros sau armăsar şi să se înfigă între crupele ei, acolo pe podea, imediat şi s-o zguduie ritmic cu puternice lovituri de ciocan, până când s-ar instala orgasmul…

— Doamne! gemu el apucându-se cu o mână tremurătoare de bula de aramă ce ornamenta partea de jos a balustradei scării.

Din dreapta, se apropie o siluetă venind de la bucătărie şi traversă holul de la intrare, vopsit în alb.

— Lasă-l un pic!

Era Ambrico al doilea, alias Jacques Ambrico, supranumit astfel pentru a putea fi diferenţiat de tatăl său, care se numea tot Jacques şi care exersa aceeaşi meserie ca şi odrasla lui. La cei din familia Ambrico, toţi erau fotografi de platou din tată în fiu. De multe ori munca era picantă, mai ales când lucrai, ca în seara acesta, pentru Kallikokkos, Fellini al filmului porno. Pentru cinci sau şase zile de turnat, Ambrico câştiga de trei ori mai puţin decât pentru o producţie normală, dar se distra de douăzeci de ori mai mult, ceea ce compensa cu prisosinţă. Turnarea scenelor „tari” avea o mulţime de părţi agreabile. Mai ales între secvenţe. Mai întâi, toate acele fete, bineînţeles, care nu făceau nazuri, dacă le înfigeai undeva o maşinărie care se plictisea singură. Ambrico al doilea, căsătorit şi tată a doi copii, nu era împotriva a ceva pe de lături.

Ţinea în mână o bucăţică de cârnat, găsită în bucătărie şi, cu dinţii, încerca să-i scoată pieliţa.

— Nu încerci niciodată să-ţi tragi sufletul? glumi el adresându-se Justinei.

Ea era în genunchi pe marele covor oriental care împodobea holul acestei case cu doua etaje din arondismentul XV. Împreuna cu Jean-Marc, adineauri, când Kallikokkos o anunţase pe Justine că venise

momentul să-l „pregătească” pe tânăr pentru următoarea secvenţă, căutaseră un colţişor liniştit ca să se poată „concentra” amândoi şi nu găsiseră decât acest colţ în penumbră, sub casa scărilor, la doi paşi de salon. Penumbră nu era chiar cuvântul potrivit, deoarece era acest nenorocit de proiector, o lampă cu cuarţ, uitată de la turnarea precedentă (unde eroina filmului, perversa Candy, se lăsase înghesuită pe scări şi „lucrată” recta-verso de către doi veseli funcţionari la gaze care nu-şi păstraseră decât caschetele). Fasciculul luminos străpungea obscuritatea şi pătrundea ca o săgeată în ochii Justinei care clipea încontinuu.

Ea se îndepărtă puţin de obiectul pe care-l sugea cu atâta conştiinciozitate şi flutură mâna în direcţia proiectorului.

— N-ai putea să întrerupi porcăria aia? îl întrebă ea pe fotograful de platou. Nu văd ce fac.

El râse, azvârlind pe covor, cu seninătate, pieliţa cârnatului.

— Nu ţi se cere ca să ţii ochii deschişi, făcu el găsindu-se foarte spiritual.

Se duse totuşi să stingă lampa. Din salonul alăturat, se auzea vocea lui Kallikokkos, adresându-se actorilor scenei ce se turna, şi care erau pe punctul de a se împerechea, pe podea sau pe canapelele de piele.

— Aşa-i bine, continuă, draga mea… Uite… Aşa… Acum, tu, draga mea, te apleci spre el… îi pui un sân în gură… Un sfârc, asta-i place… Gerard, tu-i muşti sânul lui Patinette… Da… Da… Aşa!… încă… Dragă, mişcă-ţi un pic fundul când el îţi muşcă sfârcul… Bine… bine… Uită-te spre obiectiv, cu ochii pierduţi, eşti în pragul orgasmului… Aşa… îţi vine… Aşa… Strigi! Variezi!…

În penumbra instalată, Justine Buisson oftă. Şi ea cunoscuse asta, pe vremuri, desfăşurările amoroase sub ochiul camerei. Focurile rampei… Nu trecuse prea multă vreme de atunci. Şi pe urmă anii trecuseră, ea atinsese limita de vârstă, într-un anumit sens. La treizeci şi cinci de ani! Trebuise să se recicleze, să accepte să coboare în ierarhie şi în special pe scara salarizării. Chiar dacă, înainte, ea nu urcase niciodată prea sus, pentru că, după ce visase să ajungă un star în filme „normale”, ea nu reuşise să iasă din acest gen de producţie… fesele ei erau mult mai celebre decât faţa.

Era pe cale să-i reînghită sexul lui Jean-Marc, în continuare în picioare în faţa ei, când Ambrico al doilea se aplecă pentru a-i mângâia sânii impresionanţi.

— Doamne, ce sâni poţi să ai, constată el cu emoţie.

Reuşi să-şi înghită bucăţica de cârnat:

— Când o să termini cu Balleroy, reluă el, aş putea să-ţi spun două vorbe în particular, numai tu şi eu?

Buzele Justinei, perfect arcuite, răsfrânte apetisant, aproape „africane”, erau la trei milimetri de organul partenerului.

— Prin faţă sau prin spate... această conversaţie? întrebă ea râzând.

Fotograful de platou îşi deschise mâinile:

— Cum vrei, cedă el, eu nu sunt rasist.

Pe urmă îi părăsi în viteză fiindcă Kallikokkos îl chema în salon.

Justine se aplecă din nou, cu o înclinare uşoară din ceafă, ca un animal care se apropie de pradă.

— Ia-o încet, îi ceru Jean-Marc mângâindu-i părul. Mă exciţi prea tare şi aş putea să risc să-mi dau drumul fără să vreau, dragă.

Ceea ce n-ar trebui, îşi spuse ea, deoarece Tex Kallikokkos ar fi furios. Şi în plus, Justine ar pierde, dintr-o lovitură, cei şase sute cincizeci de franci pe care trebuia să-i primească la sfârşitul serii. El răsuflă adânc, în timp ce ea-l făcea să dispară în interiorul gurii ei. Şase sute cincizeci de franci pentru a face pe „Gâtul adânc”, fără a înghiţi asta-i tot ce mai avea dreptul să facă Justine Buisson, în legătură cu turnările. O ţineau aproape de milă şi totuşi, treaba ei era indispensabilă, deşi nu avea un nume oficial în franţuzeşte. Americanii numesc asta fluff[1]. O flufferă este plătită cu cinci sute cincizeci de dolari pe zi, acolo, pentru a suge în afara platourilor de filmare, dar cu grijă, pentru a nu-i face pe actori să juiseze, ci doar să-i menţină în stare de erecţie. O treabă ingrată şi fără glorie, dar indispensabilă, în măsura în care un realizator al unor astfel de filme nu poate să se ridice pur şi simplu şi să strige: „Lumină! Motor! Se regulează”. Majoritatea actorilor masculi au nevoie să aibă încredere în ei, dacă se poate spune aşa, şi aici intervine rolul flufferei.

Justine Buisson avea o mişcare de du-te-vino din ceafă şi umeri, un pic mai accelerată, pentru că timpul trecea şi venea momentul ca Jean-Marc să intre în acţiune sub ochiul camerelor de luat vederi. Cum se spune în jargon profesional, ea-l menţinea într-o stare de „erec” perfectă, veghind cu grijă ca el să nu ajungă până la „ejac”, căci altfel totul se ducea dracului şi ea trebuia s-o ia de la început O dată păţise figura asta cu un băiat, foarte tânăr şi foarte neexperimentat, care se vărsase în gura ei de la primele încercări. Kallikokkos urlase că Justine îi aduce producţia în pragul falimentului şi nu-i plătise decât jumătate din suma convenită.

— Ajunge, o rugă brusc Jean-Marc. Opreşte-te imediat, sau nu mai răspund de mine!

Ea ştia că nu-i adevărat pentru că Jean-Marc Balleroy era el însuşi unul din „greii” filmelor porno, campion al erecţiei cât ai bate din palme, la comandă îşi încetini mişcarea puţin câte puţin şi termină oprindu-se.

Jean-Marc îşi pusese mâinile sale puternice şi bronzate pe ceafa

[1] Fluff – pipă.

Justinei, înfigându-şi degetele în buclele ei decolorate.

— Mulţumesc, murmură el.

Îşi ridică sprâncenele. La douăzeci şi cinci de ani îi rămăsese ceva din adolescentul care fusese. Înalt, subţire, cu părul scurt perie, aranjat cu un gel special ca să arate a punic, i-ai fi dat cu uşurinţă şase sau şapte ani mai puţin decât vârsta lui. Asta, bineînţeles, reuşea s-o tulbure pe Justine. „Aş putea să fiu aproape mama lui" îşi spunea ea cu tristeţe, de fiecare dată când întâmplarea turnărilor şi a producţiilor îi aducea faţă în faţă. În fine, faţă în faţă… Era un fel de a vorbi, evident, pentru că Justine, era cel mai adesea la picioarele lui şi cu nasul la înălţimea acestui instrument superb, lung şi roz şi la fel de perfect cilindric ca un furtun de stropit, pe care Jean-Marc îl expunea, semeţ ca un promontoriu, la capătul unui pântec plat, acoperit cu o pădure deasă de peri negri şi buclaţi.

Treaba ei, serviciul pentru care era plătită cu şase sute cincizeci de franci pe şedinţă, consta în a se ocupa de organul în chestiune cu tact şi reţinere. Fără a-l lăsa niciodată „să debordeze" cum spunea delicat Kallikokkos, regizorul acestei mici capodopere cinematografice, care părea să fie „Pe aripile membrului", noul său film, bineînţeles, mai „super-torid", „incredibil de pervers" sau „dezlănţuit senzaţional" ca precedentele, care, trebuie recunoscut, nu trebuiau să ajungă în orice mână.

— Mi-ar fi plăcut să-mi dau drumul în gura ta, ştii, murmură Jean-Marc cu afecţiune, aplecându-se spre tânăra femeie.

— Nu poţi face întotdeauna ceea ce vrei, îi replică ea surâzând, cu limba pusă în continuare pe extremitatea acestei mase de carne, a cărui orificiu palpita ca un ochi minuscul.

— Nu mai spun cât este de frustrant, gemu el.

— Şi pentru mine este la fel, făcu ea cu jumătate de voce.

El o privi şi lumina catifelată a ochilor lui începu să scânteieze neliniştită.

— Este frustrant cu toţi tipii, sau numai cu mine? o întrebă el cu o umbră de gelozie în voce.

— Numai cu tine, idiotule, spuse ea mişcându-şi crupa.

Ea era tot îngenuncheată, cu fesele pe călcâie, în mijlocul unui covor de rugăciune, o minunăţie fabricată în Asia Mică a secolului XVIII, un Shiordés în al cărui centru se afla un unghi drept terminat într-un punct; totul era de un albastru intens şi blând, mângâietor ia privire.

— Prefer asta, spuse el.

Ei suspina, umflându-şi cuşca toracica la fel de păroasă ca aceea a lui King-Kong.

— Ceea ce-mi displace cei mai mult, reluă ei, este să fiu obligat s-o regulez pe băşica aia mare de Vanessa!

Ei aruncă o privire spre salonul acestui hotei particular pe care Kallikokkos îl închinase pe durata filmărilor. „Hotel particular” era poate un nume prea pompos pentru această clădire cu doua etaje situată într-un colţişor liniştit al arondismentului X, pe strada Blomet, în plin Paris. Dar cum să numeşti altfel în zilele noastre o astfel de clădire, când agenţii imobiliari zic „garsonieră” la dulapuri cu doua uşi şi „apartament cu două camere” la găuri de şoarece, unde trebuie să mergi în patru labe şi să nu-ţi ridici capul ca să nu-ţi faci cucuie din cauza tavanului? Proprietarul, un oarecare Beaucranne, îi deschisese uşile lui Kallikokkos şi echipei lui, dar se pusese doua condiţii.

Prima era să nu facă prea mare tapaj, deoarece casa sa avea un perete comun, cu o replică aproape exactă a acesteia, ocupată de călugăriţe: surorile Fecioarei Maria. Ei întreţinea relaţii excelente cu aceste femei sfinte şi dorea ca acestea să continue, dat fiind faptul că ele se ocupau de o clinică din cartier, unde veneau pacienţi, ca de altfel în toate clinicile, ca să moară. Şi atunci ele îndrumau discret familiile celor dispăruţi spre „Casa Beaucranne” (Arhitectură funerară – pietre, marmură, granit – gravuri şi sculpturi) al cărei atelier era situat la doi paşi pe strada Convention. Un mic „aranjament” de care nimeni nu se plânsese niciodată…

A doua condiţie era să-l lase să asiste la turnări, şi dacă avea chef, să pună un pic laba pe actriţe.

Îndată ce intră în bucătărie pentru a-şi lua un pahar de whisky, Justine dădu peste stăpânul casei care, în picioare, cu genunchii strecuraţi între aceia ai Vanessei, muncea la artistă, vedeta filmului, cu puternice lovituri din şale, ca şi cum ar fi vrut s-o bage pe aceasta în frigiderul de care se sprijinea, fără a mai deschide uşa.

„Această băşică mare de Vanessa”, cum tocmai spusese Jean-Marc, care n-o prea suferea, ocupa de un an locul pe care-l avusese Justine multă vreme, în capul afişelor filmelor lui Kallikokkos. Roata se întorcea, viaţa trecea, trebuia să laşi locul unora mai tinere. Şi Vanessa, o blondă cu fese de iapă, cu privirea inexpresivă şi nasul refăcut (operat estetic) de-abia avea douăzeci şi unu de ani, adică paisprezece mai puţin decât Justine… era argumentul ei cel mai puternic. Cel mai de nezdruncinat. Care-i permitea să înhaţe în jur de patru mii de franci pe ziua de turnare, în timp ce Justine, ea, nu câştiga mai mult de şase sute cincizeci.

— Nici nu ştii cât este de proastă, murmură Balleroy aşezându-se pe covorul persan, alături de tânăra femeie.

Aceasta ridică din umeri:

— Ce dacă? Tu o călăreşti, n-o pui să-ţi recite din Verlaine…

El îşi trecu mâna prin părul întărit de gel.

— Nu, dar când o fată este inteligentă, se regulează inteligent şi te asigur că este mult mai plăcut…

Ea-şi plimbă mâinile cu unghii lăcuite în roşu spre interiorul coapselor băiatului aşezat în faţa ei. Degetele scârţâiră în părul pubian, apoi începură un dans prietenesc de-a lungul membrului lui, drept ca un „i”, ca prins în beton, în erecţie pentru eternitate. Se cunoşteau de multă vreme, Jean-Marc şi Justine, avuseseră o scurtă legătură în urmă cu trei ani de zile şi cea care încetase totul fusese tânăra femeie. De frică să nu se ataşeze de acest armăsar magnific ce avea cu zece ani mai puţin ca ea şi cu întreaga viaţă în faţa lui. Din aceste săptămâni pline de pasiune, rămăsese o adevărată prietenie, o complicitate profundă şi destule regrete din ambele părţi.

— Credeam că nu-ţi pasă, zise ea, dacă în scenariu scrie că trebuie să încaleci o fată.

— În principiu, da, recunoscu el. Dar Vanessa depăşeşte orice limită…

Vreme de un an de zile, în fiecare seara, de la orele douăzeci şi unu până la douăzeci şi două şi treizeci, la teatrul Tire-Bonchon, din strada Feubourg-Poissonière, el regulase în public o oarecare Emmanuelle, pe care n-ar fi ştiut s-o recunoască nici din faţă nici din spate. Odată cortina lăsată, el nu vorbea cu ea până în seara următoare. Dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, n-ar fi recunoscut-o.

— Numai cu tine, recunoscu el, îmi pierdeam minţile în timpul turnărilor.

El tresări uşor când degetele Justinei atinseră extremitatea roşie, congestionată ca faţa unui şef de serviciu ce se întorcea de la un dejun de afaceri.

— Din cauza asta nu mai putea continua între noi, surâse ea melancolic. Nu trebuie să amesteci obligaţiile profesionale cu plăcerea proprie.

El o prinse de încheietura mâinii şi o dădu la o parte, pentru că virilitatea lui dădea din nou semne de excitaţie prematură. Pentru a-şi compensa propria frustrare, îşi afundă mâinile în decolteul Justinei, ceea ce nu-i puse nici un fel de probleme, deoarece aceasta purta un fel de salopetă galbenă, mult prea scurtă, de unde sânii ei, două mase monumentale şi voluptuoase, păreau că vor să scape la fiecare mişcare a respiraţiei.

— Ce mult îmi plac ţâţele tale! murmură el cu o voce mişcată. Sunt cele mai frumoase, din tot ce cunosc, cele mai plăcute la pipăit, la mângâiat. De multe ori mă gândesc la timpurile când mă lăsai să dorm între aceste doua amortizoare ale tale. Ştii, nu pot să uit…

Ea râse uşor pentru că Jean-Marc, mărindu-i decolteul, trăgând-o în jos, scotea la vedere aceste farmece majestuoase. Ca majoritatea femeilor dotate cu sâni ieşiţi din comun, acei ai Justinei erau împodobiţi cu aureole impresionante, mari ca nişte ţinte şi de un roz plăcut, în mijlocul cărora răsăreau două mameloane de culoarea

zmeurei care, prin contrast, păreau mici.

— Trebuie să te calmezi, făcu ea cu o voce puţin tremurătoare, totuşi, păstrează-te pentru Vanessa.

Sub apăsarea degetului mare al lui Jean-Marc, mamelonul drept al Justinei se întărea şi devenea roşu-stacojiu.

— Ştii ce mi-a zis Vanessa, adineauri? răbufni Jean-Marc cu răutate. În timp ce se pregătea pentru „şedinţă”, m-a rugat să fiu atent în momentul turnării pentru că are din nou dureri de spate. Problemele ei de sciatică sau aşa ceva… Auzi, ca şi cum aş vrea s-o răsfăţ!

— Măgarule, îl certa tandru Justine.

Monique, machieuza, apăru dinspre salon.

Era o femeiuşcă subţire şi bruneta, cu ochelari montaţi în os, care-i acopereau totul. De zece ani, de când lucra cu Kallikokkos, Justine nu-şi amintea s-o fi văzut râzând vreodată.

— Vă vine rândul, îi zise ea lui Balleroy, cu o voce fără expresie, ca de obicei, şi perfect distantă.

S-ar fi zis că n-avea decât o obsesie în viaţă: să-i facă pe toţi să uite că ea este femeie. Nu semăna deloc cu aceste fete excitate, care se zvârcoleau în faţa camerelor de filmat, cu protuberanţe bărbăteşti vârâte între coapse sau în mijlocul feselor. Trebuie recunoscut că ea reuşea destul de bine.

— Veniţi mai la lumină, îi ceru ea lui Jean-Marc, vă străluceşte nasul.

În timp ce ea cotrobăia în geanta ei cu machiaje, Justine îşi zise că nu nasul era cel care strălucea în silueta tânărului om. Mai era, în special, furtunul drept şi musculos al sexului său lucind încă de saliva cu care fusese umectat.

— Pe mai târziu, făcu Justine către Jean-Marc, după ce se ridicase şi ea.

Machieuza împrăştie puţină pudră pe figura artistului. Acum ea se aplecă şi la fel de serioasă şi profesională, şterse cu un şerveţel membrul lui enorm. Nu trebuia ca obiectul în cauză să aibă aerul că mai fusese întrebuinţat. Balleroy îşi îndreptă umerii. Dacă era gol de la brâu în jos, în partea de sus era îmbrăcat cu un veston negru, lăcuit. În scenariu, juca rolul unui factor, care venea la Vanessa cu un pachet recomandat şi frumoasa puştoaică îl dezbrăca de blugi şi de slip. În fine, se trecea la lucruri serioase, adică la secvenţa care urma.

— Te conduc după? întrebă Jean-Marc întorcându-şi capul după Justine. Dar fără a-şi mişca şoldurile, îndreptat în direcţia machieuzei, cu membrul sculat înspre ochelarii acesteia. Imperturbabilă, cu pămătuful în mână. Femeia se chinuia să-i redea aspectul iniţial.

— Vine Dodo să mă ia, spuse Justine.

Ochii lui Jean-Marc fulgerară:

— Când ai de gând să-i dai papucii? întrebă el cunoscând deja

răspunsul.

— Ştii bine că n-am de ales, zise ea.

De un an, de când erau împreună, Justine şi Donatien Strogof – Dodo pentru intimi – ea nu mai cunoştea nici o temere.

Ceva îi bântuise universul zilnic şi Dodo făcuse să dispară acest ceva.

Lipsa.

Groaza lipsei. Frica de a nu-şi avea doza la momentul dorit, sau de a nu putea pune mâna pe cel care-i procura în mod obişnuit.

Cu toate celelalte sechele: trupul care începe să tremure ca o frunză în vânt, crampe abdominale ca şi cum două gheare de oţel ar scurma-o. Pielea de găină. Greţurile. Migrena. Plânsul. Infernul. Până în momentul flashului miraculos. Clipa injecţiei cu heroină, cu senzaţia ei de fericire nebună ce-ţi aleargă prin vine ca un incendiu binefăcător.

Începuse la nouăsprezece sau douăzeci de ani şi devenise cu adevărat dependentă de cinci sau şase ani. Nu mai era cazul să întrerupă acum, când timpul trecuse şi ea îmbătrânea.

În timpul legăturii cu Jean-Marc, el încercase, ca şi alţi amanţi înaintea lui, să o convingă să urmeze o cură de dezintoxicare. Ea rezistase tentaţiei cu eroism, vreme de două-trei săptămâni.

Şi apoi, ea reluase.

Se apropie de tânăr şi-l sărută pe gât.

— Sunt terminată, îi murmură ea la ureche. Sunt uzată, ai face mai bine să mă uiţi. O camee veche, asta-i tot ce sunt. De altfel simt că s-a apropiat ora, mă duc la toaletă să-mi fac injecţia.

El o privi îndepărtându-se, cu ochii plini de tristeţe. „O camee veche”… Ultimele cuvinte ale Justinei sunau dureros în mintea lui. Când Kallikokkos se hotărâse să renunţe la serviciile ei de artistă, găsise pretextul vârstei, pentru că, chiar dacă nu era elegant, era inatacabil. În realitate, el n-o mai voia, deoarece – în cele mai multe cazuri, în faţa camerelor nu mai ştia ce face. Nu se ştia cum se va comporta. Euforică timp de o oră, recădea brusc în prostraţie cea mai totală; nu mai puteai scoate nimic de la ea, imposibil de a-i smulge trei cuvinte, se lăsa dusă ca o somnambulă, o epavă, se ghemuia într-un colţ şi nu mişca, cu privirea fixă, halucinată ca şi cum ar fi observat în celalalt colţ al camerei un lucru monstruos, o viziune apocaliptică.

Necazul cel mai mare era când lipsa de drog o făcea agresivă cu partenerii în plină turnare, O dată, ea se întorsese şi muşcase un artist, care regulând-o, o strângea prea tare de coapse şi i-ar fi lăsat semne, după spusele ei. Altă dată ea făcuse să fie ratată o întreagă secvenţă fiindcă începuse să râdă în momentul când ar fi trebuit să simuleze orgasmul. Kallikokkos socotise că devenise periculoasă, de necontrolat şi trebuia să scape de ea. Jean-Marc Balleroy încercase să-

i ia apărarea, dar realizatorul rămăsese inflexibil.

— Eu fac filme porno, îi spusese el, nu mă numesc abatele Pierre!

Acceptase totuşi, s-o mai folosească din când în când. La bucată. Ca flufferă, în jur de şase sute cincizeci de franci pe zi. O treabă pe care, o fac în general tinerele fete care debutează în această cinematografie şi vor să fie remarcate de realizatori. Dar Justine, în ciuda frumuseţii ei intacte, nu mai era chiar tânără şi, după cum spunea ea însăşi în momentele de luciditate, când faci fluff, viitorul înclina mai mult în jos decât în sus. Şi asta nu din cauza poziţiei în care te afli…

Mai ales că acum trăia cu Dodo, Donatien Strogof, care printre alte activităţi la fel de puţin recomandabile, practica în orele lui libere meseria de procurator de heroină.

De un an, ea-şi făcea alimentarea la domiciliu.

Cu moartea la celălalt capăt, bineînţeles, dar ei nu-i păsă.

Şi atunci, se grăbea spre seringă.

O doză, o injecţie şi totul era uitat.

Până data următoare.

Justine Buisson dispăruse în fundul culoarului. Jean-Marc Balleroy auzi cum se trânteşte uşa de la WC. N-avea nevoie să vadă ca să-şi imagineze ce urmează. Săculeţul cu praf alb, seringa, linguriţa pentru cafea pentru a amesteca pudra cu apa de la robinet. Garoul la braţ. Şi acul lung apropiindu-se de vena lucitoare de la îndoitura cotului, sau din altă parte…

Inima i se strânse.

De abia o auzi pe Monique, machieuza, care-l anunţa că este gata, în fine, pudrat tot. Se putea începe.

El se scutură.

În salon, unde trona o lustră veneţiană şi de unde fuseseră scoase toate mobilele, cu excepţia canapelelor şi fotoliilor, Vanessa tocmai se punea în poziţie. Adică îşi ridicase fundul în sus, gata să dea ce-i mai bun din ea pe altarul celei de a şaptea arte.

— Ce să fac? îl întrebă Jean-Marc pe Kallikokkos.

Unul dintre operatori era ocupat să îndrepte fasciculul luminos sub fesele Vanessei, la intersecţia cu coapsele ei ce aveau o uşoara celulita.

Kallikokkos, a cărui faţă forma un fel de trapez – frunte îngustă şi maxilare puternice uşor înfundate în grăsimea bărbiei duble, nu avu nevoie, să consulte, măcar din conştiinţă, broşura cu scenariul.

— Îngenunchezi, spuse el, te instalezi în spatele ei şi o pătrunzi ca pe o târfă ce este.

— Splendid, îl ironiză Jean-Marc, parc-ar fi din Shakespeare.

— Dacă cumva cauţi uşa de la Comedia Franceză, să ştii c-ai greşit intrarea, ripostă realizatorul sec.

Jean-Marc înaintă fără să răspundă, în lumina reflectoarelor. Împrejurul canapelei erau pe puţin douăzeci de tehnicieni. Se muncea întotdeauna în echipă restrânsă, care să nu depăşească un buget de cinci sute de mii de franci. Dar, aşa cum zicea realizatorul, nimănui nu-i păsa de calitate, ci numai de ce se putea face cu curul. „Numai capodopere ale celei de a şaptea arte” repeta Kallikokkos.

— Nu uita de sciatica mea! gemu Vanessa. Din fundul pernelor de pe canapea, în care-şi ascunsese faţa.

Vorbeşti ca şi cum aş putea să uit, gândi Balleroy, înfigându-se în ea şi începând să se mişte cu viteza unei torpile telecomandate. Vanessa scoase un urlet şi Kallikokkos, cu camera fixata în orbita dreaptă, se apropie pentru e imortaliza această faţa crispată de durere.

— Asta este! plescăi el... Continuă, dragă! Te doare şi-ţi place! Continuă! Hai!

*

* *

Justine Buisson ieşi din toaletă transfigurată întinerită cu zece ani în exterior cât şi în interior. Cearcănele de sub ochii ei albaştri-gri aproape dispăruseră. Sub efectul drogului îi apăruseră culorile în obrajii palizi de obicei. Ca de fiecare dată, se petrecea o adevărată reînviere. O beţie cerească în care ea înota. La fel de plăcut ca prima dată, care se petrecuse cu cincisprezece ani în urmă, în acel hotel micuţ din strada Dragon.

Ea mişcă din şolduri fredonând o melodie la modă: „Memory”, care era o catastrofă a genului, Unde se afla? Puţin îi păsa. Era aici şi aiurea. Foarte departe. Se simţea la fel de uşoară ca o petală, ca un fulg şi simţea că pluteşte într-un decor ciudat de luminos şi de irizat.

Brusc, fără să ştie cum, se trezi afară, în grădina minusculă, împrejmuită cu ziduri, care se întindea în spatele hotelului particular, o adevărată, feerie de verdeaţă, o pădure virgină în miniatură, tufe şi arbuşti aproape invizibili în umbră. Nu simţea frigul acestei nopţi de sfârşit de ianuarie, ciudat de ceţoasă şi totuşi uscată. Focul ce-i alerga prin vine o făcea insensibilă la temperatură. Avea chef să se aşeze pe gazon. Tocmai voia s-o facă, dar o voce o făcu să se întoarcă.

— Ai face mai bine să intri, îi murmură proprietarul casei la ureche, mi-ar plăcea să nu fim văzuţi afară.

Ea se întoarse spre casa care le adăpostea pe Surorile Fecioarei.

— De ce? i-o întoarse ea... Ai chef să mă călăreşti?

Ochii sfredelitori ai lui Francis Beaucranne, înfundaţi în orbite, scânteiară.

— Nu m-am exprimat în felul acesta, murmură el, dar una peste alta, despre asta este vorba.

El avea oasele pometţilor ieşite în afară, obrajii scobiţi şi o frunte

lărgită din cauza cheliei care-l făcea să pară cu cel puţin zece ani mai în vârstă. Dar era totuşi un tip frumos, conchise Justine, care din momentul injecţiei vedea totul în roz. Nu chiar genul ei cu acest costum din trei piese, gri, prea intelectual pentru gustul ei, dar cu o ţinută impozantă şi destul de bine legat, îşi spuse ea în concluzie.

— Ei bine, nu e cazul să te mai învârţi în jurul cozii, făcu ea cu o voce un pic greoaie ca şi cum ar fi fost beată... Tu ai ceva care zvâcneşte, iar eu posed între picioare tot ceea ce-ţi trebuie ţie. Şi atunci, hai să nu mai pierdem timpul!

Ea vorbise foarte tare şi cu o vulgaritate exagerată, în mod voit, Vocea ei suna tare în aerul îngheţat. La capătul acestei grădiniţe se auzeau pneurile automobilelor din strada Lecourbe şi se vedea acea lumina reflectată, portocalie, împrejurul căreia ceaţa apărea ca un fum; ceaţa care plutea deasupra Parisului de cincisprezece zile. Din cele spuse la TV şi în ziare, era o chestiune de poluare, datorată staţionării unui ciclon deasupra Franţei, care acţiona ca un capac asupra unei cratiţe pline cu tot felul de mizerii.

— Nu te forţa să fii bădărană, murmură patronul Casei Beaucranne. Valorezi mai mult decât atât.

— Tu vorbeşti, Charles!

Făcu semn spre faţada casei vecine, aceea a Surorilor Fecioarei.

— Crezi că ele ne urmăresc din dosul jaluzelelor? întrebă ea.

El o apucă de braţ, un pic neliniştit.

— Vino, spuse el, a să răceşti.

Ea-şi bombă pieptul cu mândrie, făcând să i se umfle cele două protuberanţe.

— Ai văzut astea? întrebă ea. Crezi că risc să răcesc la plămâni?

El o conduse încet, fără să răspundă, spre peronul minuscul, cele trei trepte de piatră ducând direct spre bucătăria pe care o traversară. În casă, prin comparaţie cu exteriorul, era o căldură de cuptor. Din salon, unde continuau turnările, se auzeau strigăte, exclamaţii. Ea recunoscu vocea ascuţită a Vanessei care protesta deoarece Jean-Marc o folosea fără nici un fel de milă. Râse în sinea ei.

— Vino, repetă artistul în arhitectură funerară, care avea greutăţi la mers din cauza excrescenţei de cincisprezece centimetri care-i umflase pantalonul. Să mergem în camera mea, o să fim mai liniştiţi.

Justine, care era complet în nori, derapă pe covoarele orientale, printre care un *Ouchak* de un roşu violent cu steluţe albastre şi motive florale. La Beaucranne erau astfel de covoare peste tot, chiar şi în toaletă.

— Ai atacat o caravană de ţi-ai făcut această colecţie? întrebă ea râzând, în timp ce antreprenorul traversa salonul.

— Moştenire, răspunse stăpânul acestor locuri. Bunicul meu a fost diplomat; şi-a petrecut toată viaţa în Extremul Orient.

Se opriră o clipă în salon pentru că spectacolul era foarte picant: după scenariu, Jean-Marc Balleroy trebuia acum s-o sodomizeze pe Vanessa. Deoarece fata protesta că este prea strâmtă şi el ar fi rupt-o, el se hotărî s-o ungă. Cu gălbenuş, îi spărsese deja unul pe şale şi conţinutul acestuia sclipea unsuros a portocaliu translucid. Aluneca curgând în crăpătură dintre fese. El mai sparse încă unul şi ungându-şi degetele cu albuş şi gălbenuş îi desfăcu crupa şi-i vizită îndelung cu arătătorul şi degetul mare, inelul maro, pentru a-i face mai primitor.

— Ce omletă fistichie, glumi el înainte de a se instala la intrarea puţului micuţ şi de a-şi forţa intrarea ca o brută, făcând-o pe Vanessa să urle de durere.

Kallikokkos strigă un „bravo” vibrant. Secvenţa îi reuşise din prima lovitură, nu va mai fi nevoie de o altă filmare şi se vor face astfel şi economii la buget.

Beaucranne şi Justine ajunseseră în fundul salonului.

— Făceai şi tu din astea, înainte? întreba el cu mâna pe mânerul uşii de comunicare cu camera.

— Înainte de a face pe sugătoarea? răspunse ea… da, dar acum m-am specializat în erecţii şi nu mă mai ocup de ejaculări, Dacă nu te deranjează, aş prefera să evit acest gen de preliminarii. Din cauza forţei cu care sug, am ajuns să am gura ca o oală uzată.

— O să mă mulţumesc cu curul tău, făcu antreprenorul de pompe funebre.

Împinse uşa camerei şi se bloca.

Televizorul era deschis şi patul ocupat. De către doua trupuri mai mult sau mai puţin încârligate, care-şi trăgeau sufletul după câteva aplicaţii fizice, Justine îi recunoscu pe Ambrico al doilea şi pe Chantal, una din artiste, care era supranumită Patinette.

— Ne cultivăm, zise fotograful de platou arătând spre ecranul televizorului. Nu scap niciodată emisiunea „Paragrafe”…

Era una din noile emisiuni literare ce se dădea pe canalele private, recent înfiinţate… Justine îşi plimbă privirea înceţoşată peste imagine, unde perora prezentatorul în mijlocul a şase sau şapte invitaţi. Vocea lui, în surdină, vorbea cu emfază despre o carte de artă: „Opera cea mai importantă apărută în domeniu” spunea el.

— Vă facem loc, făcu fotograful mişcându-se. Patinette, vrei să-ţi mişti fundul?

Fata, o brunetă înaltă fără sâni, dar cu şolduri şi fese gigantice, mormăi, pe jumătate adormită. Ambrico al doilea îi dădu o palmă puternică peste fese.

— Las-o, murmură Beaucranne, nu ne deranjaţi.

— Cum doriţi, făcu fotograful ridicând din umeri. Dar nu vă fie milă de ea, singurul lucru pe care-l înţelege din viaţă sunt cravaşa şi lanţurile.

Era adevărat. Chantal, masochistă până în vârful unghiilor, nu reuşea, să „termine” decât după o bătaie bună. Genul de femeie care te făcea să economiseşti cumpărarea unui sac de antrenament dacă erai cumva culturist.

— Dacă aveţi chef să vedeţi emisiunea până la capăt, nu vă jenaţi, le recomandă Beaucranne.

Şi ce chef mai avea Ambrico al doilea! Îmbrăcat sumar, cu puloverul tras, dar cu cămaşa scoasă din pantaloni, voia nu numai să vadă „Paragrafe” până la capăt, dar mai voia să o ia de la început şi cu Justine.

— Cred că m-ai trecut în carnetul tău de bal? glumi el.

Ea nu răspunse. Se aşezase pe marginea patului şi privea ecranul pe care apăruse o nouă faţă.

O clipă se întrebă dacă nu cumva vaporii heroinei îi suciseră creierii. Dar nu, înţelesese bine. Prezentatorul repeta numele invitatului său:

— Edouard Sammécoult, spunea acesta, sunteţi inspector general al muzeelor, şi publicaţi – în acelaşi timp cu expoziţia de care răspundeţi la muzeul d’Orsay – cartea „Non-impresionismul”, care este, trebuie să mărturisesc, un adevărat eveniment în lumea editorilor…

Justine alungă nişte muşte imaginare.

— Hazna, scăpă ea cu voce joasă.

Beaucranne îngenunchease în spatele ei şi se ocupa de sâni, ridicându-i tricoul pentru a-i frământa materia bogată şi suplă. Îl învăluiau din toate părţile, atât de mari şi grei erau.

Se întoarse spre fotograful de platou.

— Cred că este loc pentru amândoi, murmură ei.

Îl excita la culme ideea de a împărţi o femeie cu altcineva. Până acum, viaţa lui fusese prea cuminte. Două căsătorii, două divorţuri şi actualmente, o legătură fără pasiune cu secretara de la „Casa Beaucranne”. Avea acum ocazia să cunoască viaţa pe picior mare şi n-avea de gând să renunţe.

— Dacă Justine este de acord, făcu Ambrico al doilea, eu nu zic nu.

Vechea artistă a filmelor porno stătea în continuare cu privirea lipită de televizor. În capul ei se derulau imagini. Amintiri. Un adevărat carusel. Un dans mai curând macabru. Accelerat de heroina care-şi juca rolul de multiplicator ai energiei şi de activant cerebral. Pe ecran, apăruse capul lui Edouard Sammécoult. Un tip cu faţa rombică, maxilare puternice, sprâncene foarte negre care se întâlneau la rădăcina nasului, dedesubtul unei curioase bolţi care forma fruntea, un fel de pernuţă osoasă, longitudinală care ieşea în evidenţă deasupra ochilor albaştri sclipind de inteligenţă.

— Edouard Sammécoult… murmură Justine.

Năucită.

Dacă n-ar fi avut pata aceea violetă pe gât, sub urechea dreaptă, l-ar fi recunoscut? Nu este sigur. O pată care avea întrucâtva forma Corsicăi, cum ea-i spunea odată. Un nev, dacă voiai să vorbeşti în termeni ştiinţifici.

Pata era tot acolo. Şi chiar dacă Sammécoult avea cu cincisprezece ani mai mult, era acelaşi tip dominator şi sigur de el, înfigăreţ, agresiv, vorbind cu aplomb cu aceeaşi voce joasă şi antrenantă ca altădată.

Edouard Sammécoult…

Edouard…

Trebui să facă un efort ca să-l audă pe fotograf care o întreba dacă are ceva împotriva unui act sexual în trei.

— Ascultaţi, făcu ea, n-aveţi decât să mă regulaţi cum poftiţi, dar eu vreau să văd emisiunea la televizor.

— Ce te-a apucat? făcu Ambrico al doilea desfăcându-se la nasturi. Vrei să-ţi completezi lacunele de cultură?

Ea nu răspunse, privind ca hipnotizată ecranul şi de abia simţi cum Beaucranne o ridica pentru a se strecura sub ea, culcat pe spate, cu picioarele printre coapsele ei. Se trezi aşezată pe el şi nu scoase decât un oftat uşor când organul chelului începu s-o scormonească.

În spatele ei, Ambrico îngenunchease; ea-l simţi cum îi pipăie fesele şi se aplecă din instinct în faţă, spre Beaucranne, cu capul ridicat pentru a continua să privească la televizor. Avu loc un contact dur între scula fotografului şi puţul secret din interiorul şalelor. Nu tresări şi nu scoase decât un mic ţipăt când superbele ei fese fură perforate.

Celor doi bărbaţi le trebuiră câteva clipe pentru a-şi armoniza mişcările. Pe urmă, Justine nu mai fu, între ei, decât un trup cald, cu forme generoase în bătaia valurilor.

Dar capul ei rămânea rece, chiar îngheţat.

Acest individ care vorbea la televizor, atât de satisfăcut de el şi de ceea ce spunea, era poate şansa vieţii ei, gândi ea.

Cea de a doua şansă a ei, cel de al doilea suflu.

Din trecut, apăruse o fantomă şi ea nu avea de gând s-o lase să-i scape.

Organele celor doi bărbaţi o scormoneau, întâlnindu-se la fiecare lovitură, în interiorul ei, abia separate printr-un perete fin de carne. Dar Justine îşi concentra toată capacitatea intelectuală asupra acestei feţe, acolo pe micul ecran.

Faţa unui individ cu care ea avea de încheiat o veche socoteală.

Foarte veche şi foarte grea.

Dar ea-l va face să plătească, acum când îl regăsise.

Edouard Sammécoult…

Ceea ce avea de gând să-i vândă lui, valora aur.

Nu putea să roteze această lovitură.

Şi ea va merge până la sfârşit, pentru că n-avea nimic, chiar absolut nimic de pierdut.

Avu totuşi o tresărire, pentru că, aproape în acelaşi timp, Ambrico al doilea şi Beaucranne se revărsară în ea, inundându-i adâncurile.

CAPITOLUL II

Inspectorul divizionar Boris Corentin îşi aprinse ţigara, trase un fum, pe urma începu să studieze cu privirea sala de dans „La Coupole” din subsolul celebrului restaurant din bulevardul Montparnasse, umplută până la refuz, ca în fiecare seară de când se redeschisese după luni de reparaţii.

— Până la urmă, ea o să ne observe, îi azvârli Aimé Brichot pe deasupra paharului de whisky pe care nu reuşea să-l bea, deoarece el şi alcoolurile puternice nu făceau casă bună.

Coechipierul lui Boris de cincisprezece ani îşi mângâie mustaţa cu arătătorul.

— Dacă cumva n-a şi făcut-o, adăugă el.

Boris arătă spre mulţimea de dansatori care se înghesuiau pe pistă, sub lumina roşie, ce izvora din plafonul circular, între coloanele de lemn întunecat terminate cu capiteluri gen egiptean şi apoi modernizate.

— Să nu crezi asta, făcu el. Ea este prea ocupată să se pipăie.

Şi pe urmă, în mulţimea asta învăluită în fum de ţigară şi penumbră, trebuia să cauţi, nu glumă, dacă voiai să găseşti pe cineva.

— Ne jucăm cu focul, murmură inspectorul principal Aimé Brichot, care şi-ar fi schimbat cu plăcere poziţia şezând din faţa acestei mese acoperită cu o faţă de masă impecabilă, pe căldura patului şi formele mângâietoare ale soţiei sale legitime, Jeanette, care, în pofida anilor conjugali, rămânea în ochii lui femeia ideală.

— Focul, surâse uşor Boris arătându-i cu bărbia pe cea de care vorbeau… nu l-a pus ea undeva?

Creatura pe care o urmăreau de o jumătate de oră dispărea şi reapărea pe pista de dans lent, care-ţi dădea impresia că păşeşti cu celorlalte cupluri, în timp ce în jurul lor începea să se audă muzica unui dans lent, care-ţi dădeau impresia că păşeşti prin sirop. Ea făcuse eforturi eroice pentru a face să se uite că nu mai are patruzeci de ani de la o vreme şi blondul părului, sculptat literalmente cu fixativ, părea o masă de platină evoluând pe pistă. De departe, în taiorul ei Channel, de culoarea frunzelor ruginii, foarte elegant, cu silueta ei zveltă şi cu picioarele ei lungi şi subţiri, semăna ciudat cu o păpuşă Barbie în mărime naturală, puţin cam prea coaptă.

— Te previn, glumi Brichot către colegul său, făcând pe ofensatul, că persoana care pretinzi că are jăratec în cur este baroană prin naştere şi prinţesă prin căsătorie!

Era adevărat. Frédérique de Gunardisson, patruzeci şi opt de ani, se trăgea dintr-o familie foarte aristocrată şi complet lipsită de bani, dar ea redresase frumos situaţia pentru că la douăzeci şi şapte de ani se

căsătorise cu prinţul Sousko, descendent autentic dintr-o dinastie de prinţi care ţinuse sus stindardul Boemiei vreme de mai multe secole, înainte ca istoria să-l oblige să-şi facă bagajele. Nu plecaseră în exil cu mâna goală şi implantarea lor în Franţa fusese o reuşită din punct de vedere al părţii materiale. Ultimul descendent al dinastiei, cel cu care se căsătorise Frédérique de Gunardisson, nu se culcase pe lauri, înfiinţase o societate de control financiar şi contabil care înflorise rapid. Din nefericire, fusese smuls afecţiunii Frédériquei în plină glorie, la cincizeci şi unu de ani, între Paris şi Singapore. Boeingul lui se volatilizase pur şi simplu, dispăruse în ocean, cu şaisprezece sau şaptesprezece luni în urmă.

De atunci, prinţesa Sousko, văduva lui, îşi petrecea timpul liber cum putea, de exemplu regulându-se, pentru că după ea făcea bine la ten şi te ajuta să dormi. Şi de altfel era mai sănătos decât să iei pilule contra insomniei.

Dar nu pentru că ea îşi făcea de cap, Boris şi Aimé o filau de aproape trei zile. Altul era motivul pentru care doi inspectori ai „Afacerilor recomandate”, regina „Brigăzii mondene” începuseră această anchetă, care consta pentru moment în urmărirea acestei blonde platinate căreia ajunseseră să-i cunoască de acum viaţa, aproape mai bine decât şi-o cunoştea ea însăşi.

— Ca să fiu sincer, reluă Aimé Brichot, a început să mi se acrească de vizonul alb!

Acesta era mantoul pe care-l purta Frédérique de Sousko când ieşise în acea seară de la ea, spre orele douăzeci şi unu şi treizeci de minute, părăsindu-şi domiciliul cochet de trei sute cincizeci de metri pătraţi, din strada Alberic-Magnard, în arondismentul XV, aproape de Muette, în căutarea de noi aventuri. În acea dimineaţă, întreprinsese nişte demersuri de extremă urgenţă (coafor, manichiuristă etc.) înfofolită într-o lungă haină dublată cu oposum american. După-amiază, purta o vulpe argintie, un pic cam demodată, dar semnată Saint-Laurent, ceea ce compensa. Şi în această seară deci, un vizon alb. În perioada câtorva ore, un adevărat măcel al animalelor cu blană…

— Tu ai cumva impresia că ancheta avansează? mai întrebă Aimé trăgând o gură de whisky care-i alunecă în stomac ca un şuvoi de lavă.

— Nu, murmură Boris, dar asta nu înseamnă că trebuie să disperăm. Ia te uită, îşi schimbă cavalerul…

Sub lumina care se schimba şi ea, virând din roz în bleu pastel, Frédérique de Sousko se înghesuia acum într-un tip între doua vârste, părul argintiu şi obrajii de ciupercă, care începu de îndată să-i picure sărutări pe lobii urechilor şi apoi pe gât.

— Prea bătrân, îşi dădu Brichot părerea. Nu ţine.

Şi muzica se schimbă. Un disc vechi „Only You” începu să picure ca nişte lacrimi nostalgice în acest cuib amoros subteran al celor peste patruzeci de ani. Dancingul „La Coupole”, din epoca cubistă a anilor ’30, cultiva şicul de genul languros. Se pipăia cu tact, se fura fără a se uita bunele maniere. Era ceva cast, timid, reţinut, cu o grămadă de dorinţe arzătoare pe dedesubt. Se studia îndelung, înainte de a se aborda. Bărbaţii stăteau cu orele la bar înainte de a se decide. Atmosfera era ireală, în ciuda decorului nou, prea nou de altfel, ca un platou de cinema de altădată unde timpul se oprise. Doar câţiva taxi-boys, bătători la ochi pentru că erau cu mult mai tineri decât ceilalţi şi îmbrăcaţi ostentativ – smoching, papion, şosete albe – condimentau marea masă a celor între două vârste.

— În rezumat, ce s-a aflat despre ea de când tot este filată? întrebă Brichot. Că-şi petrece timpul coafându-se, făcându-şi manichiură sau lăsându-se călărită. Ceai la Fouchon şi vizitarea galeriilor de artă în antracte. Mi s-a urât, am picioarele paradite, este iarnă, este frig şi dacă ceasul nu mă înşală, trebuie să fie unsprezece seara. Ca să-ţi spun un secret, am sentimentul că fur banii contribuabililor…

Boris îşi terminase paharul de multă vreme. Maşinal, îşi zăngăni cuburile care rămăseseră netopite pe fundul paharului.

— Ai uitat-o, Mémé, pe fata aceea care a fost doborâtă cu un Walter P-38. Trei gloanţe în cap… doar pentru ea. Mi-ar plăcea să înapoiez gloanţele fericitului proprietar, ştii ce vreau să zic. Dar cum n-o să-i putem atrage punându-i sare pe coadă ca la păsările şi singura pistă până în prezent este prinţesa nimfomană, ne agăţăm de ea şi stăm liniştiţi.

Samantha Meeshaert, animatoare de origine flamandă, fusese găsită moartă la ea, cu opt zile mai devreme. Comisarul divizionar Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene, îi însărcinase pe Boris şi Aimé cu acest caz. Tot ceea ce descoperiseră era că, ultimele locuri în care lucrase Samantha: „Delices Club” şi „Las Vegas”, ambele în apropierea pieţii Clichy. Două baruri echipate cu saloane discrete unde gazdele îşi conduceau clienţii care sufereau de lipsă de afecţiune, ca să nu mai lungim vorba două localuri cu curve, cum rezumase Brichot îşi schimbaseră proprietarul.

Ceea ce era cel mai curios era faptul că cumpărătorul sau mai curând cumpărătoarea, era în ambele cazuri aceeaşi.

Prinţesa Sousko, născută baroană de Gunardisson!

Ce putea să aibă de a face o femeie care poseda trei sute de metri pătraţi în Muette, imobile cam în tot Parisul, un castel în Dordogne, o vilă pierdută pe o coastă din Mont-Baron, cartierul cel mai luxos din Nisa, şi care declara cinci milioane venit anual perceptorului, cu două case de curve?

Tocmai asta îi intriga pe Boris şi pe Aimé.

— După mine, presupusese Boris în faţa lui Charlie Badolini, asasinarea Samanthei Meeshaert este pomul care ascunde pădurea. Ea descoperise probabil ceva şi au lichidat-o pentru că un mort vorbeşte mai puţin decât un viu. De aici şi până la a crede că prinţesa e băgată…

Badolini îşi ridicase braţele:

— Trebuie să vă reamintesc cât cântăreşte Frédérique de Sousko în milioane? gemuse el.

Boris zâmbise:

— Nu, dar ea tocmai a cumpărat două localuri cu paraşute, spusese el. Ceea ce pune totuşi nişte semne de întrebare…

Îşi consultase notiţele.

— Se spune, dacă informaţiile mele sunt bune, că ea este în curs de a negocia prin intermediul unuia dintre avocaţii săi, maestrul Défourray, achiziţionarea Pacificului, unul dintre cazinourile Coastei de Azur, între Coune şi Nisa…

Îl privise pe şeful Brigăzii Mondene în ochi:

— Doar câteva aşezăminte aflate în colimatorul poliţiei, nu-i aşa, domnule divizionar? Cluburi clandestine, localuri cu animatoare, cazinouri… Cu greu s-ar putea găsi ceva mai „Monden”. Fără a o mai pune la socoteală şi pe puştoaica aia, Samantha, garnisită cu gloanţe de plumb.

Badolini recunoscuse totuşi, că dacă prinţesa n-ar fi vrut să aibă de a face cu poliţia, nu şi-ar cumpăra baruri şi cazinouri.

— Dar mergeţi ca pe ouă, le recomandase el. O puneţi sub supraveghere şi atât. Femeia asta este dinamită. Adevărată dinamită!

Iată de ce lucrările de urmărire durau de trei zile. Şi nu păreau a fi pe punctul de a se termina.

— Ce-ar fi s-o inviţi la dans când va termina cu primul însoţitor? glumi Boris privindu-şi coechipierul. Poate ei îi plac cheii micuţi şi miopi, care-şi ascund bărbăţia sub această aparenţă de sfrijiţi…

— Sfrijit eşti tu, mormăi Brichot. Adu-ţi aminte ce a zis Bubu. Dinamită! Se joacă „Salariul groazei”, Boris.

— Păcat, poate că ai fi aflat câte ceva în patul ei.

Brichot îşi împunse colegul cu cotul:

— Ia uită-te la ăla… se pare că nu-i e frică s-o încalece pe exploziva asta, spuse el. Priveşte-l un pic. Are şanse, după părerea mea.

Boris se aplecă spre stânga, pentru că una dintre chelneriţe – erau patru în total, toate în costume tricolore foarte şic – îngustase raza lui vizuala.

— S-ar putea, zise el în sfârşit.

Iluminaţia devenea roză, un roz dulce, în momentul în care încăperea se umplea de sunetele unui tango odată la modă. Perechile începură să se mişte ca şi cum podeaua s-ar fi ondulat sub ele.

Prinţesa cu siluetă de păpuşă Barbie aproape dispărea între braţele noului venit, un tip la fel de lat cât de înalt, cu părul blond aproape ras, cu statură de luptător şi ochii atât de înfundaţi în orbite că nu ştiai dacă sunt închişi sau deschişi. Contrastând cu acest corp masiv, faţa îi era mai curând fină, bine conturată, având ca semn distinctiv o gropiţă în bărbie.

Purta uniforma de taxi-boy şi reverele smochingului erau ca două oglinzi scânteietoare.

— Am impresia că ăsta a s-o ducă, murmură Brichot. N-ar fi prea devreme, că şi mie mi-e somn şi cum n-o să fie linişte până când ea n-o să-şi găsească un însoţitor pentru noapte...

Boris îşi jucă muşchii în vesta lui de piele gri.

— Mă duc să văd mai de aproape cu cine seamănă viitorul însoţitor, spuse el ridicându-se.

— Vrei ca să fii reperat?

— Prostule, o să-mi caut întâi o dansatoare. Nu fu greu să-şi realizeze proiectul. Partenera pe care şi-o alesese, era printre cele mai tinere ce luau parte la petrecere şi trebuie să fi fost foarte drăguţă înainte de a deveni o fostă femeie frumoasă. Avea un corp subţire şi flexibil, acoperit cu dantele negre, care tresări când el îşi trecu braţul împrejurul taliei. Când ajunseră pe pista de dans, ea-i spuse că se numeşte Diane, după care-şi lipi pubisul de pântecul lui, ca pentru a-i demonstra că este contra ipocriziei în raporturile dintre un bărbat şi o femeie.

— Veniţi des aici? întrebă ea.

— Este prima dată, recunoscu Boris.

Continuară să schimbe tot felul de banalităţi, în timp ce Boris îşi conducea partenera înspre prinţesa Sousko. De aproape, însoţitorul acesteia din urmă era un veritabil maldăr de muşchi, iar pielea feţei era ca tovalul, păstrând amintirea unei acnee care trebuie să fi fost cumplită. Văzut direct, părea să aibă treizeci şi cinci de ani şi un uşor accent străin, în orice caz, între prinţesă şi el, lucrurile nu stagnaseră. Necunoscutul o ţinea pe văduvă foarte strâns şi perechea se mişca pe loc, numai din centrul trupurilor lor. Deşi rămăseseră în limitele decenţei, aveai impresia că vor arde ca nişte torţe la apropierea unui băţ de chibrit. În fundul orbitelor bărbatului, ochii scânteiau ca doua pepite de fiecare dată când se uita io pieptul prinţesei, care se ghicea a fi destui de voluminos, prin decolteul taiorului, înghiţea cu greu şi mărul lui Adam urca şi cobora convulsiv, ceea ce imprima salturi sacadate papionului sau de şaten negru.

El îi spuse ceva prinţesei, aceasta îl aprobă privindu-l fix şi Boris observa că pometii i se înroşiseră. Făcură amândoi stânga-mprejur spre fundul sălii.

— Scuzaţi-mă, murmura Boris partenerei sale, dar o să vă conduc la

masă…

— Deja? întrebă femela. Dar dansul nici măcar nu s-a terminat!

— O să mă întorc, o asigură el, nu prea încântat de minciuna lui, dar totul se precipita, prinţesa şi însoţitorul ei dispăruseră deja în direcţia garderobei, unde probabil ea îşi recupera vizonul cel alb.

Brichot, în picioare, plătea consumaţia în grabă.

Boris depuse un sărut feciorelnic pe fruntea partenerei sale.

— O să revii, nu-i aşa? îl întrebă ea pe un ton aproape rugător, implorându-i cu ochii pe acest tip înalt şi brunet, făcut ca un Apollo şi frumos ca un star de cinema.

— Promit, spuse el detestându-se.

Şi pentru a se face iertat (dacă era posibil) el îi sărută buzele, ceea ce o făcu pe blonda sa cucerire să tresară ca şi cum ar fi pus mâna pe o priză electrica.

Pe urmă se forţă să n-o ia la fugă printre perechile înghesuite.

Afară, Aimé Brichot bătea pingeaua pe bulevardul Montparnasse, înfofolit în lodenul său verde. Nu era chiar frig, doar ceaţa asta gri sau gălbuie care estompa contururile caselor, automobilelor, siluetelor. S-ar fi zis că între privire şi lucruri s-a interpus un voal. Aerul era prăfos. O paraşută care trebuie să fi fost tânără înainte de Războiul mondial, făcea conştiincios trotuarul. Ea-i făcuse de mai multe ori cu ochiul lui Brichot şi acum se apropia din nou de el, cu mutra înainte ca o Brigitte Bardot operată şi para-operată estetic. Aşa era de ani de zile în acest cartier: vechile prostituate care nu mai erau dorite pe trotuarele calde din Saint-Denis sau în Bois de Boulogne, ajungeau în Montparnasse, ca elefanţii ce se retrag în cimitirele lor.

— Nu-i prea devreme, mormăi Brichot văzându-l pe colegul lui că oprise.

Bătrâna paraşută, supărată, îi depăşi cu nasul pe sus, tratându-i drept pederaşti.

— Au întins-o cu Mercedesul prinţesei, reluă Aimé mişcându-şi mâna în depărtarea bulevardului, scufundat într-o lumină gălbuie murdară.

— Nu te speria, Mémé, îi azvârli Boris. E clar că ea-l duce la domiciliul ei.

Maşina lor de serviciu era garată neregulamentar, ca sute de alte maşini în orice seară, pe linia centrală a celor două căi ale bulevardului Montparnasse. Şi ca în fiecare seară, Moş Crăciun trecuse; parbrizul lor era decorat cu o amendă.

Boris începu să-şi scoată maşina.

— Şi ce facem dacă acum ea este acasă, în curs de a se lăsa călărită? întrebă Aimé. Aşteptăm să treacă în revistă toate poziţiile?

— Vezi, îţi lipseşte poezia, suspină Boris cu ironie. Poate că suntem pe cale de a asista la începutul unui mare amor şi tu, tu nu te

gândeşti decât la chestii cu regulat.

Brichot îşi strâmbă nasul şi mustaţa i se mişcă spre dreapta şi se opri spre stânga:

— Dacă se vrea poezie, spuse el mormăind, nu sunt suficient plătit; ar trebui să-mi dea şi prime.

*

* *

Prinţesa de Sousko, născută Frédérique de Gunardisson, ar fi vrut să-l facă să-i viziteze cei trei sute cincizeci de metri pătraţi de la cel de al doilea etaj al unui imobil splendid situat pe strada Alberic-Magnard, dar Donatien Strogof nu avea chef de aşa ceva. Sigur că ferestrele de la sud dădeau spre grădinile Ranelagh, în timp ce spre nord se zărea Bois de Boulogne, dar pentru moment asta era una din ultimele lui griji.

Avea alte probleme.

Mai întâi şi întâi, să scape provizoriu de pistolul lui Walter P-38, care în cingătoarea de sub braţul stâng, bătea smochingul. Era deja o minune că ea nu-l simţise când dansaseră împreună adineauri în subsolurile lui „La Coupole”. Din fericire, prinţesa era mult prea ocupată ca să-şi frece partea de jos a pântecului de umflătura din pantalonii lui, ca să mai remorce şi acest amănunt.

Era totuşi un detaliu destul de important şi, rămas singur câteva clipe într-unul dintre cele trei saloane ale acestui cuibuşor al prinţesei, cum îi zice ea însăşi, căuta din ochi un loc unde să-şi lase revolverul în timpul în care o va călări.

Pentru că avea de gând s-o facă, chiar dacă nu fusese prevăzut în programul iniţial; trebuia doar s-o răpună, pentru asta îl plătea domnul Malamurdo, dar el făcuse această modificare în cursul evenimentelor recente când ea se strânsese în el, pe pista de dans, şi lui îi scăpaseră ochii între cei doi sâni masivi ai ei.

Asta era pasiunea lui, a lui Dodo Strogof – sânii enormi. Asta nu se poate trece cu vederea. Prinţesa era făcută exact cum îi plăcea lui: bustul în formă de prună, contrastând cu şoldurile înguste (deşi din profil, fesele ei se reliefau destui de accentuate) şi picioarele fine. Exact genul lui.

„O să te fac să cunoşti momente de neuitat, puicuţo, gândi Donatien Strogof. O să mori splendid, scormonită până în fund şi peste tot”

Un sfârşit frumos... Fredonând mereu printre dinţi, continua să caute un loc pentru arma lui şi etuiul în care era bogată, sub smochingul său. Insensibil la somptuozitatea locurilor – pereţi albi, mobilier ultramodern cu forme suple şi rotunde, semnat de cei mai mari designeri ai momentului. Canapele adânci din piele neagra sau gri. Sculpturi abstracte, cilindrice sau cubice. El se hotărî sa facă ce

era mai simplu. În fundul salonului era o biblioteca din lemn de acaju, cu sute de volume. El strecura pistolul în spatele operelor complete ale lui Balzac, nume pe care se forţa să-l memoreze pentru o nu căuta prea mult când va veni momentul.

O clipa mai târziu, cu pânzele în vânt, reapăru prinţesa. Fusese să se schimbe, îşi dezbrăcase taiorul Channel şi purta acum un soi de halat roşu, vaporos care o înconjura ca urs nor de mătase şi dantela la fiecare mişcare. Un pantalon aproape transparent, şi el roşu, permitea, fără prea multa greutate, să constaţi ca ea nu fusese niciodată o blonda veritabila.

— Ar trebui să te faci comod, murmura ea cu o voce emoţionată, uşor tremurătoare.

Cu un mormăit aprobator, el îşi scoase vesta de la smoching şi apoi îşi desfăcu papionul, încă de la începutul serii nu se simţise prea în largul lui în această ţinută împrumutată, care îi era aşa strâmtă. Genul lui era cel lejer. Este adevărat că misiunile pe care le îndeplinise pentru Malamurdo se petrecuseră, în general, în locuri mai puţin sofisticate ca în seara aceasta.

Motiv ca să fie precaut şi să acţioneze cu prudenţă extremă. Când ieşi din obişnuit, trebuie să-ţi dublezi precauţiile. Cimitirele sunt pline, de oameni care au neglijat micile detalii. Cimitirele sau puşcăriile. Iar puşcăria, Dodo Strogof o făcuse în Statele Unite, la douăzeci de ani, pentru atac armat care se petrecuse în defavoarea lui.

Se jurase să nu se mai lase prins niciodată. Chiar dacă ar fi fost jupuit, ar fi fost mut ca un mormânt.

În afară de asta, nu avea nici cel mai mic chef ca să crape: motiv în plus să-şi păstreze toate atuurile şi să nu se lase arestat.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă prinţesa Sousko cu o voce care se forţa să nu tremure.

Sânii ei mari fremătau sub norul vaporos al halatului. El se hotărî să treacă la acţiune strângând-o de încheieturi şi trăgând-o spre el.

— Arată-mi un pic asta, făcu el dezlegându-i cordonul roşu.

Pentru vârsta ei, sânii îi erau o minunăţie. Se ghiceau anii de îngrijiri şi exerciţii fizice care-i împiedicaseră să se fleşcăiască. Drepţi, bogaţi şi puternici, împungeau aerul cu sfârcurile lor roşii.

Cu mâinile căuş, el cântări nurii superbogatei văduve. Îi plăcea la nebunie să facă asta o dată, avusese ideea să-i cântărească Justinei – cinci kilograme fiecare! Aproape un record. Cei ai prinţesei păreau să fie ceva mai uşori, dar cu puţin. Îşi spuse că o să fie divin când o va lua pe la spate; sânii i se vor bălăngăni în ritmul bătăilor lui din şale.

— Regulează-te, făcu el cu o voce răguşită.

Ea se înroşi.

— Vino în camera mea, se miorlăi ea.

Ca şi restul apartamentului, camera fusese redecorată cu un an în

urmă. Patul era gigantic şi acoperit cu o ţesătură japoneză. Pe un perete, la îndemână, un tablou de comandă fantastic, genul clar de la bordul Boeingului permiţând să aprinzi sau să stingi toate aparatele electrice din casă, fără a te da jos din pat. În faţa patului, un ecran de televizor uriaş şi printre alte şmecherii, era şi o telecomandă care urca sau cobora capul patului pentru a privi mai comod la televizor.

În penumbra mov a tuburilor cu neon, Dode Strogof simţi degetele lungi ale prinţesei care-i pipăiau pantalonul şi apoi îi traseră fermoarul. Ea-i scoase membrul şi i-l contemplă cu încântare. Acesta, enorm şi roşu, cald, plin de viaţă, palpita sub palmele ei.

— Hai să ne regulăm, făcu el împingând-o pe pat.

— Aşteaptă, zise ea cu o voce strangulată. Trage perdelele, te rog.

El avea un chef nebun de ea acum. Faptul ca trebuia să o omoare după aceea făcea să-i crească adrenalina. Merse spre geam şi apucă de cordonul care făcea să culiseze ambele perdele. Şi apoi, se înţepeni.

Jos, pe trotuarul străzii Alberic-Magnard, se aflau două siluete.

Doi bărbaţi, doi tipi de care-şi amintea perfect că-i văzuse la dancingul de la „La Coupole”. Unul înalt şi brunet, aproape de talia lui şi unul mai mic, chel şi slab, în loden.

El îi reţinuse aşa, fără să le acorde o atenţie deosebită, din obişnuinţă, pentru că era în obiceiul lui când intra undeva, să-şi rotească privirile în toate părţile, în speranţa că va întâlni figuri cunoscute. Ai un mare avantaj asupra oamenilor când eşti primul care i-ai identificat.

Ăştia puţeau a poliţişti de la distanţă.

El închise perdelele încet. Reflectând. Prezenţa lor schimba un pic lucrurile, dar nu de tot.

Asta făcea ca misiunea lui să fie şi mai distractivă, pentru că era obligat să lucreze mai subtil.

Singurul necaz era Justine, care urma să-l aştepte la miezul nopţii, dar pagubă-n ciuperci; era destul de mare să se descurce şi singură.

Se întoarse spre femeia care stătea pe marginea patului, cu sânii întrezărindu-se în deschizătura halatului.

Cum erecţia lui străpungea în continuare văzduhul, masivă şi roşie, ea voi s-o apuce şi s-o afunde în gura ei larg deschisă, dar el o opri.

— Nu, făcu el, să încercăm întâi altceva.

Voia să juiseze între aceste baloane de carne lăptoasă pentru început.

O apucă de mameloane şi o trase spre el. Cu o mişcare lentă se băgă în şanţul cald şi lucitor de sudoare dintre sânii prinţesei şi, cu ochii pe jumătate închişi, începu să urce şi să coboare, lovindu-i de fiecare dată bărbia prinţesei, a cărei răsuflare precipitată devenea din ce în ce mai greoaie.

Departe de a i se micşora entuziasmul, Strogof se gândea la cei doi copoi de pe trotuar, care degerau în timp ce el o călărea liniştit pe Sousko, înainte de a-şi regla socotelile; această idee îi mărea şi mai mult excitaţia.

Avea tot timpul, seara nu era decât la început.

Şi dacă totul se petrecea bine, după noul plan care-i încolţise în minte, nu numai că urma s-o omoare pe prinţesă în nasul poliţiştilor, ba mai mult, aceştia vor putea depune mărturie mai târziu, că el era complet nevinovat de această crimă.

Ce putea să fie mai încântător decât să-i faci pe copoi, fără voia lor, complici la o crimă?

CAPITOLUL III

În mica încăpere, unde era aprinsă doar o veioză, nu mai era nevoie de altcineva. O zăpuşeală de junglă umplea atmosfera şi mirosuri de transpiraţie şi dezmăţ compuneau un amestec sulfuros, la limita sufocării.

— Nu-i drept! plescăi Kallikokkos împingând uşa. Numai eu nu ţi-am înfipt-o în cur în seara asta!

Stăpânul locurilor, Francis Beaucranne, antreprenor de pompe funebre şi proprietar al acestei case din strada Blomet, invadat de echipa unui film porno, îşi ridică faţa când regizorul lansă această remarcă de un romantism zguduitor.

— Dar nici eu, dragul meu! făcu el cu demnitate, în ciuda poziţiei lui puţin propice pentru a duce o conversaţie.

Era culcat pe spate, în mijlocul patului şi o instalase pe Justine pe el, făcând-o să se aşeze peste faţa lui, cu coapsele desfăcute, în aşa fel încât, în momentul în care apăruse Kallikokkos, el avea nasul băgat în adâncurile umede ale găurii ei intime.

— De altfel mi-aţi dat o idee, reluă el încercând să se extragă dintre picioarele tinerei femei.

Nasul lui lung lucea din cauza umidităţii secretate de crăpătura Justinei din care el toc: mai ieşise.

— Permiteţi? îl întreba pe Kallikokkos pe un ton monden.

Celălalt începuse să se descheie la nasturi. Pufni în râs şi se înclină ceremonios.

— Dar vă rog, sunteţi la dumneavoastră acasă, dragă prietene, aveţi prioritate.

Mai ales că el, Kallikokkos, alias marele Tex sau Dirty Kal, cunoştea pe dinafară interiorul şalelor fostului star de filme porno şi ar fi putut intra cu ochii închişi, ca să zicem aşa.

— Aţi putea să-mi cereţi şi mie părerea, nu credeţi? spuse Justine, cu ochii lipiţi de ecranul televizorului din fundul camerei, unde „Paragrafe”, emisiunea pe care o urmărea de o oră, se sfârşea.

Beaucranne şi Ambrico, fotograful, avuseseră toate greutăţile din lume ca s-o dezbrace, pentru că ea refuza să se mişte din loc. Ea s-ar fi lăsat pipăită, dar nici vorbă să fie desprinsă da postul TV, unde se discuta despre artă. În general, cu A mare şi de cartea unu «oarecare Sammécoult, în particular: „Nonimpresionismul”…

Edouard Sammécoult, care avea acum patruzeci şi trei de ani, dacă ea nu se încurca la socoteli. Inspector general al muzeelor şi autorul unei cârti despre care toată lumea de pe platou zicea că este o capodoperă.

Ce drum mai făcuse şi Edouard, din vremea când îl cunoscuse, cu

şaptesprezece sau optsprezece ani în urmă!

Ea închise ochii în timp ce în spatele ei, două mâini lacome îi alergau peste fese. Îl revăzu pe Edouard, slab aşa cum era în epoca aceea, aproape uscat, cu claia aceea de păr negru care-i cădea peste umeri. Şi barba aceea care-i acoperea figura până la pomeţi. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că-l regăsise…

În spate, degetele mari ale antreprenorului de pompe funebre îi desfăceau crupa. Beaucranne, pentru început, îşi permitea vederea secolului, vizitând cu privirea dunga neagră care-i împărţea fundul în două emisfere gemene, desfăcând carnea delicată, făcând să se deschidă buzele ca petalele unei flori, pe urmă cercetând gaura minusculă a anusului cu degetul cel mare, apoi cu inelarul…

Dirty Kal, îngenuncheat alături de el, îl privea cu ochii ieşiţi din orbite.

La celălalt capăt al patului, Ambrico începuse să se intereseze de Chantal pe care o trezise, şi, deoarece aceasta protesta, o făcuse să tacă, introducându-i sexul în gură.

Justine era total indiferentă la degetele lui Beaucranne care-l cercetau interiorul. Kallikokkos ajunse să-i reproşeze:

— Nu s-ar spune că participi, făcu el.

Ea ridică din umeri:

— Vă las să vă distraţi cu curul meu, cred că nu-i aşa de rău, nu? Ce-ai vrea? Să cânt?

Celebrul realizator al „Pisicilor savante”, „Tăcere, se regulează!”, „Campionat de penis la Roland-Garros” şi alte capodopere ale artei cinematografice, suspină:

— Te ştiam mai cooperantă, murmură el.

Ea-şi scutură părul blond, decolorat.

— Fiecare lucru la timpul lui.

Scoase totuşi un smiorcăit uşor când Beaucranne o torpilă pe la spate, forţând cu o singură lovitură din şale cea mai îngustă crăpătură a ei. După rezistenţa întâmpinată de sfinctere, restul se petrecu fără probleme.

— Aşa-i întotdeauna, făcu regizorul cu un aer de cunoscător. Dacă trece capul, trece şi restul!

Beaucranne şi regizorul îşi surâseră complice unul altuia, în timp ce antreprenorul îşi continua munca sa de desţelenire, Kallikokkos, care conta să fie următorul, începu să se joace cu masele somptuoase ale sânilor tinerei femei, care se legănau între mâinile lui. Justine fusese multă vreme starul filmelor sale, din cauza acestor nuri ai ei. Cum se numea oare filmul în care ea, goală pe o terasă la ultimul etaj al unui bloc, cu pieptul înainte şi fundul ridicat, stropea florile în timp ce, prin spate, Superman cobora din cer peste ea şi o străpungea până în fundul pântecului? „SOS, castraveţii galactici”; un science-fiction

porno şi umoristic, complet aiurit, care mersese foarte bine.

Se întoarse din nou spre Beaucranne:

— Aşteaptă, făcu el congestionat, n-ai intrat complet.

Şi pentru a-l ajuta, deschise la maximum, cu mâinile, fesele Justinei, distanţând la limite posibilului orificiul şalelor ei.

— O carte indispensabilă tuturor celor ce se interesează de această perioadă a istoriei artei, încheia prezentatorul „Paragrafelor”.

Modest, cu ochii plecaţi, Edouard Sammécoult primea complimentele cu mutra tipului care merită ceea ce i se spune, dar vrea să facă pe modestul.

În capul Justinei imaginile se derulau una după alta. Amintirile. Locuri, decoruri, o parte a tinereţii sale la care se gândise de multe ori.

În special din momentul în care începuse declinul. De când îşi dăduse seama că ea nu mai era, după propriile ei cuvinte, decât o veche camee.

O fiinţă terminată. Pe punctul da a naufragia. O fată frumoasa încă, dar putreda până în măduva oaselor.

Fără voinţă, fără capacitatea da a rezista la drog. Gata la orice când era în „lipsă”.

Şi toate astea din cauza cui? Din vina cui?

Ochii ei se îngustară.

Din vina lui Sammécoult.

Oh, nu Sammécoult din această seară, tronând cu titluri oficiale şi cu cartea sa pe un platou de televiziune. Nu, un alt Sammécoult, cu şaptesprezece ani mai tânăr, îmbrăcat cu cămăşi indiene şi vorbind despre distrugerea acestei societăţi de căcat.

Ea zgârie uşor salteaua patului. Prin spate, Beaucranne îi înfigea cât putea de adânc furtunul lui de stropit, ca şi când ar fi vrut s-o străpungă prin faţă. Dar ce treabă avea ea cu acest tip care o sodomiza cu violenţa celui care ai zice că o face pentru prima dată?

Îl vedea pe Edouard acum şaptesprezece ani. Ochii lui Edouard alături de ai ei. Vocea lui şoptindu-i „O să vezi, dragă, o doză face mai mult decât o sută de orgasme!” Astea se petreceau în camera hotelului sărăcăcios în care stătea el, pe strada Dragon, la Saint-Germain-des-Pres. Ce făcea Edouard la vremea aceea? Se lăsase de studii după ’63, jurând să nu mai „colaboreze cu duşmanul” şi supravieţuia făcând diverse treburi prăpădite. Când îi întâlnise, era la începutul cinematografiei porno şi lumea era încă curioasa. Şi Justine, care nu avea decât nouăsprezece ani, jucase deja în doua lungi metraje şi ajunsese aproape o vedeta. Sammécoult, care lucra o jumătate de normă la a revistă de cinema, venise să-i ia un interviu. Cei mai nostim era, că ea-l întâmpinase exact în poziţia în cere se găsea în această seara. Cu un tip în spatele ei, care o sodomiza.

Turnarea avea loc într-un apartament din Front de Seine şi ea revedea cu precizie fotografica ca şi cum ar fi avut-o în faţa ochilor în acest moment, pielea de panteră pe care era îngenuncheată în timp ce un tip o scurma cu sălbăticie.

Între două secvenţe, el intervievase, într-o cameră alăturată, unde merseseră să se izoleze, îşi reamintea jena lui când ea intrase fără nici un fel de complexe în detalii tehnice, explicându-i de exemplu, că cu unul din partenerii săi din film, trebuise să-şi facă un badijonaj cu anesteziant al amigdalelor, pentru ca acesta măsura douăzeci şi şapte de centimetri şi, oricât ar fi fost ea de primitoare, existau şi limite.

Şi apoi survenise incidentul. Evenimentul care hotărâse totul.

Linda apăruse brusc în cameră, cu un cuţit de bucătărie în mână.

Linda Brady, treizeci şi patru de ani la vremea aceea, artistă şi ea, dar considerată a fi o „problemă" de către realizatori, pentru că prelinsese în contractele ei să nu fie supusă sodomizării. Ea refuzase de asemenea şi ejaculările în gură sau pe faţă.

În concluzie, o căcăcioasă.

În plus, nu era chiar aşa de tânără pentru o astfel de treabă.

Pe tuşă, aşa cum era Justine acuma.

Pentru o clipă, imaginile se estompară. La spatele ei, Kallikokkos şi Beaucranne, ca doi precupeţi care se tocmeau pentru o vacă, îşi comunicau impresiile despre fesele ei. Cum Beaucranne se satisfăcuse pentru moment, era rândul lui Dirty Kal să-i atace fundul. Ea se strâmbă. Sexul regizorului era enorm şi brutalitatea lui era recunoscută în mijlocul actriţelor filmelor porno.

— Cred că ţi-am pregătit-o bine, grohăi Beaucranne. Merge ca untul.

— Nu te îngrijora pentru asta, răspunse Dirty Kal, ai putea să-i bagi turnul Eiffel în posterior fără ca ea să aibă obiecţii.

El se apropie cu o mână de crupa ei şi ea simţi căldura enormului instrument care se lipea de orificiul ei cel mai îngust. Turnul Eiffel! Tu vorbeşti! Cel puţin acela avea un vârf ascuţit. În timp ce membrul lui Kallikokkos, gigantic, se termina cu un fel de cap pătrat care te ducea cu gândul la turnul Montparnasse, ca să rămânem în acelaşi domeniu.

Cu o lovitură puternică din şale el o rupse mai mult decât o pătrunse. Ea scoase un ţipăt uşor, dar se făcuse. El îi băgase până în maţe, bara lui enormă.

— E mai bună ca yoga pentru a te destinde între două secvenţe! făcu regizorul către Beaucranne.

O scormoni câteva clipe cu ardoarea unui armăsar sălbatic.

— Mai avem încă două sau trei scene de turnat, reluă acesta la adresa proprietarului lacurilor. Sper că nu te deranjează dacă o să depăşim un pic termenul?

— Deloc, făcu celălalt.

Plăcerea era de partea lui.

— N-am putea să ne tutuim? adăugă el.

— Voiam să-ţi propun, făcu Kallikokkos care gâfâia ca un alergător de cursă lungă. Folosind acelaşi cur, ne-am împrietenit, nu?

Pe ecran, defila genericul „Paragrafelor”. Pe urmă apărură anunţurile publicitare care explodară ca un foc de artificii.

Justine, scuturată de instrumentul de tortură care se înfigea în ea, închise ochii. Revedea acea apariţie de coşmar din urmă cu şaptesprezece ani. Linda, nebună dezlănţuită, cu cuţitul de bucătărie în mână. În plin delir.

Linda sărise asupra ei urlând. Ca o fiare sălbatică. La acea vreme nimeni nu auzise în Franţa de „pudra îngerilor” numită de americani Peace Pili (pilula păcii). Un drog, feniciclidină, care transforma pe oricine într-un monstru sângeros. Existau indivizi care depăşiseră limita şi-şi mâncaseră mama, nevasta, copilul, după ce îl consumaseră. Linda Brady era un porno-star american, o colega „în trecere prin Paris” şi căreia i se dăduseră două sau trei pastile, dar Justine nu avea de unde să ştie. Ea o văzuse pe Linda năpustindu-se asupra ei ca o furie, cu braţele rotindu-se ca nişte elice. Ea avusese reflexul de a se trage la o parte şi Linda căzuse la pământ. Dar pericolul nu trecuse. Actriţa porno scosese un nou urlet şi se lansase într-un al doilea asalt.

Totul se petrecuse în câteva secunde. Suficient ca Sammécoult, tânărul reporter, să-şi dea seama că nu este vorba de o scenă de film şi cuţitul nu este din plastic sau carton, ci din oţel veritabil. Bătând aerul cu mâinile, el se azvârlise peste nebună şi-i întrerupsese traiectoria lovind-o cu capul în nas. Pentru e o linişti definitiv, el îi dăduse un pumn în bărbia şi o labă la baza gâtului.

„Pudra îngerilor” o făcuse pe Linda insensibilă la durere, dar se clătină, se prăbuşi la pământ şi Sammécoult profită pentru a o întoarce pe burtă, se aşeză pe spatele ei şi-i înnodă mâinile peste mijloc.

Justine îşi revenea cu greu.

— Credeam că sunteţi ziarist, făcu ea privind-o pe Linda, căreia îi curgea sânge din nas. Nu ştiam că am de a face cu Bruce Lee.

— Nici eu, recunoscuse Sammécoult, deloc obosit.

Totul or fi fost în regulă, dacă Linda s-ar fi calmat. Numai că, imediat ce-şi reveni, încercă din nou să sară asupra Justinei. Sammécoult o adormi în felul său, o doua oară. Dar cinci minute mai târziu, aceasta se ridicase, cu cuţitul de bucătărie pe care-l recuperase de jos.

De data aceasta, Sammécoult înţelesese că are de a face cu un neom. Apucă un prespapier de bronz cu care o lovi în cap pe Linda; se auzi un trosnet surd de oase.

Poliţiştii ajunseseră peste un sfert de oră, dar le trebui şi lor un timp ca să-şi dea seama că nu este o gluma. Unul dintre ei, care se apropiase de Justine să-i examineze rănile, scoase un răcnet de-ţi îngheţa sângele în vine; turbata se repezise asupra lui şi-s înfipsese unghiile în ochi, direct în orbite.

Trebuiseră să tragă mai mulţi de el ca să-l scoată din mâinile nebunei; în tot acest timp, din ochii poliţistului curgea sânge amestecat cu lichid cristalin.

Linda dispăruse apoi din circulaţie, Justine aflase despre condamnarea ei la mai mulţi ani de puşcărie şi nu mai auzise vorbindu-se ele ea.

În aceeaşi seară, ea făcuse dragoste cu tânărul ziarist. Când acesta o întrebase de ce se purtase Linda atât de sălbatic, ea-i răspunsese:

— Este o scroafă geloasă! Mă ameninţase, îmi spusese că mă omoară dacă o părăsesc. Cred că s-a drogat ca să aibă curaj.

Drogase? Sammécoult ridicase din umeri, ignorând ravagiile fenichilidinei. Pentru ei, şmecheria lui era heroina în doze moderate. Când ştiai să te stăpâneşti, pretinsese el, când ştia să rezişti obişnuinţei, de fiecare dată când luai, era raiul pe pământ.

Îi propusese Justinei să încerce. Doar o dată. Ca să vadă şi ea.

Avusese loc un întreg ritual. Săculeţul cu pudră, seringa, linguriţa de cafea, pudra dizolvată în apă şi apoi încălzită.

Şi, în fine, lichidul care pătrundea în vene.

Justine se lungise pe patul din camera lui Sammécoult, simţindu-se în al nouălea cer...

Nu uitase niciodată, apoi, această primă injecţie.

Atât de nemaipomenită, încât, la fiecare înţepătură, căuta acea senzaţie.

În van.

Şi aşa începuse infernul ei.

Dar nu era unicul motiv pentru care, azi, Sammécoult trebuia să plătească.

Fusese şi altceva, cu trei săptămâni mai târziu. Un alt eveniment, chiar înainte de ruptura lor.

O seară care se sfârşise prost şi în urma căreia cineva rămăsese lat. Mort.

O dramă căreia ea îi păstrase urmele. Probe de netăgăduit, acuzatoare.

Care o să-i aducă aur, dacă ea ştia să-şi facă jocul.

Făcuse bine că păstrase acel document vreme de şaptesprezece ani, chiar dacă nu mai ştiuse nimic despre Sammécoult.

De douăzeci de ori, de o sută de ori, fusese pe cale de a arunca la gunoi acel film compromiţător. Dar întotdeauna se oprise, pentru că o voce interioară îi spunea că poate, într-o zi, îi va fi de folos.

Avusese dreptate.

Ce grozav o să fie să-i reîmprospăteze memoria lui Sammécoult, chiar în momentul, în clipa precisă când razele gloriei începeau să-i surâdă!

Ce nemaipomenit o să fie să-l dea jos de pe piedestalul lui, să-l facă să-şi piardă siguranţa de sine, amintindu-i lucruri vechi, foarte vechi!

Ea n-avea nimic de pierdut şi o avere de câştigat.

În spatele ei, Kallikokkos, în sfârşit, reuşea să juiseze. În modul lui obişnuit. Ca un sălbatic. Împingându-se cu atâta violenţă în ea încât propriul lui pântec plescăia peste fesele tinerei femei.

Când se termină, ea se grăbi spre noptieră, unde erau azvârlite nişte reviste. Printre ele, se afla una specializată în programe de televiziune şi căută pagina unde era trecută emisiunea „Paragrafe”.

Trebuia să vadă numele lui Sammécoult tipărit. Negru pe alb. Dacă nu, n-ar fi crezut.

Nu-i venea să creadă în norocul ei.

Kallikokkos terminase cu îmbrăcatul.

— Ce se întâmplă? a întrebă el pe Justine văzând-o că răsfoieşte revista. Te-ai hotărât să te reciclezi în domeniul cultural?

Ea nu-şi ridică ochii.

— Dac-ar fi întrebat, făcu ea printre dinţi, ai şti ce să spui?

El ridică din umeri şi-şi făcu apariţia în salon, bătând din palme.

— Toată lumea la locul ei pentru penetrare. Adunarea, fetele cu pântecele în sus, pe pat! Erica, vezi că-ţi luceşte curul, du-te să te pudrezi, dragă.

Fură câteva momente de agitaţie, după care vocea secretarului de platou se auzi:

— „Pe aripile penisului”, prima secvenţă!

Dar Justine, nu asculta. În programul de televiziune numele lui Sammécoult strălucea sub ochii ei ca şi cum ar fi fost scris cu litere de aur.

Edouard Sammécoult, dragostea ei de acum şaptesprezece ani, în mod miraculos reînviată şi care, dacă ea ştia cum, constituia un soi de asigurare împotriva tuturor riscurilor până la sfârşitul zilelor ei.

Cinci minute mai târziu, avu ideea de a consulta un anuar. Inima îi tresaltă de bucurie: Sammécoult locuia în ceea ce se cheamă un cartier elegant. Unul dintre colţişoarele cele mai selecte din Paris: bulevardul Latour-Maubourg, în arondismentul VII, la doi paşi de Invalides.

Totul se înlănţuia perfect la momentul în care va avea toate elementele necesare, va lovi.

Şi Sammécoult se va dărâma ca un castel de nisip.

De data aceasta, nu heroina era aceea care-l crea o stare de euforie. Era planul care-l încolţea în minte cu repeziciune.

Era atât de absorbită de proiectul sau, că nici nu observă absenţa lui Dodo Strogof oare-i promisese că o să vină s-o ia din strada Blomet la miezul nopţii.

Jean-Marc Balleroy îi propuse s-o conducă, dar ea îl refuza.

— O să iau un taxi, spuse ea.

Putea să-şi ofere acest lux acum, când urma să devină bogată.

CAPITOLUL IV

În acelaşi moment, Dodo Strogof se privea cu încântare cum juisează cu jeturi albe pe gâtul, bărbia, obrajii prinţesei Sousko. Băgat în continuare între sânii monumentali ai văduvei, membrul său se golea cu şuvoaie saca date ce păreau că nu se mai termină.

Ea stătea cu faţa dată un pic spre spate, cu pleoapele închise, într-un soi de extaz interior. „Biată bătrânică" gândi el, cuprins deodată de un fel de milă care-l surprinse. Totuşi, Frédérique de Sousko nu părea bătrână, ci părea uimitor de tânără în acest moment, inundată de spermă, cu gura deschisă, fruntea umedă de transpiraţie şi sughiţând de plăcere.

Dodo Strogof propuse:

— Vrei să facem o pauză? După aia ne apucăm din nou.

Se hotărâse să cerceteze locurile; era foarte important pentru modul cum trebuia să acţioneze.

— Hei, îmi arăţi cuibuşorul tău? întrebă el ironic.

Ea era gata să-i arate mult mai mult, dar mai întâi voia să-şi şteargă faţa. El o împiedica.

— Aşa te plac, îi murmura el cu o voce care-ţi îngheţa sângele în vine. Nici nu ştii cât îmi placi aşa, plina de sămânţă mea.

Ea avu un fel de horcăit. Tipul asta ca un Hercule şi foarte vulgar, o înnebunea. Niciodată nu îndrăznise să-şi permită bărbaţi care o excitau cu adevărat pentru că pe pion social erau prea departe de ea, toţi acei comionangii, ţărani sau muncitori, după care-i curgeau balele întotdeauna. Majoritatea amanţilor îi alesese din lumea în cere se învârtea, lumea ei. Erau băieţi drăguţi, cu maniere excelente, dar atât de delicate încât atunci când o călăreau, avea impresia că-i sărută mana. Niciodată nu fuseseră în stare să facă dragoste cu ea aşa cum îi plăcea ei. Niciodată n-o brutalizaseră, n-o regulaseră cu violenţă ca pe o ordinară ce era sau întotdeauna se dorise a fi.

Niciodată până la Strogof.

Ea-l conducea dintr-o camera într-alta, aşa cum îi ceruse el, prin cei trei sute cincizeci de metri pătraţi ai apartamentului său. Din când în când el îi punea câte o întrebare. De exemplu, dacă avea servitori? De, dar ei nu dormeau la acest etaj, aveau camerele lor la mansardă. Şi unde se afla bucătăria? Acolo, în fundul culoarului. Exista o intrare de serviciu? Bineînţeles, ea în orice apartament care se respecta. O intrare de serviciu şi evident, o scară de serviciu.

Ea se plictisea. Avea chef să revină la subiect. Avea chef în special de el, de acea măciucă dintre picioarele lui, acel membru de brută pe care voia să-l simtă în pântec.

— Vino, făcu ea cu vocea unei fetiţe perverse. Să ne întoarcem în

camera mea.

El o privi ca şi cum uitase, o clipă, de ce venise aici, la ea. Îşi aminti în acelaşi timp de cabina din sticlă care era în dreapta enormului hol pardosit cu marmură ai imobilului. Umerii lui de gorilă se scuturară da un râs nepăsător:

— Sper că aşa o magherniţă este bine păzită, pentru că trebuie să trezească multe invidii, nu?

Ea era aproape de el şi-i atinsa cu arătătorul gropiţa din bărbie:

— În fiecare zi este câte unul, făcu ea. Cineva care ocupă un adevărat birou de ministru, la intrare, jos. El îl controlează pe toţi care intră. Chiar şi pachetele. Chiar şi buchetele de flori.

În fundul orbitelor, ochii cel mici ai lui Strogof clipiră:

— Rahat, făcu el. Deci, o adevărată fortăreaţă.

Ea se lipi de el mişcându-şi şoldurile, pentru a-i simţi pântecul lângă al ei.

— Seara, începând cu orele douăzeci, nu mai este nimeni. Se conectează un sistem de alarmă care este legat direct cu poliţia. Dar vino în camera mea, insistă prinţesa pe care întrebările despre pază o plictiseau de moarte şi care considera că dacă-l are pe King-Kong la domiciliu, ar trebui să profite.

Se aflau în fundul unui culoar de-a lungul căruia se deschideau mai multe uşi. Arătă spre una.

— Asta unde duce?

Ea păru că se jenează:

— Era camera soţului meu, făcu ea cu o voce aproape ruşinată.

La colţurile ochilor lui Strogof apărură nişte creţuri.

— Atunci, acolo o să te violez, hotărî el. Numai când mă gândesc la o chestie ca asta şi simt că mi s-a şi sculat deja.

Ea n-avu timp să protesteze. Împinsă în interiorul camerei întunecoase, se clătină şi căzu pe patul ce avea deasupra un fel de baldachin. Ceea ce Strogof observă imediat. În acelaşi timp, văzu nişte linii verticale şi orizontale pe perete, ca nişte umbre chinezeşti ce apăreau din cealaltă parte a ferestrei, ale cărei perdele nu erau trase.

— Ce-i asta? întrebă el.

Ea dădu din mână.

— Schele. Se restaurează faţada care dă în spate, spre grădini.

El se apropie o clipă de fereastră, observă scheletul metalic al schelelor, pe urmă se întoarse spre femeie, cu faţa luminată toată de un zâmbet.

— Draga mea, o anunţă el, o să ajungi până în tavan, aşa o să te fac să juisezi.

Îi trase pantalonul de mătase roz şi-şi puse laba lui mare peste pubisul brun. Ea respiră cu greu. Vârfurile degetelor bărbatului

alunecară, separând buzele umede şi făcând-o să tresară când îi mângâie clitorisul. Pe urmă, cu un gest brusc, îi desfăcu coapsele mult.

— În tavan, repetă el grohăind.

Îi datora asta.

CAPITOLUL V

Strada Albéric-Magnard era impresionantă prin liniştea ei. Aimé Brichot privi grădiniţele cu grilaje ce înconjurau aceste imobile luxoase.

— Este exact ce-am prevăzut, murmură el. Noi suntem pe punctul de a degera în timp ce ea stă cu picioarele în sus! Cu ce semănăm noi amândoi?

— Cu doi tâmpiţi, murmură Boris, ridicând din umeri.

Pe măsură ce noaptea avansa, se făcea tot mai frig. Totul era acoperit într-o ceaţă gălbuie din pricina becurilor de pe stradă. Boris tuşi:

— Ştii ce-i baraca aia, de acolo?

Arătă spre un superb hotel particular, de la sfârşitul secolului XIX, în genul neo-rococo, o adevărată minunăţie, dar ciudat de dărăpănat, părăsit, cu jaluzele stricate, în pragul ruinei.

— Palatul Frumoasei din pădurea adormită? întrebă Brichot.

— Aproape, răspunse Boris. Aparţine moştenitoarei uneia dintre cele mai bogate familii din Franţa, Deutsch de la Meurth. Ultima lui proprietara S-a părăsit cu zeci de ani în urma. De atunci, jaluzelele ruginesc, faţada se coşcoveşte. Doi paznici stau aici în timpul anului, în mijlocul pânzelor de păianjen! Şi o păzesc de cei care n-au unde lacul. Este unul dintre locurile cele mai misterioase din Paris...

— Doamne, murmură Brichot, dacă ar şti vagabonzii...

— Aşa cum spui tu, făcu Boris. Dar nu-l nici un pericol, nimeni nu are interes să le spună...

Răsuflările lor abureau aerul rece.

— Crezi că o să se reguleze toată noaptea? întrebă Brichot uitându-se la ceas.

Era ora unu dimineaţa.

— Chestie de glande, râse Boris. Totul depinde de cât sunt de încărcate. De unde vrei să ştim noi?

O puşcă cu repetiţie, asta era, gândi prinţesa Sousko cu încântare, în acelaşi moment. O puşcă enormă cu o ţeavă nemăsurată, în timp ce testiculele care atârnau dedesubt erau două bombe mari ce explodau neobosite, la cerere.

Ea îl lăsa s-o scormonească, s-o frământe, s-o zgâlţâie. Se rostogoliseră pe podea şi Strogof o făcea să se plimbe pe mocheta camerei, împingând-o cu lovituri puternice de şale de la o mobilă la alta, îndreptând-o spre un perete, apoi spre peretele opus, pe urmă spre uşă... apoi spre ferestre.

O pusese în patru labe şi, cu mâinile înfipte în coapsele el, o trata

ca pe o curvă, pentru că ea chiar aşa şi dorea şi el o ştia.

— Ai o găurică mustoasă, mugi el, ar putea să intre doi ca mine, aşa te-ai deschis de tare!

Văduva cea bogată răsufla greu, se îneca, necheza, aproba tot ceea ce făcea şi spunea el.

— Repetă după mine că eşti sclava măciucii mele, îi ordonă el.

— Sunt sclava măciucii tale, sughiţă ea purtată de uragan, orbită de părul ud de sudoare, care-i acoperise ochii.

— Spune-mi că vrei să ţi-o bag în cur! reluă el.

— Da, vreau să mi-o bagi în cur! se auzi vocea ei ca un ecou nebun. Da! Da!

De câte ori juisase ea oare? Trei? Patru? El nu ştia exact. În orice caz, era momentul să-l dea lovitura de graţie. Ieşi din pântecele el, îi pipăi fesele şi apoi o pătrunse mai sus, cu o mişcare atât de uşoară şi alunecoasă, că ei se întrebă dacă ea sesizase diferenţa, într-atât fiind de umedă peste tot.

Sfertul de oră care urmă fu consacrat interpretării unei partituri sentimentale. Era partea din Strogof moştenită de la tatăl lui, rus, emigrant în 1917 în Statele Unite. Din partea maică-sii, care-şi petrecuse viaţa într-un restaurant tipic franţuzesc din New York, avea sânge franţuzesc. După ce-şi ispăşise pedeapsa cu închisoarea la Detroit, Donatien venise să vadă cum arată cea de a doua patrie a lui şi nu mai plecase niciodată. Aici, la Paris, o începuse de la zero.

Dodo era aproape la fel de dotat cu partea sentimentală ca şi cu cea a sexului. Rezultatul – bogata văduvă nu mai voia să-l lase să plece. Se târî la picioarele lui, rugându-l să rămână până a doua zi dimineaţa. Reîmbrăcat, pieptănat, Dodo se îndrepta spre ieşire. Ea se agăţă de el ţipând că o să înnebunească, că nu poate fără el... Trăsese pe ea un halat de mătase albă care foşnea la fiecare mişcare a ei. Ea coborî două etaje în urma lui, continuând să se milogească; era ca şi cum ar fi tras-o cu o sfoară invizibilă, putând să o ducă până la capătul lumii.

El nu dorea decât atât. Tot ceea ce voia era ca poliţiştii care făceau de planton pe trotuarul din faţă să-l vadă pe el şi pe ea luându-şi un rămas-bun sfâşietor, la deschiderea uşii din fier forjat.

Şi, în consecinţă, ei să poată depune mărturie că prinţesa era vie atunci când Donatien Strogof o părăsise.

Totul se petrecu exact aşa cum prevăzuse.

— Şi acum la căldurică, anunţă Aimé Brichot răsucindu-se pe călcâie în direcţia maşinii lor de serviciu. Care pe cine conduce?

Silueta de atlet olimpic a lui Boris ridică din umeri.

— Du-te tu, Mémé, eu vreau să merg pe jos ca să mă mai destind.

Brichot, discret, nu încercă să afle ce are colegul lui în cap. De cincisprezece ani de când lucrau împreună, el era lămurit asupra metodelor de relaxare ale lui Boris, când o anchetă trecea. Când demară la volanul automobilului, singura întrebare care rămăsese fără răspuns era dacă relaxarea era blondă sau brună. De rest nu avea nici o îndoială.

În realitate, el se înşela. Din momentul în care rămase singur, Boris îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe o bancă de pe strada Albéric-Magnard, cu ochii fixaţi spre nenumăratele ferestre ale etajului ocupat de Frédérique de Sousko.

Dodo Strogof nu se îndepărtă prea tare de cartierul unde locuia prinţesa. Merse pe bulevardul Emile-Augier, până pe strada Henri-Martin, trecu prin piaţa Colombe şi o tăie pe bulevardul Sachet. În colţul străzii Raphael, aşezat pe o bancă, lăsă să se scurgă douăzeci de minute fumând o ţigară.

Apoi, se hotărî că a venit timpul să treacă la atac.

Destinul, îşi zise el, părea să-i favorizeze ceea ce avea de gând să facă, deoarece există această schelă, pe faţada din spate, care era semnul Providenţei.

Îşi consultă ceasul; ora două şi treizeci.

Scheletul metalic şi planşeele orizontale de lemn, care permiteau muncitorilor să lucreze la renovare, constituiseră o scară pe care el o urcă fără nici un fel de probleme. La cel de al doilea etaj, două uşi mari cu geamuri dădeau spre bucătăria apartamentului prinţesei şi, aşa cum observase adineauri, una dintre ele era întredeschisă. O împinse, ateriza fără zgomot pe pardoseala alb cu negru, pe urmă începu să se furişeze în linişte prin imensul culoar în căutarea prăzii.

În trecere, îşi luă pistolul pe care-l avea asupra lui, în smoching. Din fundul apartamentului se auzea un zgomot de apă. Se ghidă după sunet până în baia unde Frédérique de Sousko, scufundată până la gât în cada de marmură roşie, plină de şampon, retrăia orele de voluptate pe care le petrecuse.

El nu avu cruzimea s-o scuture ca s-o facă să-şi deschidă ochii pentru a-şi vedea propria moarte sub forma unei ţevi de pistol. N-o ura, dimpotrivă, nu voia s-o facă să sufere. Încerca pentru ea un vag, foarte vag sentiment de milă, lucru care chiar îl mira.

Ar fi putut să-i ţintească craniul, dar nu voia s-o desfigureze. Şi atunci, îndreptă ţeava spre sânul ei stâng, în dreptul inimii.

Frédérique de Sousko, plutind pe jumătate în nori, nu făcu decât să-şi deschidă ochii şi să-i închidă la loc, în timp ce un spasm violent o trântea la fundul căzii, ca şi cum ar fi primit o lovitură de copită.

Strogof plecă pe acelaşi drum pe care venise. Şi fără să-şi şteargă amprentele pe care le lăsase pe tocul uşii... De ce le-ar fi înlăturat?

Nu-l văzuseră în compania prinţesei? Nu-l condusese ea în holul imobilului? Bineînţeles că el o sărutase. Chiar de două ori! Dar apoi *o* părăsise. Şi atunci când îşi luaseră rămas bun, ea fusese vie, doi poliţişti puteau depune mărturie.

Pe bulevardul Sachet, el opri un taxi.

Noaptea rece mirosea din cauza emanaţiilor de hidrocarburi.

Întotdeauna, acelaşi „efect de seră”.

Boris îşi stingea a treia ţigară când văzu apărând o siluetă de coşmar la unul din balcoanele celui de al doilea etaj al clădirii, lângă care stătea de planton.

Silueta unei femei care se clătina bătând aerul cu braţele. Blondă şi goală, şiroind de sânge.

Şi care leşină fără a mai avea forţa să strige.

Boris, cu un urlet de furie, se năpusti spre sistemul de deschidere al intrării, lângă care se afla un interfon cu o listă lungă de nume. Apăsă simultan pe toate butoanele, conştient de scandalul general ce va exploda printre locatari.

Dar când în sfârşit i se deschise şi el putu să năvălească în apartamentul prinţesei, pe care-l deschisese cu pistolul, aceasta era moartă demult.

Nu este bine să fii întotdeauna delicat. Scrupulele lui Dodo Strogof care nu vrusese să distrugă portretul prinţesei zdrobindu-i ţeasta, era cât pe ce să-i fie fatale. Ca adesea când se ţinteşte inima, el greşise cu doi sau trei milimetri şi prinţesa avusese forţa să se târască până la balcon înainte ca hemoragia să o pună la pământ.

Ochii moartei viraseră spre galben. Între pleoapele rămase deschise, globii oculari semănau cu două bile de fildeş.

Boris se gândi cu amărăciune la urmărirea lor lungă şi inutilă, a lui Aimé şi a lui, şi la misterul pe care prinţesa îl ducea cu ea.

Sub sânul ei stâng, sângele încetase să mai curgă.

Bineînţeles că trebuiau aşteptate rezultatele de laborator, dar era în stare să parieze salariul lui pe următoarele şase luni, că prinţesa de Sousko fusese răpusă cu acelaşi pistol calibru 38, cu care fusese ucisă şi Samantha Meeshaert, animatoarea de la „Delices Club” şi „Las Vegas”, cu opt zile mai devreme.

„Copacul care ascundea pădurea” spusese Boris vorbind de prima crimă.

Fusese doborât copacul, acum începea să fie devalizată pădurea.

Se uită la ceas, pentru raportul pe care-l va întocmi mai târziu.

Ora trei dimineaţa.

Părăsi terasa şi intră în apartament pentru a căuta un telefon ca să-şi anunţe colegii de la comisariatul Chaillot.

Aerul nopţii, pe terasă, rece şi urât mirositor, îi sufla în faţă ca o

gură cu dinţi cariaţi.

CAPITOLUL VI

Justine Buisson se trezi prima. La căpătâiul el, pe podea, un deşteptător antediluvian arăta ora nouă patruzeci şi cinci. Mecanismul său demodat marca secundele cu un zgomot insuportabil, dar ea se obişnuise. O clipă, ea-şi zise că este prea devreme ca să se scoale. Mai ales în această zi gri ce se întrezărea printre perdelele portocalii, de o mare urâţenie.

Şi pe urmă, ca un val imens, descoperirea pe care o făcuse în noaptea trecută o copleşi şi o umplu de bucurie.

„Am treabă, gândi ea cu febrilitate. Nu trebuie să lenevesc."

Pentru prima dată după multă vreme, primul ei gest după ce deschise ochii, nu fu să se ducă să-şi ia doza obişnuită de heroină. Se întoarse pe o parte şi recapitula ce avea de făcut înainte de întâlnirea de la ora paisprezece, din strada Delambre, la atelierul Petit-Moulin.

Sub pilota albastră, Dodo îşi merita mai mult ca oricând porecla, sforăind ca un avion înainte de decolare. Se întorsese târziu în acea noapte, ea-l auzise mişcându-se prin cele două camere ale micului lor apartament din strada Rondeau, în cel de al XX-lea arondisment, la doi paşi de Crematoriul Pére-Lachaise. Ca de obicei, ea nu-i va pune nici un fel de întrebări. Dacă nu venise s-o ia ieri seară după turnare, însemna că fusese reţinut de afacerile lui. Ce afaceri? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Era problema lui. Treaba lui. Din moment ce el n-o lăsa în criză de heroină, era maximum ce aştepta de la el.

Mişcându-se sub pilotă simţi membrul dur al bărbatului, care o apăsa pe fese.

Ea îşi ridică un pic fundul pentru a-l plasa la locul potrivit, chiar în crăpătura care-i despica crupele.

— Ai chef de mine? întrebă ea. Sau te foieşti pentru că vrei să faci pipi?

El mormăi un pic şi împinse în faţă. Căldura patului, transpiraţia ce acoperise trupul Justinei, făcură ca penetrarea lui Strogof să se focă cu o uşurinţă deosebită. Se trezi în fundul pântecului ei, mai înainte să-şi dea seama, îşi duse mâinile înainte pentru a-i apuca sânii şi începu să-i frământe aşa cum ar fi făcut un sculptor cu două bucăţi de lut.

Pe urmă avu chef să şi-o vadă intrând şi ieşind dintre bucile Justinei. Desfăcu pilota şi şi-o examina, roşie şi lucitoare, băgată ca o măciucă între crupele ei.

Această vedere îl excită la culme. Acceleră mişcarea, simţind cum i se apropie orgasmul.

Sub mişcarea şalelor amantului ei, capul Justinei se bălăngănea pe pernă. Dar creierul îi rămăsese lucid. Nu înceta să se gândească cum

va acţiona asupra lui Edouard Sammécoult şi cum îl va face să scuipe tot ceea ce posedă.

Dodo Strogof retrăia noaptea precedentă. Nu se mai spălase când se întorsese. Gândul că membrul lui era acela care acum o scurma pe Justine şi cu care cu câteva ore în urmă scotocise pântecul şi şalele prinţesei, îl umplea de fericire. Îşi aminti sânii nemaipomeniţi ai celei pe care o omorâse, revăzu faţa extaziată care primea jeturile de spermă ca pe Sfânta împărtăşanie. Această imagine îl străfulgeră. Închise ochii pentru o clipă şi-şi dădu drumul într-un şuvoi.

Un sfert de oră mai târziu, îşi beau cafeaua aşezaţi unul în faţa celuilalt, în bucătăria cu pereţi coşcoviţi unde trona un televizor, în faţa căruia Strogof putea să stea zile întregi, când afacerile îi permiteau să lenevească.

— Ţi-ai petrecut seara bine? îl întrebă Justine ca să spună ceva.

El ridică din umeri. În dimineaţa aceasta, avea de dat un telefon important. Trebuia să-l prevină pe Malamurdo că prinţesa fusese lichidată. Dar pentru asta, era mai bine să fie singur. De aceea îl spuse în treacăt Justinei:

— Tu ce faci astăzi? Ai ceva întâlniri?

Ea-şi scutură părui blond în semn de „da”.

— Ai vreun masochist de-al tău?

Ea-şi mai puse cafea:

— Poate că sunt masochişti, dar plătesc bine.

— Da? făcu Strogof brusc agresiv. Poţi să-mi spui atunci de ce frigiderul este gol? În noaptea asta am vrut să-mi iau ceva. De haleală şi tot ce am găsit a fost un borcan cu castraveciori.

Ea-l privi ţintă cu ochii ei albaştri.

— Nu mi-ai dat bani luna asta, mormăi ea, îţi amintesc că în acordul nostru, tu trebuie să faci rost de mâncare.

Justine se ridică. Îşi trase un tricou, nu prea curat şi de trei ori mai mare ca ea, care se oprea chiar deasupra tufei dese şi negre a pubisului ei.

— Şi pentru telefon, tot tu trebuie să plăteşti. Şi pentru că n-ai plătit abonamentul, ne-au tăiat firul, bătrâne. De ieri…

— Rahat! mugi Strogof. Ştii ce fac eu cu înţelegerile noastre, nu? Dacă n-ai suficient mălai, pune-ţi curul la bătaie.

— Puneţi-l tu, făcu ea răsucindu-se pe călcâie şi se băgă în baie, unde duşul picura şi unde chiuveta se ţinea doar în nişte cărămizi pe care le pusese Dodo.

— Asta-i recunoştinţa! spuse Strogof printre dinţi, când rămase singur. O fată pe care o alimentezi cu regularitate cu „pudră” de luni întregi, şi numai aşa, pentru ochii ei frumoşi! Din prietenie! Când mă gândesc că din cauza ei m-am băgat din nou în reţea!

Într-adevăr, el reluase comerţul din cauza Justinei, pentru că se

săturase s-o vadă zvârcolindu-se la pământ, cu greţuri, gemete, acoperită de sudoare rece, când era în „lipsă”. Luase din nou contactul cu angrosiştii pe care-i cunoscuse la începuturile lui în Franţa, când era vânzător ambulant de acest fel de marfă. Aşa, de câte ori era nevoie, la dispoziţia tinerei femei era întotdeauna un săculeţ cu pudră albă. Din acest motiv, ea-l lăsase să se instaleze acasă la ea. Gratis, în afară de mâncare şi telefon, după cum spunea ea că le fusese înţelegerea.

Recunoştinţa! Dădu din cap. Când o cunoscuse pe Justine, aceasta era pe marginea prăpastiei. Asta fusese înainte de a-l întâlni pe Malamurdo.

Datorită lui, el urma să ia potul. Potul cel gras.

— Şterge-o de aici, îşi murmură el pe sub mustaţă.

Visul lui era Coasta de Azur. Nisa sau Menton, un astfel de colţişor.

În acelaşi moment, în baie, Justine Buisson îşi aranja părut cu puternice lovituri de perie.

Gândindu-se în continuare la Sammécoult şi la planurile pe care le clocea. Şi ea urma sa ia potul, potul cel gras.

— Şi s-o şterg de aici, îşi spuse ea, întrebuinţând aceleaşi cuvinte ca şi amantul ei.

Se despărţiră fără să se sărute. Uşuraţi, ca în fiecare zi, de a se despărţi pe timpul zilei.

Această coabitare devenea din ce în ce mai infernală.

Era timpul ca fiecare din ei să-şi vadă de drum.

*

* *

— Nu trebuie să repetăm din cinci în cinci minute că suntem tâmpiţii tâmpiţilor, murmură Boris. Până la urmă o s-o credem, tu şi cu mine.

El practic nu mai dormise după descoperirea prinţesei masacrate din strada Albéric-Magnard. Fusese martor la defilarea poliţiştilor în uniformă, investigărilor făcute de Identitatea judiciară, transportul cadavrului la Morgă şi la tot bâlciul. Acum, în afară de faptul că aşteptau rezultatele expertizei balistice, tot ceea ce ştiau era că se mai treziseră cu încă un cadavru pe cap. Ce era mai rău, era că prinţesa Frédérique de Sousko fusese practic ucisă sub nasul lui Boris, în timp ce el făcea de planton sub ferestrele ei.

— În orice caz, îi spusese Charlie Badolini lui Boris la telefon, acum nu mai este cazul să mergem ca pe ouă. Nu mai este nevoie să ne temem de un scandal, aşa că o să-mi faci plăcerea să acţionezi în forţă, nu?

Brichot, de la orele opt treizeci, îşi întâlnise tovarăşul pe bulevardul Montparnasse, în momentul în care Boris ieşea de la „La Coupole”. Ce putea să fie mai trist decât o sala de dans cu mucuri de ţigară pe jos,

cu atmosfera puţind a tutun stătut, şi cu femei de serviciu care nu ajunseseră încă? Toate astea îţi dădeau un gol în suflet. Mai ales când aveai o anchetă pe cap, care în loc să se lămurească devenea din ce în ce mai tenebroasă, în timp ce pista pe care o urmăreai ducea spre un nou cadavru.

Când ieşi din sala de dans, Aimé Brichot îl aştepta congelat în lodenul verde.

— Am câştigat pariul, spuse Boris Corentin. Nimeni n-o cunoştea. Evident.

Pentru că ultima persoană (cu excepţia lor, bineînţeles) ce văzuse victima în viaţă, după formula consacrată, era tipul acela gen dulap cu două uşi, în smoching şi papion, care o condusese la ea şi care, fără îndoială, o călărise, de la el trebuiau începute cercetările lor. Un soi de uriaş cu fruntea îngustă, cu profil regulat, cu ochi negri înfundaţi în orbite şi cu o gropiţă în bărbie. Ar fi putut să i facă portretul robot, dar nu trebuiau să-şi facă prea mari iluzii.

— Primo, a fost văzut ieşind de la ea şi îmbrăţişând-o, prin deschizătura uşii de la parter. Deci, imposibil de a-i pune crima în spinare. Pentru el, suntem martorii ideali. Secundo, ori el este nevinovat, a agăţat-o pe această femeie din întâmplare şi nu ştie nimic, ori este vinovat; a acţionat de o manieră pe care noi n-o cunoaştem încă şi ar trebui să aducem o dovadă beton-armat că el este ucigaşul, ceea ce după evidenţă nu pare... Fără să mai punem la socoteală, reluă Boris, că are cei mai bun alibi. Datorită nouă, vinovat sau nu, este inatacabil.

Boris îşi zburli buclele negre.

— După unul dintre cei ce lucrează la salonul de dans se pare că prenumele lui este Gus.

— Este o informaţie care ne face să avansăm rapid, îl ironiza Brichot.

— Aşteaptă. Mi-a spus că a fost adus de către un obişnuit al localului, un taxi-boy care se numeşte Fabrice Michelet şi care locuieşte la doi paşi de aici, pe bulevardul Edouard-Quinet.

— Şi unde o să mergem noi acum în vizită, completă Brichot.

— Da. Mai ales că este sigur că o să-l găsim acasă pentru că are gripă.

Fabrice Michelet era mai rău decât atât, constatară Boris şi Aimé, când ajunseră la etajul al şaselea al frumosului imobil, unde locuia tânărul.

Uşa garsonierei nu era încuiată. Împinseră uşa încet şi în penumbră, observară la podea o siluetă încovrigată, în poziţia unui făt.

— Pe măsură ce înaintăm în această anchetă, îmi place mai mult, murmură Aimé Brichot, cu inima strânsă.

— Nu ţi se cere să-ţi placă, făcu Boris aplecându-se peste cadavrul bărbatului, ci să cercetezi şi să acţionezi. Cu capul şi picioarele înainte, înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Brichot îşi muşcă mustaţa.

— Dacă-l găsim pe uriaşul cu gropiţă în bărbie, o să avem ce să-l întrebăm, conchise el.

— Poate că n-o să aibă răspunsuri.

— O să-l ajutăm să le găsească.

Boris cercetă cu privirea întreaga cameră. Nimic în afară de mobilă cumpărată în rate.

Pe pereţi, erau prinse în pioneze câteva schiţe în cărbune. În genul foarte clasic, reproduceri ale frunzelor de lauri sau busturi ale lui Venus, cu braţele sau capul amputat. Era micul ornament al locuinţei.

Şi capul lui Fabrice Michelet era aproape amputat. Împuşcătura smulsese jumătate din ţeastă, iar faţa bărbatului zăcea pe mochetă într-o baltă roşu-închis.

— A fost omorât de puţină vreme, remarcă Brichot. Sângele este coagulat.

Boris se îndreptă spre telefon pentru a anunţa comisariatul din strada Delambre.

— De-abia este ora nouă dimineaţa şi avem trei cadavre pe cap.

Prin geam, ziua împrăştia o lumina palidă, sărăcăcioasă şi sinistră.

Cerul era incolor, ceţos, cu un fel de pâlnie gălbuie în locul soarelui, înconjurat de aburi roşcaţi, aşa cum nu se mai văzuse nici – odată.

— Pe cât pariezi, întrebă Brichot, că expertize va descoperi în capul acestui biet om un glonţ de calibrul 38?

— Pe nimic, murmură Boris. Am pariat deja că prinţesa de Sousko a fost răpusă cu o armă de acest fel şi n-aş vrea să mă ruinez…

Dar el ştia, în sinea lui, că nu exista nici un pericol de a pierde.

CAPITOLUL VII

Nu era necesar, bineînţeles, pentru că ştia foarte bine ce este înăuntru, dar putea totuşi să-şi ofere aceasta mică plăcere, îşi zise ea.

Justine avea chef, acum, să revadă vechiul film pe care-i păstrase întotdeauna la ea, în toate peregrinările ei, în care se vedea Sammécoult cum îl strangulează pe acel omuleţ cu părul argintiu, al cărui nume îl uitase.

Ia origine, nu fusese vorba de o adevărată strangulare. Doar o farsă care să-l impresioneze pe un bătrân vicios care plătea bine.

Numai că, farsa se sfârşise prost şi bătrânul murise prosteşte, gol, cu acel sex ridicol în erecţie sub o burtă flască, burta unui bătrân cu muşchii relaxaţi şi acoperită cu peri albi.

Un accident, doar un accident. Dar asta nu se vedea pe film. Se vedea contrariul.

Secvenţa cea mai interesantă era aceea în care Edouard Sammécoult se năpustea peste bătrân. În realitate, el încercase să se desprindă văzând că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, dar imaginea era necruţătoare. Sammécoult, gol, atletic, se învârtea în jurul laţului care strângea gâtul bătrânului. Acela era cuprins de spasme nervoase şi agoniza… deja era prea târziu.

Şi Edouard, în loc să încerce să-l elibereze, părea că vrea să-l omoare.

Era un capriciu din partea ei, ea o ştia, dar Justine avea mare chef să revadă filmul. Pentru asta îi trebuia un proiector. De asemenea, după ce-şi părăsise domiciliul, spre ora unsprezece dimineaţa, mersese să cumpere un ziar specializat în mici anunţuri ce adresau de la o persoană la alta: La Centrale. Acolo erau de toate, maşini de cusut, video, case, maşini, animale, mobile, covoare, perdele, discuri, biliard…

Şi proiectoare de film.

Asta o interesa pe Justine. Un proiector vechi pentru 16 mm. Pentru că, bineînţeles, această scenă compromiţătoare nu fusese filmată pe o peliculă mai lată, deoarece cu şaptesprezece ani în urmă, astfel de materiale nu existau. Bătrânul vicios îşi înregistra orgiile cu o cameră Kodak.

Ea cercetă mai multe anunţuri şi căută un telefon. Pe bulevardul Charonne era o cabină telefonica în care ea întră.

Primul număr era ocupat. Al doilea vânduse deja.

Cel de al treilea fu bun. Un tip propunea, contra sumei de trei mii de franci, un proiector vechi şi mai mult decât atât, acceptă şi cecuri. Justine nu mai avea nimic în cont de trei luni, dar cel care vindea nu avea de unde să ştie.

Ultimul lucru îmbucurător: vânzătorul locuia aproape de Piaţa Naţiunilor.

Peste o jumătate de oră, Justine se întorcea la ea, cu ceea ce cumpărase.

Din fericire, Donatien îşi luase valea pentru tot restul zilei. Era liniştită. Strâmbă din nas, pentru că în apartament plutea mirosul celor două sau trei ţigări pe care el le fumase înainte de plecare. Deschise fereastra pentru a împrospăta atmosfera şi, în timp ce se aerisea, merse să caute filmul acolo unde îl ascunsese cu ani în urmă: în dublura pânzei unei valize vechi pe care nu o folosea niciodată.

Reveni, închise geamurile şi trase perdelele ca să facă întuneric, pe urmă petrecu câteva minute bune enervându-se pentru a pune pelicula în casetă. În fine, se aşeză pe marginea patului, în timp ce pe perete apărea un dreptunghi luminos.

Afară, în curte, cu ferestrele deschise, un individ asculta cântecele lui Edith Piaf, cu butonul radioului dat la maximum. Dar Justine nu auzea nimic.

Ea revăzu minutele, vechi de acum şaptesprezece ani, acelei seri care ar fi putut fi o seară la fel ca multe altele, dar care se sfârşise prost.

Ea îl antrenase pe Edouard, cure fusese destul de reţinut la început. Dar existase perspectiva unui câştig destui de mare şi rapid. Şi pe urmă, era ambianţa anilor ’68. Anii nebuni ai „liberalizării sexuale”. Totul era permis, nimic nu mai era ruşinos, murdar sau vinovat.

Din momentul în care văzu în film silueta clientului cu păr argintiu, numele îi ţâşni din memorie, Peladan. Xavier Peladan. Şi nevasta lui se numea Reine – o brunetă micuţă, în jur de patruzeci de ani, cu şolduri groase şi fese mari şi pe care, bărbatul ei dorea s-o vadă sodomizată în faţa lui, în timp ce el trebuia să fie „spânzurat” ca să reuşească să intre în erecţie.

— Nu pot să mă duc singură, îi explicase Justine lui Edouard, trebuie un tip ca tine, el vrea să-şi vadă nevasta regulată în cur, altfel nu dă un ban.

Camera de filmare, pe trepiedul său, înregistrase mai întâi zbânţuielile lui Edouard care o călărea pe Reine Peladan pe la spate, ca un mânz care-şi regulează prima iapă.

În tot acest timp, Justine, în afara câmpului de filmare, înnoda o sfoara în jurul gâtului lui Xavier Peladan. Nu se vedeau deci gesturile ei neîndemânatice, grăbite, cu care trăgea de sfoara trecută printr-un inel în centrul tavanului. Absorbită de contemplarea erecţiei ce apărea la bătrânul cel vicios, nu auzi zgomotul vertebrelor care se sfărâmau. Dar Edouard Sammécoult înţelesese imediat că este vorba de o drama. Se vedea cum se smulge de crupa partenerei sale şi se precipită spre spânzurat. În elanul său, dădu cu piciorul peste camera

de filmat, care se clătină uşor pe trepied şi continuă să înregistreze cum el pune mâna pe frânghia la capătul căreia atârna Xavier Peladan.

Justine, dată la o parte de către Sammécoult, se afla din nou în afara câmpului de filmare.

Nu se vedea practic decât tânărul om, de la un capăt la altul al filmului. Orice spectator de bună credinţă, l-a vederea acestei imagini, ar fi jurat că el comisese o crimă.

În fundul camerei unde avea loc această scenă, erau mai multe etajere pe care se aflau bule de sticla umplute cu „zăpadă" în interior, ca: Turnul Eiffel, Moş Crăciun, Napoleon, Niagara etc. O lume întreagă, Justine uitase acest detaliu. Şi totuşi, la începutul şedinţei, Xavier Peladan îi ceruse lui Edouard ca să-i bage nevestei lui în cur o astfel de bulă, de formă alungită, cu o schioare nautică în interior.

Brusc, pelicula începu să tresalte şi peretele redeveni alb.

Se sfârşise.

Justine se scutură.

Când înţelesesem că bătrânul murise, că nu mai era nimic de făcut, nevastă-sa urlase, îi făcuse asasini, dar nu chemase poliţia, îi dăduse pur şi simplu afară. În trecere, Justine avusese prezenţa de spirit să recupereze pelicula.

Filmul, în cele mai mici detalii, îl acuza pe Edouard. Dacă era un vinovat, acela era Justine, singură.

Dar cui ar fi putut Edouard să-i spună?

Aparenţele, toate aparenţele, erau împotrivă lui.

Era pierdut.

Sau atunci, el trebuia să răspundă pretenţiilor ei.

Afară, maniacul după Edith Piaf asculta „Nu, nu regret nimic"… Vocea cântăreţei spărgea liniştea, ridicându-se spre cer.

Multă vreme, Justine fusese copleşită de păreri de rău.

Acum, nici ea, nimic din ea, nu regreta nimic.

CAPITOLUL VIII

Ca în fiecare dimineaţă, Edouard Sammécoult îşi gară Solexul în parcarea rezervată vehiculelor cu două roţi, în spatele muzeului D'Orsay. Se scutură de praf şi se examină în geamul unei uşi, înalt, suplu, cu faţa voluntară şi, în special cu acei ochi albaştri de o culoare extraordinară, el se plăcea foarte mult. La patruzeci şi trei de ani, părea mai tânăr cu cinci sau şase ani, în special dimineaţa, se simţea în plină formă. Cu cămaşa lui albastră, cravata neagră cu dungi roşii şi costumul gri din trei piese, întruchipa reuşita.

„Acum, bătrâne, pericolul este că celebritatea se plăteşte", gândi el cu mândrie.

Ridică ochii spre masa de un alb luminos a vechii gări d'Orsay, recent restaurată şi transformată în muzeu. „Regatul" său, gândi el. Muncise mai mult de un an ca să-şi pregătească această expoziţie care se deschisese şi care promitea să fie un triumf.

Venind cu Solexul pe cheiul Anatole France, observă mulţimea cere forma o coadă ce se întindea până la strada Lille.

Îşi privi ceasul. Aproape ora zece. „Sunt în întârziere" constata ei. De ani de zile viaţa lui funcţiona ca un ceasornic. Când se scula din pat ta şapte şi zece în loc de ora şapte, îşi reproşa că dormise prea mult De la ora şapte la opt, îşi pregătea cursurile pentru şcoala de muzeologie de le Louvre. La ora opt, o scula pe Myriam, tânăra şi fermecătoarea lui soţie, cu care se căsătorise în urmă cu trei ani, aducându-i micul dejun (ceai de Iasomie, pâine prăjită, dulceaţă, suc de portocale). Opt douăzeci: era spălat, ras şi îmbrăcat. Opt treizeci: o îmbrăţişa pe Myriam, cobora ia cel de al treilea subsol al parkingului, unde, alături de un Volkswagen pentru Myriam, un Rover 800 pentru amândoi, era aşezată o bicicletă Solex uzată. Încăleca şi pleca la programul zilnic.

O existenţă de ocnaş, dar şi plăcea această viaţă, şi-o dorise. Şi dacă cuvântul fericire avea un sens, se putea spune despre el că este fericit.

Intră pe poarta destinată personalului muzeului. I se pusese un mic birou la dispoziţie pentru câteva luni, atunci când pregătise expoziţia. Un local minuscul ale cărui ferestre dădeau spre apele murdare ale Senei, dar care simboliza reuşita.

Pe culoarul ce ducea spre birou, mai mulţi funcţionari îi recunoscură şi-l salutara. Cu o amabilitate mai mare ca de obicei, i sa păru lui. Din cauza apariţiei lui de ieri seară la „Paragrafe" câştigase aceasta consideraţie deosebită. Evident. Atotputernica televiziune. După emisiunea în direct, sărbătorise evenimentul la restaurant cu Myriam şi câţiva prieteni. Motiv pentru care se sculase mai târziu ca de obicei.

Dar nu-şi reproşa cu adevărat. Împrejurările fuseseră excepţionale.

Se înfundă în biroul lui, unde-l aştepta, la o măsuţă de stejar, înconjurată de dosare, Thereso Cousteau, secretara lui personală, ce lucra cu el de doi ani de zile. Când el intră, ea se ridică. Era blondă spre şaten, cu faţa prelungă, păr scurt şi ochii gri, alungiţi spre tâmple ca ai unei pisici. Era importantă pentru el din cauza spiritului ei analitic şi a inteligenţei rapide. Cea mai bună elevă a sa de la şcoala Louvre, Ei o plătea cu jumătate de normă şi ea făcea secretariat pentru el timp de trei zile pe săptămână, pregătindu-şi concomitent lucrarea pentru cel de al treilea ciclu care-i permitea titlul de elevă diplomata a Şcolii de la Louvre.

— Aţi primit mai multe telefoane, îl anunţă ea după ce-l salută.

Sammécoult îşi secase vesta şi-şi desfăcu cravata. În biroul strâmt, căldura era infernală.

— Mai multe emisiuni de televiziune doresc să vă invite, reluă ea consultându-şi carneţelul.

Ea le enumera cu o voce studiată. Sammécoult o asculta cu ochii pe jumătate închişi. Lista acestor emisiuni era cea mai dulce muzică pe care şi-o putea imagina. Murmurul încântător al gloriei.

Erau de asemenea şi posturi de radio şi cereri de interviuri pentru ziare.

Ea-şi închise carneţelul. Ca de obicei, arbora o ţinută severă. Vestă albastră din bumbac şi fustă largă tot albastră, cu dunguliţe albe. El se întrebă dacă ea purta ciorapi sau colanţi, în această dimineaţă.

— Am uitat să vă felicit, domnule, reluă ea cu vocea ei calmă. Prezentarea dumneavoastră a fost remarcabilă, într-o oră, aţi devenit vedetă.

El suspină flatat:

— Acum totul este să şi rămân.

Ea se rezemă cu fundul de colţul mesei ce-i servea drept birou.

— Mi s-a comunicat cifra de vânzare a catalogului dumneavoastră, zise ea. Se vinde ca pâinea caldă. Şi asta, înainte de apariţia la „Paragrafe”.

Fără să vrea, Sammécoult scoase un mic strigăt victorios. La aproape 500 franci bucata, era ceva de nesperat.

— Cât despre expoziţie, adăugă ea, bate toate recordurile de intrări. Încă o dată, felicitări, domnule.

Entuziasmul îl făcu pe Sammécoult să se îndrepte spre Thérèse. Transportat de propria-i bucurie o cuprinse, prinzând în braţe siluete ei delicată şi fragilă. Gurile lor se întâlniră Pentru o fracţiune de secundă, o simţi pe Thérèse înţepenind. Pe urmă buzele ei se desfăcură şi limba ei o întâlni pe a lui.

Se sărutară în neştire câteva clipe. Pe urmă se separară fără răsuflare, emoţionaţi. Doar de două ori, în trecut, mai fusese. Ă

amândoi în acelaşi pat. În cursul unui seminar în provincie şi apoi, în timpul unui colocviu despre istoriografie şi muzeografie, la Milano. În ambele cazuri, Thérèse îl însoţise ca secretară particulară. De fiecare dată fuseseră momente plăcute, dar nu mai vorbiseră niciodată despre asta.

— Nu este înţelept, şuşoti ea. În acest birou… Pot intra oameni… Nu se cade…

De când se căsătorise cu Myriam, Sammécoult era de o fidelitate aproape monahală Thérèse era singura excepţie de la contractul conjugal. Din moment ce-şi permisese să lenevească în această dimineaţă, putea foarte bine să-şi permită şi această femeie; merita această recompensă şi, cum nimeni nu avea să afle nimic, nimeni n-ar fi suferit. O adora pe Myriam, ea era totul pentru el, dar sunt momente de excitare când eşti în stare de orice, într-atât de grozav te simţi. Într-a dimineaţă ca asta, un astfel de moment miraculos nu trebuie pierdut.

Fără să-şi desfacă îmbrăţişarea, întinse mâna dreaptă spre uşa biroului şi trase încuietoarea.

— Păcat că n-am o sticlă de şampanie la îndemână! murmură el.

Ar fi trebuit să sărbătorească asta. Degetele bărbatului care coborâseră de-a. Lungul coapselor Thérèsei, îi ridicară fusta. Acum alunecau peste ciorapi. Pentru că ea purta ciorapi, el simţea umflătura jartierelor. Dorinţa îi ajunse la creier prin valuri de sânge care-i înfierbântară epiderma. Ciorapi, ciorapi negri! Şi fără îndoială şi un chilot negru i în ochii inspectorului general al muzeelor. Apărură luminiţe. Colţurile gurii sale fremătară.

— Ascultă, murmură brusc Thérèse, oprindu-i mâinile. Nu-mi place să vorbesc despre asta dar… sunt indispusă.

El o lăsă, un pic dezamăgit.

— Nu-i nimic, făcu ei încercând să pareze. Lăsăm pentru data viitoare. Hai să lucrăm.

Ea îi privi şi el remarcă buzele ei roşii şi obrajii împurpuraţi.

— Cred că există o soluţie, făcu ea.

Merse şi deschise unul dintre sertarele biroului ei, unde-şi avea lucrurile personale; scoase un tub, o cremă hidratantă pentru mâini sau ceva de genul ăsta. Scoase capacul şi cu un zâmbet uşor îl privi pe Edouard Sammécoult.

— Nu cred că este chiar produsul care trebuie, dar cred că o să meargă.

El simţi ca şi cum camera ar fi fost invadată brusc de fierbinţeală. Thérèse îşi ridicase fusta albastră şi-şi deznodase cordonul negru. Cu fusta lăsată în jos pese coapse, nu avea pe ea decât portjartierul negru şi ciorapii. Îi descoperi cu emoţie fundul obraznic şi rotund, ferm, suplu, musculos şi primitor. Nu mai reuşea să răsufle. Thérèse

apăsase pe tub şi pusese un pic de cremă pe arătătorul mâinii stângi. Pe urmă, aplecându-se peste birou, se aplecă în fusta lăsată în jos peste coapse, nu avea pe ea emisfere ale posteriorului ei.

Îşi desfăcu puţin picioarele pentru a se desface mai bine şi-şi atinse cu degetul inelul maro al şalelor. Îl unse cu mişcări circulare câteva clipe, apoi, cu o voce şuierătoare îl invită pe Sammécoult să vină el însuşi să ocupe locul pe care-l vizitase şi lubrifiase ea.

Scos din minţi, el se repezi înainte, descheiat la nasturi, cu pantalonii în vine.

— Încet totuşi, îl rugă ea.

Dar când el începu s-o penetreze, ea avu chef ca el să se înfigă mai repede şi atunci, îşi desfăcu bucile cu ambele mâini pentru a se oferi mai bine.

Era pentru prima dată când el o poseda în acest fel. Cu pupilele scânteind de dorinţă, îşi văzu penisul cum se îndoaie transformându-se într-un arc – atât era de strâmtă şi de greu de pătruns. Membrul său violaceu era de zece ori mai mare ca orificiul minuscul în care voia să intre. Această fată frumoasă, mai tânără ca el, oare i se oferea în această poziţie de femeie supusă, era ca un simbol al reuşitei sale. Se simţi ca un barbar care a cucerit un oraş şi care, pentru a-şi celebra victoria, profită de femeile învinşilor. Trecutul îi apărea în imagini succesive. Făcuse un drum, de la tinereţea lui de stânga, acea tinereţe prostească, când refuzase binefacerile acestei societăţi pe care o considera putredă! Din fericire îşi schimbase optica la timp, tocmai când era pe cale să alunece pe drumul pierzaniei. La douăzeci şi şase de ani îşi reluase studiile întrerupte în ’68 şi le terminase în grabă. Făcuse şcoala de la Louvre şi apoi cursurile de la Conservator. O probă la care se prezintă cam două sute de candidaţi anual, în timp ce numărul locurilor disponibile este de şapte sau opt. În sfârşit, fusese repartizat la Inspecţia generală a muzeelor clasate, un serviciu care depindea de Direcţia muzeelor din Franţa.

Puţin după aceea, o întâlnise pe Myriam, care în afară de frumuseţe şi dragoste, îi adusese şi bogăţie – adevărata bogăţie pe care n-o acumulezi într-o viaţă. Myriam era unica moştenitoare o societăţii bursiere Joseph Bertrand, cu sigla JB, aşa cum era indicat pe uşa imobilului care adăpostea societatea din strada Notre-Dame-des-Victoires. Numai veniturile patrimoniului acumulat de tatăl lui Myriam însemnau zece milioane de franci pe an. Cât despre apartamentul pe care-l ocupau, în terase, în vârful unuia dintre cele mai frumoase imobile din bulevardul Latour-Maubourg, valora la preţurile actuale cam tot atât.

Buldozerul care scormonea posteriorul secretarei se acceleră. Succesul îl îmbăta. Era bogat, aproape celebru, avea o soţie minunată şi o amantă adorabilă, secretara lui, care i se dădea lui ca unui

stăpân.

*

* *

Mai exista o a treia femeie în viaţa lui Edouard Sammécoult, dar el nu ştia în acest moment.

O a treia femeie care se gândea foarte mult la el, din seara trecută. Şi care era încântată, pentru că tocmai găsise ceea ce căuta de mai mult de o oră, într-un magazin pentru turişti din strada Chanoinesse.

O bulă, o bulă mare gen „bulgăre de zăpadă” cu o schioare nautică în interior.

O bulă magică ai cărei fulgi cădeau încet dacă o scuturai.

„Cadoul” pe care Justine Buisson urma să-l trimită prin poştă lui Edouard Sammécoult ca să-i împrospăteze memoria.

Afară, în piaţa catedralei, lumina era la fel de ciudată. Galben acoperit cu gri. Cu acel halou chimic în jurul unui soare invizibil.

Cu titluri mari, ziarele de dimineaţă anunţau că ministrul de interne, în faţa ameninţării poluării oraşelor, avea de gând să întrerupă circulaţia o zi sau două pe săptămână.

O vitrină cu articole de lenjerie îi transmise Justinei imaginea ei, în această zi purta un compleu alb, clasic, vestă şi pantalon, cu eticheta unui creator celebru. Justine Buisson se gândi cu amărăciune la numărul de şedinţe de amor pe care le suportase pentru a-şi cumpăra această toaletă, plus acea vestă de panteră cu guler şi manşete de vizon în care aproape se sufoca.

Pe urmă îşi zise că, în curând, toate problemele ei se vor termina şi ea nu va mai face amor decât din plăcere.

Făcu să-i salte în palmă bula care-i conţinea destinul.

Printre fulgişorii care se învârteau în jurul schioarei, avu impresia că-şi zăreşte viitorul luminos.

CAPITOLUL IX

Inspectorul principal Aimé Brichot îşi agită mâna în direcţia lui Boris Corentin, care era deja în picioare şi gata de a părăsi biroul Afacerilor Recomandate, de la cel de al doilea etaj pe cheiul Orfèvres 36.

— Vrei să mă aştepţi o clipă? întrebă Aimé. Este Jeanette.

Boris se reaşează la propria lui masă, unde se îngrămădeau hârtii, dosare, telexuri şi ziare. Birourile lui Robert şi Tardet erau goale, din cauza anchetei de la Versailles asupra unor domni în afara oricăror bănuieli şi decoraţi în marea lor majoritate, care organizau petreceri speciale unde fetiţe şi băieţei erau personaje principale, cu sau fără voia lor.

— De unde dracu' vrei să ştiu unde se află cheia aia blestemată? începu Brichot să se enerveze la telefon.

— Ai putea să-mi vorbeşti pe un alt ton! îi replică Jeanette de la capătul celălalt al firului.

— Scuză-mă, ceda Brichot. Dar îţi spun cu mâna pe inima că nu ştiu unde naiba s-a băgat cheia aia.

— Iar începi?

— Nu, dar voiam să spun…

De cinci minute Aimé se certa cu Jeanette, soţia lui, la telefon pentru că ea susţinea că el luase cheia de la maşină în această dimineaţă şi el susţinea contrariul. De altfel, el se căutase prin toate buzunarele fără să găsească nimic.

— Ia un taxi, spuse el până la urmă, este singura soluţie.

Jeanette se hotărâse să facă câteva curse prin Paris, pentru a reînnoi garderoba gemenelor sale, Rose şi Colette. Numai că iată, chiar în momentul în care să iasă din casă, imposibil de găsit cheia de contact! Cel puţin aşa înţelesese Boris din ceea ce răspundea Aimé.

— Ia un taxi la dus şi altul la întors, reluă Brichot. Şi o să căutăm împreună, diseară, porcăriile alea de chei!

— Mémé!

— Îmi pare râu, suflă Brichot învins.

Vorbind, el se răsturnase pe scaun, balansându-se. Băgă cu un gest maşinal mâna dreaptă în pantaloni şi scoase încet un obiect metalic şi lucitor pe care-l privi aiurit.

Cheia pe care se jurase că n-o luase!

O băgă imediat în buzunar, ca şi cum Jeanette, la capătul celălalt al firului, ar fi putut să-l vadă. Boris zâmbi discret.

— Ia un taxi, te rog, făcu el cu o voce mai puţin sigură. Nu-i nici o problemă, dragă, te asigur.

În acel moment se aprinse un beculeţ roşu la combina telefonică de pe biroul lui Boris.

Acesta apăsă pe butonul corespunzător beculeţului şi ridică receptorul.

Apoi mâzgăli repede la dictarea celui care-i vorbea.

Aimé şi el închiseră aproape în acelaşi timp.

— M-am săturat de povestea asta cu cheia! mormăi Brichot şi mai furios din cauză că se simţea vinovat.

Boris flutură hârtia pe care tocmai o scrisese:

— Era serviciul de evidenţă, anunţă el. Am numărul pe care-l căutam, nu-i prea departe! Vino, Baba ne aşteaptă.

Trecând prin uşa dublă a biroului şefului Brigăzii Mondene, se intra într-o ceaţă deasă, care nu avea nimic de a face cu capriciile meteorologice; Comisarul divizionar Charlie Badolini era în toane bune, toane în care dădea frâu liber tabagismului său dezlănţuit. Din punct de vedere al gudronului şi altor materiale cancerigene, era probabil un dezastru, dar cel puţin nu mai trebuia să suporţi verbele şi crizele de nervi care cădeau în rafale pa subordonaţi, de fiecare dată când încerca să se lase de fumat.

Căutările din garsoniera lui Fabrice Michelet nu duseseră la mare lucru. Nici carnet cu adrese, nici măcar portofelul cu hârtiile lui de identitate. Cel care îl omorâse părea să fi pus mâna pe toate lucrurile interesante.

Scotocind peste tot, Boris sfârşise totuşi prin a găsi, în fundul buzunarului unui bluzon ai mortului, un tichet de parcare. Ceea ce tindea să indice, primo, că Fabrice Michelet poseda o maşină şi secundo, că ea fusese garată în subsolul bulevardului Montparnasse. Era mai bine decât nimic, dar cum nu aveai talonul maşinii lui Michelet, dispărut împreună cu alte acte, şi pentru că parcajul era vast, cel mai rapid era să te adresezi Prefecturii de poliţie, serviciului de evidenţă a circulaţiei. De acolo îi parveniră semnalmentele Mini-Austinului ce aparţinuse lui Michelet.

— După părerea mea, n-o să ajungi prea departe cu asta, murmură Charlie Badolini, cu vocea cavernoasă a marilor fumători.

Îşi plasă o ţigară în colţul drept al gurii:

— Viaţa amărâtului ăsta n-o să vă ducă nicăieri. Avem acum trei cadavre pe cap şi doar expertiza balistică ne va răspunde prin nu sau da, dacă au fost răpuşi de aceeaşi armă. De altfel cei de la radio nu se înşală. Aţi auzit informaţiile de azi-dimineaţă? Presa n-a avut încă timp să afle noutatea, dar să vedeţi ziarele de seara şi cele de mâine dimineaţa!...

Furios, Boris îşi înfunda pumnii în buzunarele bluzonului sau de piele neagra.

— Consideraţi c-ar trebui să cercetam tot ceea ce este legat de prinţesa, murmura el. Efectiv, din aceasta dimineaţa avem trei cadavre. Samantha Meeshaert, animatoarea care a fost prima victimă,

ne-a condus spre localurile de animatoare „Delices Club” şi „Las Vegas”, cere localuri ne-au condus spre proprietara lor: prinţesa. Dar dacă urmărim ordinea cronologică a crimelor, Fabrice Michelet o fost ucis înainte de Frédérique de Sousko. Cred că autopsia va confirma. Probabil ieri după amiază. Deci, pentru o urma ordinea cronologică, el trebuie atacat pentru început.

Brichot ridică arătătorul:

— Oricum, continuam ancheta legată de prinţesă. L-am chemat adineauri pe maestrul Défourray, avocatul care s-a ocupat de cumpărarea acestor baruri de curve, scuzaţi-mi expresia. Din nefericire, este plecat pentru trei zile în provincie şi nu se întoarce decât joia viitoare la Paris, inutil să vă mai spun ca mi-am aranjat o întâlnire cu el în momentul sosirii.

Charlie Badolini trase jumătatea ţigării lui cu o singură inspirare:

— Şi în aşteptare, ce-o să faci? întrebă el în direcţia lui Brichot.

În spatele lentilelor groase de miop, privirea lui Aimé Brichot sticli de indignare; genul „Ce-ţi închipui, că o să stau cu mâinile în şolduri?”

— În aşteptare, răspunse el cu o mare demnitate, inspectorul Corentin şi cu mine am hotărât să ne împărţim sarcinile. În timp ce el va ancheta asasinarea lui Michelet, eu îmi voi baga nasul în lumea celor două localuri a căror proprietară era prinţesa. O moştenitoare milionară care se reciclează în codoaşă şi care se lasă omorâtă scurt, este o treabă care prea iese din obişnuit ca să nu merite explicaţii.

Badolini îl aprobă cu ochii pe jumătate închişi:

— În orice caz, făcu el, aceste operaţiuni ascund ceva.

— N-ar fi trebuit să v-o spun, domnule divizionar, întări Brichot. Studiind dosarele care privesc cele două operaţiuni, cumpărarea lui „Delices Club” şi cea a lui „Las Vegas” am observat, primo, că maestrul Défourray a obţinut un preţ extraordinar de scăzut din beneficiul prinţesei – ceea ce ne face să pledăm pentru competenţa lui profesională – şi, secundo, că erau în curs de negociere şi clădirile care adăposteau aceste stabilimente. Aia înţeleg eu din ce în ce mai puţin. Imobilele în chestiune sunt într-o stare foarte proastă, prost întreţinute. Apartamentele sunt mai curând dărăpănate şi sunt locuite de oameni, în marea lor majoritate, insolvabili…

— Da, este ciudat, cedă Charlie Badolini, nu văd ce interes avea Frédérique de Sousko să cumpere astfel de localuri…

— Dacă-mi permiteţi, murmură Brichot, nu este obligatoriu să existe compatibilitate între statutul social al prinţesei şi faptul că ea devenea proprietara unor localuri de noapte. De fapt, poţi foarte bine să fii proprietara linei întreprinderi alimentare, fără să fi pus niciodată în gură ceea ce produce ea. Bineînţeles, că este o întrebare la care maestrul Défourray va răspunde poate fără probleme, dezlegând astfel misterul. Dar în aşteptare…

Badolini se ridică şi merse spre fereastră, cocoţat pe pantofii lui cu talonete, în speranţa deşartă că va câştiga cei câţiva centimetri care-i lipseau... Sena curgea: apa ei avea o culoare neobişnuită. Galben sulfuros. Cu reflexe aproape fosforescente care aduceau cu culoarea cerului gri plumburiu.

— În afara acestor operaţiuni imobiliare, murmură el, ce mai aveţi? Trei morţi şi un ucigaş potenţial, cu statură de dulap cu două uşi şi care făcea pe gigolo-ul la dans, ieri seară... Mai ales că aţi avea greutăţi să convingeţi pe cineva că el a omorât-o pe prinţesă, dat fiind faptul că l-aţi văzut, cu propriii voştri ochi, părăsind victima care părea într-o formă excelentă, nu-i aşa?

— Este o întrebare pe care am intenţia s-o lămuresc, răspunse Boris.

— Cum?

— Din două lucruri, unul este adevărat: sau asasinul era deja în apartamentul prinţesei, ieri seară, când tipul cu smoching a plecat, şi atunci trebuie să presupunem existenţa unul al doilea bărbat, sau „dulapul cu două uşi”, după ce a părăsit-o pe doamna de Sousko, s-a întors ia ea. Cum? Nu ştiu încă, dar o să rezolv eu misterul.

— N-o să fim mai avansaţi ca acum, suspină Charlie Badolini. Şi dacă n-o să-l găseşti pe acest tip cu arma care a omorât-o pe prinţesă, vă va fi foarte greu să-i dovediţi vinovăţia. În afară de asta, colecţia superbelor amprente digitale pe care le-a prelevat identitatea judiciară din strada Albéric-Magnard nu dovedeşte nimic. Acel tip, chiar dacă este vinovat, nu avea nici un motiv să le şteargă din moment ce voi l-aţi văzut cu ea. Dimpotrivă. Aş spune chiar că voi amândoi sunteţi cel mai bun alibi ai lui. Martori beton-armat care-i pot dovedi nevinovăţia! Ceea ce nu este lipsit de un oarecare simţ ai umorului negru, dacă cumva el este ucigaşul...

— Cam aşa, făcu Boris sumbru, puţin entuziasmat la gândul că or putea să servească drept alibi pentru un criminal.

Îşi mişcă maxilarele ca şi cum ar fi sfărâmat ceva invizibil.

— Necazul este, reluă Charlie Badolini, cu ironie amară, că în general un alibi se poate anula. Dar dat fiind faptul că alibiul sunteţi chior voi...

— Ar trebui să găsim altceva, domnule divizionar, completa Boris.

Afara, când se despărţiră pe trotuarul cheiului Orfèvres, era ora paisprezece şi douăzeci. Lumina care cădea din cer semăna cu aceea *a* unui proiector uitat într-un studio de cinema, părăsit de cinci ani.

— Lumea este cu sosul în jos, suspină Brichot. Eu îmi tocesc pingelele – în casele de curve, în timp ce tu...

— Spune, chiar ai intenţia să-ţi toceşti în continuare pingelele pe acolo, Mémé? Crezi că este e atitudine corectă din partea unui tată de

familie?

Brichot îşi strâmbă vârful nasului, ceea ce-i împrăştie mustaţa în toate sensurile.

— Termină cu bancurile, te rog! Numai când mă gândesc că expertiza balistică ar putea să descopere că cele trei victime nu au fost omorâte cu aceeaşi armă şi îmi vine să-mi iau câmpii. Pentru că, în acel caz, toată supoziţia noastră se duce dracului, nu crezi?

— Nu mă gândesc decât la asta, murmură Boris.

— Gloanţele care cu omorât-o pe animatoare, pe Michelet şi pe prinţesă, sunt singura legătură între cele trei crime, pentru că la animatoare şi la Michelet s-a avut grijă ca să dispară amprentele, contrar a ceea ce s-a petrecut la prinţesă.

Boris ridică din umeri:

— Chiar vrei să-mi distrugi moralul, Mémé? N-am cercetat încă toate pistele. Aşteaptă puţin înainte de a te văicări, O.K.?

— O.K.! Pe mai târziu, Boris.

Făcură câţiva paşi în direcţii diferite. Pe urmă Boris se întoarse:

— Mémé, dacă nu ne vedem până mâine dimineaţă, pot să-ţi dau un sfat?

— Poftim?

— Cheia de contact de la maşină. Gândeşte-te la ce-ai să-i spui Jeanettei când o să te întorci, diseară!

CAPITOLUL X

Parkingul subteran din bulevardul Montparnasse semăna ca două picături de apă cu alte mii de parkinguri subterane din lume: miros vag de urină şi hidrocarbură amestecate, bălţi de ulei pe podea, neoane chioare pe tavan, pereţi coşcoviţi din beton gol. Şi o linie fără de sfârşit de hodoroage care, sub această lumină de sfârşit de lume, păreau epave abandonate de secole.

Cea mai prăfuită, cea mai hodorogită din toate, era probabil Austinul defunctului Michelet, pe care Boris sfârşise prin a-l găsi după o jumătate de oră, la cel de al patrulea subsol, în spatele unui stâlp de beton de două ori mai gros ca ea.

Era un soi de ruinătură mâncată de rugină. Când Boris deschise portiera din stânga, mânerul îi rămăsese în mână şi, un pic mai târziu, plafoniera se desprinse din tavan şi-i căzu la picioare.

Cu energia disperării, scotoci maşină cu minuţiozitate, scoţând covoarele, smulgând scaunele, demontând plăcile tapisate din interiorul uşii. Pe urma, luptând contra deprimării, trecu la portbagaj.

Înăuntru, era o mapă de carton cu desenă pe care o desfăcu cu febrilitate. Se aflau vreo douăzeci de foi de desen. Unele absolut goale, altele acoperite cu crochiuri seu desene mai îngrijite, în creion sau cărbune.

Boris îşi aduse aminte de crochiurile prinse cu pioneze pe pereţii garsonierei tânărului, copii de busturi antice, cărora nu le dăduse prea mare importanţă pe moment. În mapa pe care o descoperise în fundul portbagajului Austinului, erau câteva schiţe desenate în acelaşi stil academic şi scolastic ca cele din locuinţă; se mai aflau şi câteva nuduri făcute de o mâna conştiincioasă, dar fără geniu. Reprezentau femei greu de identificat, deoarece feţele lor erau neterminate. Totuşi, una dintre ele îi atrase atenţia.

Era o femeie înaltă, cu sâni uimitor de dezvoltaţi. Se pare că-i plăcuse lui Michelet pentru că o desenase de o duzină de ori, sub toate unghiurile, în timp ce celelalte nu erau făcute decât o dată sau cel mult două ori.

În mijlocul desenelor, Boris reperă o legitimaţie din plastic. Era un permis pe numele lui Fabrice Michelet, membru el atelierului Petit-Moulin de pe strada Delambre.

Puse la loc în carton toate documentele, le legă şi-şi spuse că de acum, ştia sigur cu ce va fi ocupat în următoarele ore.

Apoi se grăbi să părăsească. Subsolul cu tavan jos şi întunecos, a cărui umiditate se lipea de el ca o manta. Locul ideal, gândi Boris, pentru a împinge la sinucidere un depresiv.

*

* *

În aceeaşi clipă, într-un studio mansardat din strada Ecoles, deschis spre cer prin două geamlâcuri lărgite, Justine Buisson îşi câştiga pâinea cu sudoarea frunţii.

Era un fel de a zice. De fiecare dată când se întâlnea cu Florent Soulé director comercial al unui mare magazin de electrotehnice, ea slăbea mai multe kilograme. Din fericire, nu se vedeau decât de două ori pe lună! Şi de fiecare dată, două ore, nici un minut în plus. De la ora paisprezece la şaisprezece. Apoi, ea-l expedia fără nici un fel de menajamente la treaba lui, căminul lui, nevasta lui şi la cei cinci copii ai lor. Îl scuipa în faţă când dădea să iasă. Şi nu la figurat, ci la propriu, dacă se poate spune; făcea parte din înţelegerea lor. Spăla putina, încântat. Avea la dispoziţie cincisprezece zile ca să-şi readucă în minte aceste două ore minunate.

Ea stătea deci în mijlocul micii camere, cu mânerul unui bici în mână şi se pregătea să-l lovească din nou pe bărbatul gras, legat cu cătuşe de un fel de fotoliu care semăna teribil cu un scaun electric din camera morţii a închisorilor americane.

Biciul de piele sfâşie aerul şuierând înainte de a se încolăci în jurul coapselor groase ale directorului comercial. Acesta scoase un scheunat de scroafă sodomizată de un vier îndopat cu excitante, dar bula mare din plastic transparent, o minge cu steluţe în interior, pe care ea i-o înfundase în gură şi-i distanţase maxilarele, îl împiedica să grohăie.

Între coapsele lui roz ca nişte jamboane, sexul lui ridicol şi răsucit avu o uşoară tresărire.

Justine, mascată, de nerecunoscut în combinezonul de cauciuc negru, de unde ieşeau printr-un fel de hublouri, sânii ei mari, şi mai jos, printr-o deschizătură în triunghi, tufa brunetă a pubisului, se dădu înapoi trei paşi.

Din nou biciul atinse coapsele bărbatului burtos, lăsându-i urme maronii.

Sub burta imensă a lui Florent Soulé, penisul avu o tresărire mizerabilă.

— Porc nenorocit! răcni Justine cu cât de multă convingere putea.

Directorului comercial îi curgeau balele în jurul bulei care-i astupa gura. Pe frunte, unde era lipit părul lui blond şi rar, îi curgeau picături mari de sudoare. Se smucea încercând să scape din cătuşe şi acestei pedepse pe care atât de mult o dorise şi pentru care plătea scump.

„Trosc!” Biciul parcurse din nou traiectoria sa scânteietoare. Sub costumaţia cea neagră, Justine transpirase şi ea. Îşi punea tot sufletul în această conştiinţă profesională, repetându-şi mereu, că în curând va termina cu clientela ei masochistă şi alţi detracaţi cu care, de când nu mai juca în filme porno, încerca să-şi rotunjească veniturile.

Acele şedinţe de supt la filmările lui Kallikokkos şi câteva ore de pozat, în fiecare săptămână, într-un atelier de desen, de abia îi ajungeau să trăiască. Mai ales că trebuia să mai şi plătească hogeagul din strada Ecoles. Pentru douăzeci şi cinci de metri pătraţi la etajul şase, trebuia să plătească patru mii de franci pe lună… şi se aştepta la o nouă mărire, din cauza cartierului! Slavă Domnului, acum ştia că problemele sale erau pe punctul de a dispare. În câteva zile. Curând… Foarte curând.

O nouă lovitură de cravaşă îl făcu pe bărbatul cel gras să se îndoaie dezgustător.

Dar „aceea” începuse să-i vină. Din cauză că era tăbăcit, lui Florent Soulé începea uşor, uşor să i se scoale.

Prin fantele măştii negre care îi acoperea faţa, Justine urmărea fenomenul. Sub burta directorului comercial, penisul rozaliu se scula foarte greu. Alunecând, pielea prepuţului se dădea la o parte, şi glanda violacee îşi arăta nasul cu timiditate.

Încă un efort, îşi spuse ea. Cravaşa plesni o dată, de două ori, de trei ori. Pielea coapselor lui Soulé se înroşi şi ieşi un pic de sânge. Ochii îi ieşiră din orbite.

Ea suspină. Nu era încă prea târziu!

Desfăcu cătuşele şi-i smulse bula din gură clientului său. Pe urmă, arătând spre parchetul studioului cu mânerul biciului, urlă:

— Porcule! Ai văzut ce-ai făcut? În patru labe! Imediat. Şterge. Cu limba!

Directorul comercial se azvârli la pământ, tremurând cu toată grăsimea lui gelatinoasă şi cu limba scoasă, începu să-şi lângă sperma pe care o răspândise pe jos. Justine îşi puse piciorul gol pe bucile enorme ale individului, ca un gladiator pe un animal sălbatic, pe care tocmai îl învinsese.

— Linge, porcule! Nu vreau să văd nici o urmă.

— Da, stăpână, murmură Florent Soulé.

Pe urmă el se ridică. Ea-l examină cu scârbă. Membrul său pendula din nou, epuizat de efortul pe care-l făcuse. Ea-l apucă şi-l strânse făcându-l să urle, simţind în palmă zbaterea lui înfricoşată ca aceea a unei păsărele captive. El tăcu, cu faţa crispată de durere.

— Rahat ce eşti, scăpă Justine dându-i drumul.

— Da, stăpână, gemu el.

— Trage-mi limbi, acum, făcu ea desfăcându-şi picioarele. Dă-i drumul!

El se repezi spre burta ei, din nou în patru labe, cu limba îndreptată spre triunghiul negru din costumaţia Justinei de unde apărea pubisul ei şi crăpătura ei intimă.

O linse multă vreme, o devoră cu veneraţie, cu adoraţie. Ca şi cum între picioarele Justinei s-ar afla izvorul vieţii.

Dar tânăra femeie avea gândul aiurea. Ea-şi stabilea planul pentru sfârşitul zilei. Îi mai rămânea o oră până la şedinţa de pozat de la atelierul Petit-Moulin din strada Delambre.

Ştia cum s-o întrebuinţeze. De cum plecă Florent Soulé (nu fără a-i lăsa trei mii de franci lichizi, cât îi plătea pe şedinţă) ea se spălă, se machie, se îmbrăcă şi coborî să mănânce ceva la o braserie din bulevardul Saint-Michel. Înghiţi în grabă un sandvici cu crabi şi roşie şi ieşi. Afară, chemă un taxi şi-i spuse s-o ducă în cartierul Invalides.

Era ora şaisprezece şi cincisprezece minute, noaptea era aproape, ceţoasă şi tulburătoare, deasupra Parisului.

Avea mare chef de o injecţie cu heroină, dar nu era momentul; trebuia să-şi menţină mintea clară.

CAPITOLUL XI

De obicei, Donatien Strogof nu mergea cu mâna goala la astfel de operaţiuni. Nu acţiona de unul singur, prefera tămbălăul cât mai mare. Avea o echipa pentru asta, skinheads recrutaţi prin mahalale, o bandă întreagă, o duzină de tipi care vagabondau prin Sarcelles şi care se ridicau în masa la comanda lui, dacă le azvârlea un pic de „mălai”. Atunci ei năvăleau asupra obiectivului semănând groază; ai fi zis că este o divizie a Reichului. Spărgeau cauciucurile tuturor maşinilor din cartier, dădeau foc la tomberoanele cu gunoi, spărgeau geamurile caselor şi atacau uşile cu bare de fier şi scările cu topoarele. Cum majoritatea imobilelor erau locuite de bătrâni, nu era neobişnuit ca după retragerea lor să se găsească unul sau două cadavre pe trotuare, decedate din cauze „naturale” adică moarte din cauza fricii, atinşi de crize cardiace.

Visul lor era Apocalipsul. Când locatarii unei clădiri rezistau, ei îşi doreau să fi putut acţiona ca în Beyrut... Se ia un camion mare, se umple cu explozibil, se apasă pe accelerator şi se direcţionează spre vizuina inamicului. Totul sare în aer... Masacru general şi eşti liniştit...

Dar Dodo Strogof găsea că asta ar face prea mare dezordine şi Malamurdo s-ar fi putut să nu fie mulţumit.

El prefera ca totul să se facă cu menajamente. Dacă oamenii nu voiau să părăsească un imobil, se începea în mod clasic: distrugerea canalizării, tăierea apei şi a gazului, stricarea instalaţiei electrice şi secţionarea liniilor telefonice.

Dacă rezistau la acest tratament, Îi se zideau uşile în plină noapte. Şi dimineaţa, dacă voiau să iasă, se trezeau cu nasul în faţa unui zid de beton.

În acest stadiu, majoritatea îşi făceau valizele şi acceptau banii lui Malamurdo, noul proprietar.

Ultimii care rezistau făceau obiectul unui tratament aparte. Pentru început, li se puneau nişte coşciuge pe paliere. Pe urmă apăreau incendii neaşteptate. În sfârşit, tot noaptea, li se distrugeau treptele scărilor.

Când trebuiau să iasă şi apoi să se întoarcă pe coarda cu noduri, înţelegeau că petrecerea s-a sfârşit. Figura cu scara nu dădea greş niciodată.

Nu se ajunsese încă la asta cu acel imobil vechi din strada Mathias, în arondismentul XIX, nu prea departe de la Villette, un cartier în plină efervescenţă, unde metrul pătrat volara aur.

De altfel, aici nu rămăseseră decât două familii. La etajul doi, o familie de hippy, cărora la momentul potrivit li se va da câte un şut în fund. La ai cincilea etaj, o femeie de origine algeriană cu fetiţa ei.

Nimeni altcineva.

Imobilul se înălţa în fundul unei curţi pavate, ca un monument al disperării. Apartamentele libere fuseseră zidite. Dodo Strogof urcă la etajul cinci şi sună politicos la o uşă.

Văzu o umbră care se lipeşte de broască şi apoi auzi o voce de copil care întrebă:

— Cine este?

Ar fi trebuit să răspundă că este Moş Crăciun, dar zise pur şi simplu fetiţei că vrea s-o vadă pe mama ei.

Copilul, care avea şapte sau opt ani, întredeschise uşa. Era o fetiţă adorabilă, îmbrăcată într-o pijama roşie, şi Dodo Strogof o bătu prieteneşte pe obraz.

— Mama se spală pe cap, îi explica fetiţa.

— Ei bine, o s-o aştept, făcu Strogof.

Malamurdo îl avertizase că, de data asta, era o treabă care nu punea probleme. Noïma Derogy, de origine algeriană şi de naţionalitate franceză, căsătorită cu un francez şi apoi divorţată, se va înmuia, după el, la prima ameninţare. Era doar o misiune de rutină, în aşteptarea maestrului Défourray, la care Dodo trebuia să se ducă joi, când avocatul urma să se întoarcă din călătoria sa în provincie.

Din localul său minuscul şi sumbru din strada Chemin-Vert, în spatele Bastiliei, Auguste Malamurdo exersa de ani de zile una dintre cele mai mănoase profesiuni (din cauză că nu era reglementată): aceea de negustor de bunuri. În jungla imobiliară a Parisului, în mijlocul evoluţiei fantastice a preţului metrului pătrat, el evolua cu răbdarea unui păianjen care-şi ţese pânza. Strogof nu-l văzuse decât o singură dată, în urmă cu un an şi jumătate, dar fusese impresionat de acest omuleţ cu ochi pătrunzători, gură strânsă şi gât chel şi roşu ca de vultur pleşuv. De atunci, comunicau doar la telefon. Cât despre bani, după fiecare misiune, aceştia îi parveneau lui Dodo Strogof prin intermediul unei căsuţe poştale, pe numele său. Dar Dodo ştia că el este o simplă rotiţă a uriaşului mecanism pus în funcţiune de agentul imobiliar. Malamurdo avea antene complice în administraţie, ceea ce-i permitea să realizeze operaţiuni ultra-complicate, de care Strogof nu avea decât o vagă idee. În unele cazuri, ca aici, în strada Mathias, se punea problema de a scoate afară pe ultimii locatari ai unei case pe care Malamurdo o cumpărase cu şase milioane de dolari ca imobil de locuinţe şi pe care urma s-o vândă cu optsprezece milioane de franci, când va fi transformata în localuri comerciale.

O treabă care ar fi fost irealizabilă, dacă Malamurdo n-ar fi avut la mână doi funcţionari ai serviciilor orăşeneşti, unul la Prefectură şi altul la Serviciile de avizare a construcţiilor, şi un notar gras plătit pentru a închide ochii asupra nenumăratelor anomalii din dosarele de transformare a imobilelor de locuit în birouri: ştampile false, imitaţii

de semnături, date fanteziste şi aşa mai departe.

În alte cazuri, proceda în mod contrar. În cartierul Bastiliei, unde preţurile creşteau vertiginos de când se construise noua operă, Malamurdo recumpără vechi localuri comerciale, fabrici, uzine, birouri, şi le transforma în apartamente ultramoderne, având beneficii de zeci de milioane la predarea la cheie.

Toate acestea se făceau cu mari derogări. Probabil cel mai iubit cuvânt din limba franceză de către Malamurdo era: derogare, un cuvânt magic!

— Când ai un notar bun, îi explicase el lui Strogof, un arhitect bun, câteva relaţii bine plasate în administraţie, se fac miracole cu aceste derogări…

Unde mai pui că în tot Parisul – nu erau decât opt nenorociţi de inspectori ai Prefecturii, care controlau cele douăzeci de arondismente, pentru a descoperi fraude!

În culoar, Strogof nu trebui să aştepte decât câteva minute. Noïma Derogy apăru, ieşind din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul capului.

Ea înţepeni văzându-l pe individul enorm care ocupa tot spaţiul.

— Cine sunteţi dumneavoastră? bâlbâi ea Cine v-a lăsat să intraţi?

— Chiar drăguţa dumneavoastră fetiţă, răspunse Strogof surâzând cu toţi dinţii.

Cu un gest nervos, tânăra femeie îşi desfăcu şervetul şi minunatul său păr negru i se răspândi în şuviţe umede, pe umeri. Brusc, el o găsi foarte pe gustul lui, cu ochii ei negri şi mari cu reflexe aurii, buzele roşii un pic bosumflate, tenul mat şi în special aceste două umflături pe care le ghicea prin întredeschizătura halatului său alb, aceşti doi sâni grei ale căror aureole, gândi el, trebuiau să fie ca nişte medalii de bronz.

Dorinţa îl cuprinse, aducându-i sângele în faţă.

— Vin din partea domnului Malamurdo, făcu el cu o voce răguşită, dar putem aranja noi amândoi. Pot să-i spun că nu te-am găsit, şi aşa, o să mai câştigaţi timp… Sunt sigur că avem o grămadă de lucruri de vorbit, tu şi eu, murmură el cu aceeaşi voce voalată. Tu vrei să stai aici cât mai mult timp şi eu n-am nimic împotrivă, dacă mă laşi să-ţi pipăi niţel aceste comori…

El ajunsese lângă ea, acum, şi respiraţia îi şuiera. Ea stătea ţeapănă, buzele li tremurau, dar nu părea să-i fie frică.

Dimpotrivă, ea îi înfruntă:

— Câte săptămâni am răgaz contra unei…?

— Contra unei şedinţe de amor? surâse Strogof. Să spunem o lună, îţi convine?

Ea reflecta.

— Nu pot mai mult, reluă el cu sinceritate. Domnul Malamurdo este patronul, nu eu. Ştii foarte bine că dac-ar fi după mine, te-aş lăsa

până la anul viitor în acest spaţiu vital pentru tine.

Ochii femeii se umbrir㠖.

— Foarte bine, făcu ea. Vino.

Ea îl conduse până la camera din fund a cărei fereastră era mascată de o perdea îngălbenită şi perforată de ţigări.

— O clipă, reluă ea.

Se asigură că fetiţa ei este în camera de zi, cu ochii lipiţi de televizor, pe urmă reveni.

În momentul în care închise uşa, ea lăsă să-i cadă halatul şi goliciunea ei radioasă apăru în faţa ochilor lui Strogof care clipi nervos.

— Rahat! fu singura vorba pe care o putu rosti, strangulat de dorinţă.

Vârfurile sânilor tinerei femei, mori, conici, alungiţi, îl fascinau în med deosebit. Două piramide de aromă, cu sfârcurile îndreptate către el.

Mai jos, sub burta sa rotunjită, era o tufă de păr sălbatic, lată cât amândouă mâinile lui şi neagră ca noaptea.

— Ce mai aştepţi? îl întrebă ea cu un început de nerăbdare. Trebuie să-i pregătesc cina fetei mele.

Ea avansă, înfruntându-l cu o brutalitate calculată.

— Dacă vrei să-ţi goleşti glandele, fă-o, Eşti aici ca să ne regulăm, nu ca să începem o poveste de dragoste.

Cu gâtul uscat, mâini tremurătoare, Strogof trebui să facă un efort ca să se ridice şi să-i apuce sânii, masându-i carnea caldă cu o emoţie aproape necunoscută până atunci.

CAPITOLUL XII

Taxiul o depuse pe Justine la intersecţia bulevardului Latour-Maubourg cu strada Grenelle.

— Drace, fluieră ea, a făcut un drum mai lung decât îl credeam, nenorocitul.

La preţul la care ajunsese metrul pătrat în arondismentul XII, un apartament, aici, în această clădire somptuoasă, trebuia să valoreze o adevărată avere.

Se învârti câteva clipe în jurul imobilului unde locuia Edouard Sammécoult, a cărui uşă era bineînţeles închisă şi controlată cu un cod digital. Ultimul etaj, în terasă, avea aerul magnific. Se ghicea, sub cerul liber, o adevărate pădure de plante verzi, plantate în jgheaburi şi ghivece.

Aşa după cum se aştepta, cineva se apropie de uşa de intrare; un tip care cunoştea combinaţia codului. Se apropie şi ea, luându-şi a mutră cât mai nevinovată cu putinţă. Era îmbrăcată cu acelaşi compleu alb, foarte clasic, iar mantoul ei de panteră o făcea să semene a orice, numai a hoaţa care vrea să opereze locurile, nu.

— Buna ziua, făcu ea cu un surâs larg.

Omul, gen industriaş sau medic la moda, se întoarse, o privi găsind-o pe gustul lui şi îi răspunse la salut. Se dădu la o parte ca s-o lase să intre în holul susţinut de coloane de marmură roşie.

El locuia la primul etaj, ceea ce explica de ce nu luă el ascensorul, lăsând-o pe Justine să examineze lista cu locatari, care era lângă loja portăresei.

Familia Sammécoult, Edouard şi Myriam, erau afişaţi ca locuind la ultimul etaj, cel de al şaptelea.

Cel de pe terasa imensă pe care ea o văzuse de jos.

Din ce în ce mai bine, gândi ea. Pe palierul mochetat în albastru al celui de la şaptelea etaj nu era decât o uşă dublă enormă, din stejar lăcuit şi suficient de largă ca să treacă o trăsură cu cai cu tot. Perfect, îşi zise ea, Sammécoult era plin de bani, nici că se putea mai bine! Apartamentul lui, în terasă, ocupa toată suprafaţa imobilului, pe puţin trei sute de metri pătraţi…

Pentru a evita să fie văzută, ea reluă ascensorul şi coborî. De-abia ajunse la parter, că ascensorul fu chemat sus. Ea se aplecă şi-l văzu urcând la şapte. Când auzi zgomotul uşi; metalice care se închidea, ea se grăbi afară, făcu câţiva paşi spre dreapta şi se aşeză în faţa vitrinei unei farmacii, ca să supravegheze uşa imobilului.

Într-un târziu, ieşi o femeie. Înaltă, suplă, foarte elegantă, într-un mantou lung de vizon. Era încântătoare.

Soţia lui Edouard, îşi zise Justine cu o ură surdă.

Făcuse bine că întreprinsese această anchetă. Nimic nu era mai indicat pentru a căpăta energia de a lovi şi a-i face să cadă, decât spectacolul bunăstării altora.

În noaptea neagră şi lipicioasă, ea se îndrepta cu un pas rapid spre staţia de taxiuri, din capătul esplanadei Invalides.

Boris scutură din cap. Întrebându-se ce căuta aici. În ambianţa ciudată a acestui: atelier de desen supraîncălzit din strada Delambre, înşelat, gândi el. Hobby-ul lui fabrice Michelet se pare că nu are nici o legătură cu cauzele pentru care este mort. El vrusese să devină pictor; sau îi plăcea să se zgâiască la fetele în pielea goală, făcând schiţe; dar nu pentru asta l-au omorât atunci.

Necazul era că asasinul (presupunând că este acelaşi „dulap cu două uşii" de la Salonul de dans, cu gropiţă în bărbie) deja poate că trecuse mai multe graniţe. Boris verificase la Arhive: nici un răufăcător cu semnalmentele tipului cu smoching. Era poate un ucigaş venit din altă parte. Un zburător, cum se spune, sosit special din străinătate ca să execute o serie de contracte şi care plecase imediat.

— Atenţie, Sylvie, strici pozatul!

Dinspre stânga, ţâşni o voce. Era a unui tânăr cu părul semilung, maieu roşu şi jeanşi uzaţi, aşezat pe un taburet ca şi ceilalţi. Cartonul lui de desen era plasat între genunchi şi pe un fel de bară orizontală din lemn sprijinită pe două picioare de metal, la circa un metru de sol. Aceste bare ţineau loc de şevalete. Boris avea şi el unul din acestea în faţa lui; pusese cartonul de desen al lui Fabrice Michelet şi, având deasupra o foaie de hârtie de desen, încerca să treacă neobservat, desenând ca toţi ceilalţi.

— Am o crampă la gambă, protestă fata.

Ea era frumoasă, dar avea sânii prea mici, ai căror vârfuri mari şi dure păreau disproporţionate prin contrast. În picioare, în echilibru pe un picior, celălalt îndoit spre fund, era sprijinită de o ridicătură acoperită cu un cearşaf dubios. Cu capul aplecat spre dreapta, ea se oferea într-un tablou care nu era neapărat erotic, dar care sfârşea prin a fi înduioşător – goliciunea ei era neobişnuită în mijlocul acestor tipi îmbrăcaţi şi lucrând în linişte.

— Şi pe urmă, îngheţ, ce mai vrei! Întotdeauna este la fel!

Fără să mişte, cu capul aplecat, privind în gol, ea-şi continua plângerile: micul radiator pus lângă ea o făcea să şiroiască de sudoare dar n-o împiedica să tremure din cauza curentului.

— Dacă vreţi modele care să nu mişte, n-aveţi decât să desenaţi mere, termină ea.

— Cel puţin, merele le poţi mânca după aceea, glumi unul dintre artişti. În timp ce tu…

Ea râse şi pântecul îi tresări. Boris văzu mişcându-i-se părul des al

pubisului, mai întunecat decât restul, pentru că se întindea în mijlocul unei pete albe triunghiulare, lăsată de costumul ei de baie după bronzat.

— Ţi-ai rupe dinţii, spuse ea râzând, de aceea nu sunt eu comestibilă! Şi-n afară de asta, mie-mi place să aleg, înţelegi?

Sosind, adineauri, la atelierul Petit Moulin din strada Delambre, Boris Corentin se prezentase directorului şi încercase să-i smulge câteva informaţii despre Fabrice Michelet. Fără a obţine nimic interesant, directorul necunoscându-l pe Michelet, decât din vedere.

El îi arătase desenele tânărului. Nuduri, bineînţeles. Directorul ridicase din umeri, neacordându-le decât o privire dezgustată:

— Nu s-ar putea spune că sunt capodopere, murmurase el. Desenele acestui individ sunt prea stângace ca să poţi identifica modelele.

În orice caz, cea pe care Michelet o desenase de mai multe ori şi pe care păruse s-o prefere, cea cu sânii mari, sigur nu era această femeie brună şi slabă care poza pe estradă, arătându-şi pieptul adolescentin. Cu acordul directorului, Boris se instalase într-un loc gol, în fundul sălii, ca să cunoască atmosfera.

Deasupra plafonului de sticlă, pătat de murdăria porumbeilor, care forma acoperişul înclinat al atelierului, se lăsase noaptea. Mai multe becuri luminau corpul fetei ce stătea tot în echilibru, într-un picior.

Brusc, aceasta îşi fixă ochii pe o pendulă din fundul sălii şi anunţă:

— Cele trei sferturi de oră s-au terminat.

Trupul ei, înţepenit până atunci, se animă.

Piciorul pe care-l ţinea sub fund alunecă la podea şi ea se aşeză pe un scaun, cuprinzându-şi cu braţele genunchii dureroşi din cauza nemişcării.

Asta era regula: pauză după pozat. Trei sferturi de oră de pozat, un sfert de oră pauză şi se începea din nou.

Boris sări pe estradă:

— Scuză-mă, spuse el cu o voce care întrerupse murmurul studenţilor, sunt de la poliţie. Nu vă neliniştiţi, am venit doar să vă pun câteva întrebări legate de unul dintre camarazii noştri…

*

* *

Justine Buisson opri taxiul pe bulevardul Raspail ia câteva sute de metri de statuia lui Balzac, lui Rodin, oare se înălţa ca un fălos de bronz peste circulaţia din Montparnasse, întârziase un pic, dar asta nu era un motiv ca să coboare din taxi în faţa atelierului de pe strada Delambre. Pentru câteva zile trebuia să râmând încă o fată săracă şi fără bani, care mai câştiga ceva pozând ca model. Trebuia să-şi joace rolul până la capăt.

Până în momentul când va scăpa pentru totdeauna de grijile

materiale.

Datorită lui Edouard Sammécoult. Cumpărase dintr-o librărie de pe bulevardul Saint-Germain un catalog „Noul impresionism”. Costase cam mult; patru sute nouăzeci de franci. Dar ca şi taxiul, era o investiţie.

Frunzărise această carte enormă. Înţesată cu ilustraţii în culori ale tablourilor impresioniste, cu destula plictiseala.

Ceea ce o interesase mai mult erau indicaţiile biografice asupra lui Sammécoult. Curriculum vitale al lui.

După părerea Justinei, lipseau câteva precizări referitoare la o perioadă scurtă, dar capitală a existenţei lui şi care mergea în timp cu şaptesprezece ani în urmă.

Era ca un fel de gaură în această carieră strălucită. O lacună bizară. Pe care ea era hotărâtă s-o lase neelucidată.

Cu condiţia ca el să plătească. Bineînţeles. Păşi pragul vechii case ce adăpostea atelierul Petit Moulin, cu zece minute după ce Boris Corentin ieşise, înarmat cu o listă completă a modelelor feminine angajate de atelier. Cu nume şi adrese.

Printre care, acel al unei oarecare Justine Buisson, domiciliată în strada Rondeaux, în cel de al XX-lea arondisment.

CAPITOLUL XIII

Tânăra femeie de origine algeriană care „rezista” la cel de al cincilea etaj al unui imobil vechi din strada Mathis, contra tentativelor de evacuare ale unui negustor de bunuri numit Malamurdo, se încordă:

— Hei, strigă ea. Dacă vrei să mă iei prin partea asta, face mai mult decât o lună de răgaz.

Strogof o întorsese pe burtă, cu şalele ridicate în sus, pentru că ea era pe marginea patului, cu picioarele în jos. În spatele ei, în genunchi, el se pregătea să termine bucuros partida, printr-o sodomizare în toată regula.

— O.K., făcu el împăciuitor. O să inventez ceva. Două luni, dacă mă laşi să ţi-o înfig în cur.

— Trei, ripostă Noïma Derogy îndreptându-se.

El reflectă. În vremuri normale, i-ar fi tras femeii o labă şi ar fi trântit-o la pământ posedând-o fără să-i ceară părerea. Dar ceva, poate frumuseţea algerienei, poate modul în care-şi negocia trupul, îl tulbura... Aproape îl intimida. Ei nu-i era frică şi asta era o noutate pentru el. O femeie care nu tremura în faţa acestei grămezi de muşchi din faţa ei merita un oarecare respect. Cel puţin, o oarecare consideraţie.

— Trei luni, suspină ei învins. De acord, o să ai cele trei luni. Dor să ştii că este greu.

— Şi tu la fel, făcu ea aluzie la altceva.

Oricum, el ştia că nu-şi va ţine cuvântul, dar nu era obligat să i-o spună.

— Cum aş putea să aflu că nu mă păcăleşti? întrebă ea bănuitoare.

El ridică din umeri glumind:

— Dragă, ori ai încredere în Dodo, ori n-ai!... Sper că nu vrei să-ţi semnez o declaraţie?

Ea-şi ridică ceafa pentru a-l privi cu ochii ei negri:

— Dacă-ţi baţi joc de mine, o să te găsesc, îl ameninţă ea. Voi anunţa comunitatea şi le voi spune că m-ai violat. Fraţii mei algerieni mă vor răzbuna. Ei îţi vor tăia testiculele.

Prea puţin impresionat de perspectiva de a se vedea fără bijuteriile lui de familie, Strogof izbucni în râs.

— Ei bine, pentru că le am încă, testiculele, este cazul să profităm. Acum, fii drăguţă, scumpo, şi apleacă-te înainte. Arată-mi ce ai tu acolo, între bucile tale drăgălaşe.

Noïma Derogy făcu cum i se ceruse. Îl simţi cum îi desface fesele, îşi băgă degetele în adâncul lor, o examinează, o cercetează. Pe urmă el se împinse adânc, cu sălbăticie, cu degetele înfipte în carnea ei,

perforându-i sfincterele cu o violenţă care-i aduse lacrimi în ochi. Era ca şi cum o ţeapă imensă de plumb îi ajunsese până în măruntaie. Dar puţin câte puţin, spre marea ei surpriză, simţi cum pulsul i se accelerează, în timp, ce o căldură puternică o cuprindea.

Când el termină, inundând-o, ea era în pragul orgasmului. Involuntar, ea-şi strânse muşchii pentru a-l reţine.

— Nu te-ai săturat încă, curva mea? grohăi Strogof cu satisfacţie.

Cavaler, o lăsă să se mişte până când termină şi ea prin contracţii savante ale muşchilor ei. Orgasmul o făcu să scoată un ţipăt ascuţit.

— Ceea ce mi-ai făcut tu, îi spuse ea într-un târziu, cu o privire crâncenă, nici un bărbat în afară de soţul meu n-a avut dreptul niciodată. Iar pe el, l-am lăsat să mă posede aşa, doar de două sau trei ori, în cursul căsătoriei noastre!

— Să nu-mi spui că nu ţi-a plăcut, că nu te cred, îi azvârli el din pragul uşii.

Pe scările putrede care trosneau sub suta lui de kilograme, el se gândi cu milă la acel bărbat al ei cretin, care, după părerea sa, fusese mult prea respectuos cu nevasta lui. Strogof avea părerea lui proprie despre acest subiect: când al chef să regulezi o femeie în cur, îi ceri permisiunea „după” şi nu „înainte”.

*

* *

Încet şi gânditor, Boris Corentin îşi trecu degetul arătător de-a lungul buzelor. Satisfăcut, ca de fiecare dată când descoperea răspunsul la o întrebare pusă.

— Nu trebuie să fii vrăjitor pentru asta, murmură el. Jigodia ne-a dus de nas ca pe nişte puşti. A ieşit în mod ostentativ pe uşa din faţă, s-a dus prin spatele casei şi s-a urcat pe schelă. În nasul poliţiştilor care-şi tociseră tălpile pe strada Alberic-Magnard, la o sută de metri. Boris, te-ai făcut de rahat.

„Jigodia” cum spunea el, era ucigaşul prinţesei, un fel de gorilă cu smoching şi cu gropiţă în bărbie. Pe de o parte, Boris se felicita că găsise cheia enigmei, dar pe de altă parte îşi dădea palme că nu descoperise mai devreme. Dacă ar fi fost posibil, înainte ca Frédérique de Sousko să moară.

El se aplecă spre pământ, care era cu opt sau zece metri mai jos. Jigodia în chestiune îşi dăduse seama că faţa din spate a imobilului era în reparaţie şi se servise de scheletul metalic şi planşeele folosite de muncitorii care renovau, pentru a intra incognito la victima sa.

Încă o dată, Boris deschise geamul uşii care dădea în bucătăria prinţesei. Era o treabă copilărească şi el îşi reproşa că nu se gândise mai demult!

Tocmai se pregătea să coboare, când din umbra scuarului ţâşni o siluetă.

— Poliţia! Nu mişca!

Boris îşi ridică mâinile în sus, ca să-şi dovedească bunele intenţii.

— Calmaţi-vă, începu el. Eu sunt!

— Gura! răcni celălalt Nu mişca sau te găuresc!

Necunoscutul cu zece metri mai jos, nu glumea. Cum Boris Corentin nu putea să vadă pe întuneric, nu realiză dacă el era sau nu înarmat. Din prudenţă, preferă să adopte prima variantă.

— Sunt poliţist, făcu ei cu vocea lui cea mai calmă. Dacă-mi promiteţi să nu vă enervaţi, o să-mi scot legitimaţia şi o să v-o arunc, puteţi verifica. O.K.?

La zece metri dedesubt, se făcu linişte.

— O.K., spuse celălalt într-un târziu, dar dacă faci pe nebunul jur că o să-ţi găuresc slănina.

Boris evită să-i răspundă că în ceea ce priveşte persoana lui, slănina era înlocuită de muşchi, dar nu era cazul să-i enerveze pe necunoscut care stătea cu degetul pe trăgaci şi putea să aibă crampe. Încet, îşi scoase legitimaţia din bluzon şi o balansa în vid. Aceasta zbură câteva clipe ca o frunză uscată, se auzi un fâsâit de tufişuri şi pe urmă vocea, considerabil îndulcită, se ridică din nou:

— Rahat, făcu omul. Deci sunteţi chiar cu adevărat poliţist?

— N-am obiceiul să mint, răspunse Boris, în afara cazului când este necesar.

— Îmi pare rău de confuzie, dar vă daţi seama cât sunt de nervos din cauza a ceea ce i s-a întâmplat prinţesei?

Boris ateriză în scuar, alături de omuleţul care ţinea în mână un pistol de calibru 44.

— Mă numesc Francisco Salomé, făcu el întinzându-i mâna. Sunt paznicul imobilului şi în privinţa armei, nu vă neliniştiţi, am permis.

Întinse placa lui de armă lui Boris. Omul abia dacă măsura un metru şaizeci şi cinci, dar era tot numai muşchi şi nervi.

— Vedeţi, făcu el, fac ore suplimentare şi asasinarea prinţesei m-a făcut nervos! De când sunt paznic la acest imobil n-a fost niciodată vreo încercare de tâlhărie. Această baracă, în timpuri normale, este mai bine păzită ca palatul Elysee!

Întrebă curios:

— O să-l arestaţi pe criminal?

— În orice caz, o să încerc, murmură Boris.

Paznicul făcu o mişcare din bărbie în direcţia schelei:

— Aţi descoperit cum a intrat la ea?

— Chiar acum, încuviinţă Boris.

Îl văzu pe paznic deschizându-şi braţele.

— Aş putea să vă ajut? propuse el.

Boris reflectă:

— Aţi văzut cumva în aceste ultime zile, veniri şi plecări suspecte

de la prinţesă? Vizitatori pe care nu-i cunoaşteţi?

Celălalt îşi încreţi fruntea, uitându-se în gol câteva clipe.

— Nimeni, domnule inspector, murmură el. Şi credeţi-mă, regret foarte mult.

Mai discutară încă cinci minute, dar paznicul nu-i fu de nici un folos lui Boris, cu toate că era plin de bunăvoinţă.

Când rămase singur, Boris îşi zise că era timpul să treacă la o altă fază a anchetei.

Avea în buzunar lista completă a tinerelor femei care veneau să pozeze în atelierul Petit-Moulin. O să le viziteze, una câte una.

Scoase lista din buzunar şi se întrebă de unde să-şi înceapă acest turneu al modelelor.

CAPITOLUL XIV

Soneria, telefonului îl smulse din visul a cărui amintire se evaporă în momentul în care deschise ochii.

În timp ce clipea, pipăind cu mâna în căutarea telefonului, Boris Corentin remarcă lumina strălucitoare ce se infiltra printre jaluzelele garsonierei lui de celibatar din strada Turbigo.

Cerul se limpezea, în sfârşit! Avu un gând un pic emoţionant pentru acest anticiclon care mobilizase o armată întreagă de meteorologi, speriase ecologiştii şi compromisese grav beneficiile staţiunilor de schi. Pe undeva, aceste ultime zile începuseră să dea de gândit, din cauza acestei ierni stranii, terminată înainte de a începe.

În trecere, în tentativa sa de a apuca telefonul care continua să spargă tăcerea cu sunetul său de sirenă, întâlni o coamă aspră şi caldă, care mişcă uşor, mormăind surd.

Sub această coamă roşie ea focul, se afla o faţă – o faţă frumoasă a unei fete de douăzeci şi trei de ani, cu nasul cârn acoperit de pistrui şi care răspundea la numele de Stephanie, dar care prefera să i se spună Fany (cu un singur „n” vă rog).

El depuse o sărutare pe tâmpla tinerei femei, foarte puţin vizibilă din cauza buclelor arămii care o acopereau.

— Bună ziua, Fany, murmură el.

— Mmm, răspunse fata.

Trebuia să treacă puţin peste ea ca să ajungă la telefonul care continua să ţârâie. La această atingere, formele zvelte şi calde începură să se onduleze. El însuşi răspunse involuntar acestei mişcări, printr-o erecţie bruscă.

În timp ce, sub cearşaf, se petrecea acel „dialog”, la telefon începea un altul.

— Boris, se auzi Aimé Brichot la celălalt capăt al firului, am avut dreptate, tu şi cu mine!

Boris tuşi, încercând să-şi pună ordine în idei. Noaptea fusese scurtă, de abia trei ore, pentru că cifrele luminoase ale deşteptătorului de la radio indicau ora opt.

— Nu m-am îndoit niciodată, murmură el. Dar despre ce este vorba?

— Expertiza balistică, ţipă Brichot, care probabil în această dimineaţă făcuse vocalize. A apărut. Aceeaşi armă i-a omorât pe toţi; Samantha Meeshaert, Fabrice Michelet şi prinţesa. Un Walter P-38.

Boris clătină din cap. Chiar dacă această informaţie nu le servea criminalul pe tavă, avea cel puţin meritul de a stabili de o manieră imbatabilă, legătura dintre cele trei crime. Aceeaşi armă – şi fără îndoială, acelaşi om – lichidaseră în ordine o animatoare, un taxi-boy

şi o văduvă bogată.

— Este deja un punct câştigat, făcu el. Tu unde eşti?

Nu se văzuseră de trei zile. În timp ce Boris făcea turneul modelelor, Brichot îl făcea pe cel al localurilor cu curve din împrejurimile pieţei Clichy, încercând în trecere să scoată câte ceva de la informatorii lui obişnuiţi.

— Nimic nou din partea mea, murmură Aimé. Am scotocit toate vizuinile fără să descopăr ceva, am impresia că nimeni nu ştie nimic. Dar tu, Boris?

— Nici eu n-am găsit mare lucru în peregrinările mele, răspunse el.

În acel moment, o mică gură fierbinte se lipi de urechea lui făcându-l măgar, pentru că, la urma urmei, tot pescuise ceva – pe ea.

Fany, studentă la etnologie, îşi rotunjea veniturile pozând pentru studenţii atelierului Petit-Moulin. Ea era una dintre ultimele, de pe lista lui Boris. O întâlnise ieri după-amiază. Totul se înlănţuise în modul cel mai natural, fără cea mai mică vorbărie. Băuseră un pahar, pe urmă cinaseră împreună şi, spre miezul nopţii, se treziseră la el. Sfârşiseră prin a-şi mărturisi fără vorbe că au chef să se vadă goi şi unul şi celălalt şi că, cu cât va fi mai repede, cu atât va fi mai bine.

Fany îl dezbrăcase pe Boris şi Boris o dezbrăcase pe Fany. Aceasta fusese prima care să arătase vederii şi dovedise că nu purta nimic sub tricoul de mătase roşie şi fusta neagră foarte strâmtă. Nici sutien, nici chiloţi. Râzând, ea-şi exagerase un pic mişcările din şolduri pentru a-şi scoate fusta, ocazie cu care-i demonstra că nu este o fată ţeapănă ca un lemn cu care să faci dragoste. Apoi, ea rămăsese complet goală, acoperită din cap până în picioare de pistrui. Avea peste tot, pe umeri, pe burtă, pe fese, s-ar fi zis că picase într-un sac de confeti, într-o seară de carnaval…

— Sper că n-ai nimic împotriva roşcatelor, murmură ea băgându-şi cele două mâini lungi şi fine între picioare, la înălţimea pubisului, de unde apăreau şuviţele arămii ale unui tufiş efervescent.

El îi apucase mâinile şi i le îndepărtase pentru a se bucura de aspectul acestor peri roşcaţi.

— O să-ţi spun mai târziu, spuse el râzând, trebuie să mă gândesc cu capul pe pernă.

Apoi, amândoi căzuseră pe pat şi începuseră o călărie nebunească cu repetiţii, care durase până la orele cinci dimineaţa.

În final, Boris nu avu nimic împotriva roşcatelor. Chiar nimic.

— Ce faci în dimineaţa asta? întrebă Brichot de la celălalt capăt al firului.

Boris înghiţi în sec de mai multe ori, pentru că, sub cearşaf, peştele pe care-l pescuise în această noapte era pe punctul de a se agăţa de partea cea mai proeminentă a persoanei sale. Fany se suise pe el şi apucase instrumentul telescopic care se semeţea spre ea; dădu la o

parte pielea delicată, lăsând goală glanda palpitantă. Simţi buzele fierbinţi ale fetei care-l acopereau şi începură să-l sugă cu o ştiinţă deosebită.

— Mai am un model de văzut, răspunsa Boris. Dar tu?

Ieri seară, când îi arătase lui Fany desenele lui Fabrice Michelet, fata reflectase câteva clipe, pe urmă, arătându-i-le pe acelea care-o reprezentau pe modelul cu forme abundente, în special în ce priveşte sânii, ea-i zise:

— Asta nu poate să fie decât Justine. Ne vedem rar fiindcă nu avem acelaşi program. Dar o dată, şedinţa mea de pozat urmase după a ei. Când am ajuns, ea era încă goală pe estradă. Primul lucru care m-a frapat au fost chestiile alea enorme. Nişte chestii cum numai văzusem, o adevărată bogăţie, ca să zic aşa!

Justine Buisson, strada Randeaux, arondismentul XX. Din întâmplare, era ultimul nume de pe lista lui Boris Corentin, el urma s-o viziteze în această dimineaţă.

— Eu, răspunse Aimé Brichot, am întâlnire în seara asta cu maestrul Défourray, avocatul prinţesei. Spre orele optsprezece.

Mai schimbară câteva cuvinte şi pe urmă Boris închise. În acelaşi moment, Fany îşi lăsă prada şi lungindu-se pe spate, îşi desfăcu coapsele, deschizându-şi ea însăşi, cu vârful degetelor, tufişul roşu, din care apărură buzele fierbinţi şi în acelaşi timp şi capul congestionat al clitorisului.

— Fă-mă să juisez, Boris, spuse ea cu o voce gâtuită. Regulează-mă, nu-ţi fie frică că o să-mi faci rău.

Dintr-o mişcare, se înfipse în ea ca într-un vulcan în fierbere.

O jumătate de oră mai târziu, duşată, coafată, machiată, Fany îşi băgă nasul cârn în deschizătura uşii care comunica cu bucătăria, în garsoniera lui Boris Corentin.

— Presupun, făcu ea, că dacă te-aş întreba rând o să ne mai vedem, o să-mi spui că a fost o întâlnire scurtă şi că pasiunile cele mai scurte sunt cele mai bune?

Tocmai turna cafeaua în ceaşca pe care i-o întindea lui Fany:

— Asta este ceea ce se cheamă a întreba şi a răspunde, murmură el.

Ea se cambră, împungând aerul cu doi sâni cărnoşi cu sfârcuri semănând cu două coacăze.

— Tu ai adresa mea, făcu ea foarte repede. Indiferent de oră, uşa mea îţi este întotdeauna deschisă.

Micul său nas acoperit cu pistrui se strâmbă deasupra cafelei aburinde.

— Uşa şi restul, termină ea.

Şi pentru că el se apropia, ea-şi desfăcu picioarele scoţând în evidenţă blana roşcată de sub pântecul ei. Boris, încet, o împinse spre

masă şi-şi îndreptă bazinul pentru a se introduce încă o dată în ea.

Din toate punctele de vedere, ziua se anunţa încântătoare.

*

* *

Acesta era şi primul gând al lui Edouard Sammécoult când, cu precizia unul ceasornic, deschise ochii la ora şapte dimineaţa.

„O să plecăm în weekend, eu şi Myriam. Îl meritǎm din plin” îşi zise el.

Unde? Visă o clipă la o plajă fierbinte sub un cer de vară. De ce nu patru zile în Antile? Guadelupa sau Martinica, nu avea importanţă, pentru că erau cel puţin. Treizeci de grade.

Când cerul era aşa de albastru, ca în această dimineaţă, el se grăbea spre terasă. Era un spaţiu minunat, amenajat cu multă răbdare de Myriam, nevasta lui. Ea crease, la acest al şaptelea etaj, un fel de grădină secretă, unde se amestecau glicina, magnolia şi viţa de vie sălbatică pentru a forma un fel de acoperiş de verdeaţă, sub care, în anumite seri de vară, când era foarte cald, se putea cina. Pardoseala era acoperită cu un lemn care nu putrezea, adus din Guyana, un lemn lucitor ca o oglindă.

Pentru că era frumos, Sammécoult, la ora şapte şi cincisprezece minute îşi luă micul dejun servit de Bernadette, bătrâna bonă care era în serviciul lor şi care o văzuse pe Myriam născându-se.

În această dimineaţă, în ciuda cerului albastru, aerul era îngheţat şi Sammécoult se refugiase sub verandă, un fel de grădină de iarnă între pereţi de sticlă mascaţi de jaluzele aurii şi pereţii tapisaţi ai bibliotecii.

Pe urmă, se întoarse în birou şi munci, ca de obicei, până la ora opt. Nu la cursurile lui, de data aceasta, ci pentru emisiunea la care trebuia să participe în seara aceasta, la ora douăzeci şi unu treizeci. Emisiune care-l avea pe el drept erou, mai exact, era vorba să-l filmeze în direct, prezentându-şi expoziţia de la muzeul d’Orsay.

Şi apoi, spre ora opt şi zece minute, când se pregătea ca în fiecare dimineaţă să-l ducă platoul cu micul dejun lui Myriam, totul se tulburase.

Din cauza unul inofensiv pachet recomandat pe care Bernadette, bona, i-l adusese.

Sammécoult desfăcuse ambalajul cu mişcări nervoase deoarece avea mai multe întâlniri în această dimineaţă şi era în întârziere.

Se lăsa să cadă în fotoliu, Dintr-odată devenise livid. Fruntea şi obrajii prinseseră culoarea cretei.

Obiectul se rostogolise dintre degetele lui pe pielea roşie a biroului. Era o bulă de plastic, o bulă mare umplută cu zăpada şi de forma alungită, cu o schioare nautică în interior, cu bikini şi arcuită pe schiurile ei, pe coama unui val.

În acelaşi moment, trecutul îl copleşi brusc.

Năucit, cu ochii aţintiţi asupra bulei, care scuturată era cuprinsă de o adevărată furtună de fulgi ce zburau în toate părţile, îşi reaminti acea poveste veche de şaptesprezece ani, pe care o îngropase în memorie.

Nu era prima dată, bineînţeles, că această aventură nenorocită ieşea la suprafaţă din fundul trecutului său. O porcărie din tinereţe ca şi la mulţi alţii, nimic mai mult. Avusese ghinionul ca la douăzeci şi şase de ani să se cupleze cu curva aceea de Justine Buisson şi slăbiciunea de a accepta să o însoţească într-o seară, la o partidă care se sfârşise prost. Avusese destul timp de atunci ca să-şi muşte degetele. Totuşi era nevinovat. Nevinovat complet de moartea acelui bătrân cu părul argintiu căruia îi uitase numele. Da, dar exista filmul. Faimoasa pelicula, recuperată de Justine în momentul plecării şi unde se vedea cum el, el singur manipulează frânghia, la capătul căreia, deja congestionat şi desfigurat de agonie se afla bietul om care era pe cale de a crăpa. Şi imaginea era îngrozitor de acuzatoare. Privind această secvenţă, era imposibil să-ţi imaginezi, măcar pentru o clipă, că Sammécoult încerca în realitate să-l elibereze pe bietul om de laţul care-l strangula. Dimpotrivă, toate aparenţele erau împotriva lui. Şi doar aparenţele contau. El părea că-l omoară pe bătrân, deci înseamnă că chiar îl omora...

La capătul anilor, în timp ce cunoştea primele succese, acest episod din viaţa lui se îndepărtase puţin câte puţin, ajungând aproape ireal. Chiar şi amintirea Justinei începuse să se estompeze, totul nu era decât un coşmar vag trăit într-o altă existenţă, într-o altă lume.

Timp de săptămâni de zile, imediat după dramă, el şi Justine trăiseră în teroare. În fiecare moment îşi imaginaseră că vor fi arestaţi.

Şi pe urmă nu se întâmplase nimic. Ei începuseră să înţeleagă: între perspectiva unui scandal şi dorinţa de a se răzbuna, soţia bătrânului (ea se numea Reine, Reine Peladan, în acest moment îşi aduse aminte) preferase tăcerea. Ea trebuie că povestise că fusese vorba de un accident, un joc erotic între doi soţi în vârstă care aveau nevoie să-şi încălzească instinctele prin unele metode şi cu ajutorul unor accesorii şi că, acest joc sfârşise prost. Sau ceva de genul acesta. În orice caz, afacerea fusese înăbuşită. Xavier Peladan se bucură de funeraliile la Saint-Philippe-du-Roule.

Şi sub marmura care-i acoperise coşciugul, fuseseră îngropate odată cu el şi secretul şi împrejurările morţii sole.

Edouard, în primele zile, încercase să pună mâna pe film. Dar Justine pretinsese că l-a distrus. Pe urmă relaţiile dintre ei se deterioraseră rapid. Şi ei se despărţiseră la capătul unei seri, acoperindu-se reciproc de insulte.

Nu se mai revăzuseră niciodată. Şi Edouard sfârşise prin o se

convinge că Justine aparţinea unui trecut mort definitiv.

Până în această dimineaţă.

Până la sosirea acestui pachet recomandat ce conţinea o simplă bulă de plastic umplută cu zăpadă.

El o luă şi o învârti între degete, declanşând mini-viscole în jurul schioarei nautice.

În acel moment sună telefonul.

Năvăli asupra telefonului smulgându-l din suport, cu forţa cu care ar fi putut scoate din rădăcini un copăcei.

Ştia deja cine-l caută.

— Edouard Sammécoult?

Mâna lui dreaptă începu să tremure în jurul receptorului.

— Sper că darul meu ţi-a făcut plăcere.

Lăsă bula ca şi cum i-ar fi ars degetele dintr-odată.

Cu precizia unei fotografii, se revăzu în urmă cu şaptesprezece ani, ţinând o bulă asemănătoare acesteia şi încercând să o introducă între fesele ce luceau de transpiraţie ale lui Reine Peladan. Cu câteva minute înaintea dramei.

— Da, mulţumesc, bâigui el ca un tâmpit.

Râsul care se auzi la capătul celălalt al firului, îl împietri.

— Eşti mai puţin vorbăreţ ca la televizor?

Fruntea lui se acoperi de sudoare.

— Sper că nu te deranjez?

O nouă tăcere din partea lui Edouard.

— În fond, ai devenit o celebritate. Gloria are obligaţiile ei, le datorezi admiratorilor tăi. Ea rânji: Dintre care fac parte şi eu.

Cu nervii încordaţi ca şi corzile unei viori, cu gâtul uscat, Sammécoult avea impresia că navighează împotriva curentului într-un torent dezlănţuit, cu un caiac fără vâsle.

— Presupun că eşti foarte ocupat, reluă vocea de la capătul firului. Dar cu atât mai rău, va trebui să-ţi faci timp liber să mă vezi. Te aştept, să zicem la prânz, la barul…

Ea indică numele unui hotel celebru din strada Sèvres.

— N-ai nici un interes să-mi întinzi o cursă, adăugă ea.

— Prânz? Dar eu nu pot, reacţionă Sammécoult, pus în faţa tonului de la telefon.

Interlocutoarea lui închisese.

Coşmarul lui începea.

CAPITOLUL XV

— Ai de gând să arzi mangalul toată ziua?

Justine Buisson se întorcea din baie, cu telefonul în mâna dreaptă, cu lungile ei degete trecute peste furca telefonului.

Porcul ăsta de Strogof nu avea aerul că are de gând s-o şteargă în dimineaţa asta, ea trebuise deci să se ducă într-un loc discret ca să-i telefoneze lui Sammécoult. Şi cum singura uşă care se închidea cu cheia era baia, ea conversase cu el de pe bideu… amantul pierdut din vedere de şaptesprezece ani.

— Mă auzi? repetă ea cu o voce agasată. N-ai nimic altceva de făcut azi decât să leneveşti în pat?

Gol complet, în mijlocul cearşafurilor boţite, în camera micului apartament din strada Rondeaux, Donatien Strogof îşi expunea musculatura lui de gorilă. Ceea ce avea el cel mai impresionant, era acel enorm furtun de carne, de la baza pântecului său, pe jumătate îndoii pe o coapsă, în repaus provizoriu şi de o mărime ieşita din comun. Cu degetul mâinii stângi, Dodo se frecă maşina.

— Dacă te-aş întreba, mormăi el, al şti ce să-mi răspunzi?

Justine ridică din umeri şi merse să deschidă draperiile portocalii. Imediat prin ferestrele care nu mai fuseseră curăţate de ani de zile, lumina crudă a acestei dimineţi încântătoare se revărsă în cameră.

— Şi tu, întrebă Dodo aprinzându-şi una dintre acele ţigări mirositoare pe care Justine le ura. Ce făceai cu telefonul în baie?

Ea se întoarse pe călcâie în rochia ei de casă neagră şi cu corsajul de catifea, extrem de decoltată, unde cele două mase ale sânilor el formau doua umflături gata să-i desfacă rochia.

— Ţi-am mai spus să nu fumezi porcăriile astea la mine, rânji ea.

Pe măsură ca trecea timpul, îl suporta tot mai greu pe acest tovarăş pe care întâmplarea i-i scosese în drum. Din fericire, totul urma să se schimbe pentru ea. Foarte curând.

— Dacă preferi pipa, spuse el apucând şi arătându-i capul sexului său enorm, n-aş zice nu. Mă simt lipsit de afecţiune în această dimineaţă…

Pe măsură ce se palpa, instrumentul lui se îngroşa rapid între degetele care se desfăceau în timp ce acesta se mărea văzând cu ochii.

— Du-te şi dă-ţi palme, îi azvârli ea.

El clătină din cap.

— Păcat Aveam ceva pentru tine. Pur. Fără lactoză. Bun…

Acum măciulia lui Strogof stătea singură, dreaptă ca un „S”, groasă ca un stâlp de telegraf.

— Arată-mi, spuse Justine ai cărei ochi se aprinseseră.

O mică doză, incinte de întâlnirea cu Sammécoult, nu avea de ce să-i strice.

— Hei! şuiera Dodo. Paradisul nu este gratuit. O pipă contra unei doze... Mi se pare echitabil, nu?

Ea ezita o clipă. Avea prea mare nevoie de doza ei ca să mai lungească vorba. Ce însemna un regulat în plus, pentru ea, care o făcuse de cinci sau şase ori, ieri seară, în strada Blomet, între turnarea secvenţelor din filmul lui Kallikokkos, şi care o va face din nou în această seară?

— O.K., spuse ea. Dor repede, mai am şi altceva de făcut.

Ei îşi urni cele o sută de kilograme de-o lungul patului ea să se aşeze aşa cum îi plăcea, în picioare deasupra ei, în aşa fel încât sferele calde ale testiculelor sale să se lovească de bărbia tinerei femei la fiecare împingere. Pe urmă îi desfăcu buzele Justinei cu brutalitate, distanţându-le cu degetele şi se introduse până în fundul gâtului ei. În fine, o apucă de ceafă şi începu să-şi dirijeze el însuşi ritmul.

Şi atunci, soneria de la intrare începu să ţârâie.

Justine se eliberă şi fugi spre vizor.

— S-ar părea că este un poliţist, spuse ea venind în cameră.

Sprâncenele lui Strogof deveniră două paranteze.

— Zău? emise el pe un ton indiferent.

— Sper că nu ai făcut vreo porcărie, îi azvârli Justine.

— Bineînţeles, zise el ridicând din umeri, doar n-o să te mănânce. Şi dacă întârzie mult, spune-i că ai de tras o pipă şi nu mai poţi aştepta.

Ea închise uşa şi Strogof se lăsă să cadă pe pat cu instrumentul ţeapăn şi lucind de saliva Justinei. Nu era să se sperie de un prăpădit de poliţist.

Totuşi, căută sub saltea pistolul său Walther P-38 şi verifică dacă are opt gloanţe în el.

Deşi desenele nudurilor pe care Fabrice Michelet le făcuse în atelierul Petit-Moulin din strada Delambre, nu erau grozave, Boris nu ezită nici o secundă atunci când Justine deschise uşa.

Această persoană şi femeia cu sânii enormi din crochiurile lui Michelet nu erau decât una şi aceeaşi.

Boris începu să se prezinte, dar stătea încă pe palier, iar femeia ţinea uşa întredeschisă cu mâna, gata s-o închidă cu prima ocazie.

— Tocmai ieşeam, făcu ea cu o voce în pragul agresivităţii.

El îi măsură din ochi formele generoase care-i umflau rochia cea neagră. Privirea îi întârzie pe decolteul ce apărea din corsajul cel negru.

— Scuzaţi-mă că vă inoportunez, murmură Boris cu un surâs binevoitor. Vreţi să mă lăsaţi să intru cinci minute?

Ea avu o mişcare brutală din bărbie.

— Aveţi cumva un mandat de percheziţie? îl întrebă ea.

Boris suspină în sinea lui. Încă una care văzuse prea multe filme poliţiste la televizor.

— Nu există mandate de percheziţie, zâmbi Corentin. Dispoziţii înlocuitoare, da. Şi eu nu am. Aveţi deci dreptul să mă trimiteţi la plimbare.

Ea ezită şi apoi deschise uşa un pic mai mult.

— Intraţi, spuse ea cu neplăcere. Şi spuneţi-mi ce aveţi de spus cât mai repede, fiindcă sunt grăbită.

Nu era uşor să intri în apartament fără s-o atingi, în trecere, el şterse cu braţul globii albi şi puternici ai sânilor Justinei, spunându-şi tot timpul ca toaleta pe case o purta aceasta, costase destui de mult şi precis, femeia avea şi alte ocupaţii în afara aceleia de a poza.

— Este vorba de cineva pe care şi cunoaşteţi negreşit, reluă Boris când ajunse în camera de zi. Fabrice Michelet vă spune ceva?

Peste faţa Justinei trecu rapid o umbra.

— Sunt obligată să-l cunosc? întreba ea.

Privirea inchizitoare a lui Boris o cercetă:

— El desena la atelierul unde pozaţi dumneavoastră. Părea că vă apreciază foarte mult... eh... formele. A făcut multe desene după ele.

Ea ridică din umeri şi sânii ei de zeiţa a Fecundităţii se mişcară.

— Este foarte posibil, sunt destui studenţi şi eu nu-i cunosc pe toţi.

— Bineînţeles.

— Dar acest nume, Michelet... Da, îmi spune ceva. El... el este...?

— Este mort, spuse Boris. A fost omorât.

El tuşi.

— Doua gloanţe în cap, preciza el. Un Walther P-38.

Se înşela el, sau sa pălise uşor? În orice caz, îşi reveni foarte repede.

— Săracul, spuse ea cu o voce brusc gâtuită.

— Îi caut pe toţi cei care-l cunosc. Dacă vă amintiţi de ceva, un nu ştiu ce, o amintire, un detaliu care ar putea să ne ajute...

Ea scutură din cap:

— Îi cunoşteam foarte puţin, făcu ea. Într-o seară, după şedinţa de pozat, m-a dus să beau ceva într-un bar din cartier. Voia să merg cu el să-i pozez, dar până la urmă nu s-a realizat.

Ea revedea scena cu o precizie halucinanta. Ceea ce nu spunea ea, era faptul că în bar era şi un ai treilea om. Dodo Strogof. Şi că acesta din urma îi pusese numeroase întrebări despre Michelet şi activităţile lui de taxi-boy. O astfel de curiozitate o mirase pe Justine pe moment, dar uitase să-i mai vorbească lui Strogof pe urmă.

Şi iată că acum se trezise cu acest poliţist care o anunţa că Michelet este mort.

Răpus cu un P-38.

Arma pe cară o poseda Strogof. El i-o arătase într-o zi, povestindu-i că este o veche amintire. O chestie de care nu se folosise niciodată şi pe care o păstra din considerente sentimentale.

O clipă, avu tentaţia să-l mărturisească totul acestui poliţist înalt şi brunet, care mergea încolo şi încoace prin camera ei de zi, să deschidă şi uşa dormitorului, să i-l arate pe Strogof gol şi să-i strige că el este porcul care l-a lichidat pe Michelet.

Numai că iată: avea altă afacere pe rol. Acea poveste pe care o demarase cu Sammécoult şi care urma să-i aducă aur dacă ştia să se descurce. Mai ales dacă nu risca să fie bănuită; nu trebuie ca poliţia să-şi bage nasul în viaţa ei. În special acum.

— Sincer, domnule inspector, spuse ea, nu văd ce aş putea să vă spun ca să vă ajut. Nu, într-adevăr, nu văd…

Boris clătină din cap. De zece minute simţea miros de ţigară şi-şi spunea că femeia nu este singură în apartament. Cu eroism, rezistă impulsului de a ţâşni spre uşa aceea, din capătul camerei de zi şi a intra în cameră, numai aşa, ca să-şi facă o idee despre tipul cu care se distra Justine Buisson. Era genul de lucruri interzise unui poliţist care nu avea documentele în buzunar.

— Cu atât mai rău, murmură Boris. Scuzaţi-mă că v-am făcut să întârziaţi.

Îi lăsă numărul de telefon unde l-ar fi putut găsi, pentru cazul puţin probabil, în care şi-ar fi reamintit vreun mic amănunt util anchetei. Pe urmă ieşi, mulţumindu-i pentru primire.

În cameră, Dodo Strogof, gol în continuare, termina de împachetat ceva într-un ziar. Era aşezat pe pat.

— Vrei să-mi faci un mic serviciu? îi spuse el Justinei. Aruncă acest pachet în Sena.

Ea-l scrută cu ochii ei albaştri deveniţi dintr-odată duri.

— Asta-i arma cu care l-ai ucis pe Fabrice Michelet? întrebă ea cu o voce de gheaţă.

El pufăi:

— De când pun ţiitoarele întrebări?

Ea-şi puse mâinile în şolduri.

— De când le întreabă poliţiştii.

El ripostă:

— Şi atunci? Ai probe?

Gura Justinei se încreţi:

— Am chef să fiu lăsată în pace, şuieră ea. Trebuie să te cari, Donatien. N-aş vrea să vină să te aresteze la mine.

El îşi flutură mâna dreaptă.

— Ar fi o mare nenorocire pentru tine, puicuţa mea, dacă aş dispare din circulaţie. Adio „praf”, adio injecţii. Terminat.

— O să mă descurc, spuse ea cu fermitate

El reflectă:

— Mai lasă-mă două zile, îi propuse el. Apoi o să-mi fac valiza.

— Nu mai mult de două zile, îi spuse ea aspru.

El îi întinse pachetul pe care-l consolidase cu scotch:

— Ai înţeles? Te duci la Sena şi acolo „buf”! Îl azvârli în apă.

Ea şi scuturǎ capul.

— Nici vorbă.

Dodo rânji cu subînţeles.

— Am pus mâna pe un stoc frumuşel, zise el. Două sute de grame doar pentru tine... Substanţă pură, nu porcărie de cinci la sută. O să-ţi ţină o bucată bună de vreme, nu? Îţi dau totul dacă mă scapi de asta.

Justine întinse o mâna şovăielnică spre pachet:

— Şi unde este acel stoc? întreba ea.

— O să-l ai diseară, făcu ei. Nu te-am lăsat niciodată în „lipsa”, nu? Poţi să ai încredere.

Ea apucă pachetul. Era adevărat că Strogof avea o grămadă de defecte, dar la capitolul heroina n-o trădase niciodată.

— Ei, dacă nu mă înşel, nu cumva aveai ceva de terminat? E vorba despre pipă, frumoasa mea. Altfel, adio cu dota din dimineaţa aceasta.

*

* *

În acelaşi moment, din maşina sa garată la câteva blocuri de domiciliul Justinei Buisson, Boris închidea telefonat de bord.

— Sosesc, îi spuse Aimé Brichot la celălalt capăt al firului.

Urmau s-o fileze pe această creatură, un pic prea bine îmbrăcată, pentru un model plătit de un atelier prăpădit din Montparnasse.

Şi pentru că Boris era acum cunoscut de tânără femeie, pentru mai multa siguranţă, Aimé va începe s-o fileze.

Din nefericire, Justine Buisson părăsi imobilul în care locuia, înainte ca Brichot să apară. Demarând, Boris formă numărul de telefon de la bord.

— A plecat, anunţa al, în momentul în care releele Prefecturii da poliţie îl puseseră în legătură cu maşina condusa de Brichot, care se afla undeva în mijlocul unei încurcături de circulaţie. O s-o urmăresc eu şi o să te ţin la curent, Mémé. Cât de curând va fi posibil, să mă înlocuieşti.

Apăsă pe acceleraţie până la fund. Era prea târziu – Justine Buisson, în colţul bulevardului Charonne, făcuse semn unui taxi şi dispăruse.

CAPITOLUL XVI

Maestrul Arnoud Défourray, avocat pentru afaceri, avea rareori ocazia să pledeze. Dacă venise la Palat, azi-dimineaţă, era pentru că avea întâlnire cu doi confraţi ca să discute un dosar asupra căruia nu putuseră să se pună de acord.

În prezent, era prânz şi dacă i-ai fi deschis craniul maestrului Défourray, în neuronii lui ai fi găsit imprimate două cuvinte – friptură de gâscă. Exact asta visa el, în acest moment precis, pe trotuarul bulevardului Palatului, în faţa clădirilor gri ale Prefecturii de poliţie.

Avansă câţiva paşi pentru a evita să intre în coliziune cu una dintre acele maşini de curăţat, care evacuau cele douăzeci de tone[2] de excremente zilnice, pe care le depun în Capitală cele trei sute de mii de câini care trăiesc în Paris.

Cunoştea un mic restaurant, în capătul cheiului Fleures, unde se mânca o friptură de gâscă absolut minunată. Cu faţa suptă şi gălbuie, aproape ascetică, Défourray nu-şi arăta poftele gastronomice. De ani de zile nu mai trăia decât pentru mâncare. Şi pentru a oarecare Jasyane, amanta oficială, ale cărei pretenţii deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare.

Încercă să se excite la perspectiva fripturii care-l aştepta, dar nu mergea. Îl rodea ceva şi el ştia perfect ce. Era în legătură cu Jasyane, care devenea din ce în ce mai scumpă în decursul timpului. Acum, ea nu-l mai lăsa să se apropie de ea decât în schimbul unor bilete de avion, călătorii la tropice sau, în zilele ei rare de cumsecădenie, cecuri cu trei sau patru zerouri.

Şi nu era numai asta în viaţa lui Défourray! Mai erau şi cele două foste neveste, ale căror pensii îi produceau adevărate găuri în buget. Fără a-i uita pe cei cinci copii, trei din prima căsătorie, două dintr-a doua, care-l minau.

Şi atunci, într-o zi, cedase. Şi se apucase să se ocupe de tranzacţii din ce în ce mai îndoielnice, de achiziţii de imobile pentru care el găsea cumpărători ce jucau rolul de oameni de paie în spatele cărora se afla un negustor de bunuri numit Auguste Malamurdo. Vreme de doi ani el cumpărase, vânduse, iar cumpărase, şi revânduse, cu beneficii fabuloase. Malamurdo lua partea cea mai crasă, dar nici ceea ce-i revenea lui nu era de neglijat. Explozia pieţei imobiliare în Paris permitea operaţii dubioase de care el profitase din plin în cei doi ani.

Până acum, nu risca decât puşcăria, excluderea din profesie şi diverse inculpări mergând de la falsificarea semnăturilor publice până la abuzul de bunuri sociale.

Dar de când începuse să lucreze pe cont propriu, trişându-l pe

[2] Cifre absolut autentice.

Malamurdo, îşi pusese propria piele în joc. Imobilele pe care le achiziţionase recent în cartierul Pigalle, erau construcţii de locuinţe, minate, pe care le cumpărase pe mai nimic şi pe care avea intenţia să le revândă cu nişte preţuri fabuloase, ca localuri comerciale. Ca de obicei, ideea acestei noi tranzacţii fusese a lui Malamurdo. Dar, de data aceasta, Défourray îl convinsese pe negustorul de bunuri că aceste operaţiuni n-ar fi rentabile. Şi le făcuse pe cont propriu, folosind numele de împrumut al prinţesei Sousko: precauţie elementară ca să nu se ajungă la el. O cunoştea pe prinţesă de ani de zile, fusese în relaţii profesionale cu soţul ei şi pe urmă cu ea, în numeroase ocazii. El îi descâlcise nenumărate dosare, deci ea nu avea nici un motiv să-i refuze acest serviciu când el părea să aibă nevoie de ajutor.

Ea-i semnase toate documentele pe care i le pusese sub nas, fără măcar să le citească. Şi ea murise, probabil fără să-şi dea seama de angrenajul fatal în care se băgase fără voia el.

Pentru că ea era moartă. Asasinată. O omorâseră. Când Défourray aflase, se îngrozise.

Aceste trei zile în care pretinsese că este într-o călătorie în provincie, le petrecuse încuiat într-un mic hotel, aproape de Porte de Vanves, întrebându-se cum să iasă din acest viespar.

Era clar că Malamurdo îşi dăduse seama că este driblat. Reacţionase în maniera mafiotului care ar fi putut să fie dacă s-ar fi născut altundeva în loc de Franţa: îi pedepsise fără milă pe cei care îl trădaseră. În final, pentru nimic. Sau mai curând ca un exemplu.

Pentru că era singurul mod de a fi respectat în anumite cercuri, şi cel în care se învârtea negustorul de bunuri semăna foarte bine cu Mafia.

Dacă Défourray apăruse în dimineaţa aceasta, era numai din cauză că poliţia dorea să-l interogheze şi el nu-şi permitea luxul să se eschiveze. Avea întâlnire la cabinetul lui, la orele optsprezece, cu un inspector de la Prefectură şi începuse să simtă o astfel de teamă că, în câteva momente, se întrebase dacă n-o să mărturisească totul poliţiei în schimbul asigurării protecţiei. Cu riscul de a pierde totul.

Pe de o parte era vorba de reputaţia, cabinetul şi averea sa, pe de altă parte, era vorba de viaţa lui, pur şi simplu.

N-avea de ales.

„Este capătul drumului” îşi zise el lugubru când ajunse la podul Arcole.

În acest moment precis, simţi o răsuflare în ceafă.

Pe urmă un braţ îi înconjură umerii, într-un gest care putea fi afectuos.

Dar mâna, care stătea la trei centimetri de urechea lui stângă, ascundea un brici, a cărui lamă Défourray o văzu sclipind, cu coada

ochiului.

— Dacă faci un gest sau strigi, îţi tai carotida, murmură vocea celui care-l ţinea de umăr.

Défourray îşi dădu seama că avea prea multă salivă în gură ca să poată vorbi.

— Continuăm să mergem, reluă celălalt, ca doi prieteni care-şi povestesc aventurile, O.K.?

*
* *

Trecuseră cinci minute de când Boris Corentin o văzuse pe Justine Buisson dispărând pe uşa acestui hotel de cinci stele din strada Sèvres. Şi Aimé Brichot, care nu mai venea!...

— Cu atât mai rău. O să mă duc.

O poliţistă îl văzu ieşind din maşină şi se precipită spre parbrizul lui, cu carnetul de amenzi în mână, semănând cu Răzbunarea care urmăreşte Crima automobilistică.

*
* *

Barul hotelului, în fundul unui salon mobilat cu fotolii şi canapele de catifea roşie, era lambrisat cu scândura cerată ce lucea ca oglinda. În atmosfera se auzea o muzică foarte dulce, perechi mai mult sau mai puţin legitime, în separeuri, îşi făceau promisiuni definitive, lumina era scăzută, intimă, filtrată. Era colţul ideal pentru întâlnirea cu femeia vieţii.

Dar pentru Sammécoult, era antecamera iadului.

— Văd că te-ai descurcat destul de bine în viaţă, în timpul acestor şaptesprezece ani, spuse Justine cu o voce îngheţată. De fapt, dacă aş fi vorbit, dacă aş fi arătat filmul la poliţie, ai fi ajuns în puşcărie.

Sammécoult, livid, înghiţi un gât de vin. Justine era la cea de a doua vodcă cu suc de roşii.

— Dar de ce? se bâlbâi el. Ştii foarte bine că sunt nevinovat.

— Da? şuieră Justine. Dacă aşa crezi tu. Atunci este bine, o să explici la poliţie că aparenţele sunt împotriva ta, că este o neînţelegere şi că...

— Ai păstrat acel film? o întrebă Sammécoult.

— Ce crezi? Nu sunt tâmpită, l-am păstrat tot timpul.

El înghiţi cu greutate.

— Nu-ţi face plăcere să mă revezi? întrebă ea.

El nu răspunse. La sosirea lui, adineauri, el se uitase la această femeie, la această străină cu privirea grea, necruţătoare, întrebându-se cum de putuse încerca vreun sentiment pentru ea, în urma cu şaptesprezece ani. Anii nu o urâţiseră, nici măcar n-o îmbătrâniseră. Dar ceva murise în ea; poate acea prospeţime care, altădată, fusese farmecul ei.

— Tu te găseşti sus şi eu jos, reluă ea. Găseşti asta normal?

El îi aruncă o privire hăituită:

— Am muncit, se bâlbâi el. Am făcut tot ce-am putut ca să urc.

— Şi în timpul asta, scrâşni ea, eu am tot coborât, este adevărat, dar din cauza cui? Cine mi-a vorbit prima dată de efectul miraculos al heroinei? Cine m-a învăţat să mă folosesc de seringă? Tu, Edouard. Tu eşti cel care m-a împins în prăpastie şi acum o să plăteşti.

Degetele bărbatului se crispară în jurul paharului:

— Ai fi putut să faci o cură de dezintoxicare, spusa el cu o voce lipsită de expresie.

— N-am avut voinţă, i-o tăie ea. Şi apoi, este prea târziu şi oricum, nu despre asta este vorba. Spune-mi cât ai de gând să-mi dai ca soţia ta să nu ştie niciodată că ai sugrumat un tip în timpul unei şedinţe de amor colectiv?

De indignare, el trebui să se sprijine de marginea măsuţei rotunde din lemn negru:

— Dar tu, se înăbuşi el, tu ai strâns laţul, tu ai fost cea care…

Ea izbucni într-un râs amar:

— Nici măcar nu apar pe peliculă. Şi pe urmă, imaginează-ţi doar o clipă că tu o să spui de mine şi o să fiu arestată drept complice. Ce s-ar întâmpla? Aş merge la răcoare? Şi ce? Ce-aş avea eu de pierdut? Nimic. În timp ce tu… îşi trase respiraţia… Tu eşti plin de bani, eşti celebru, respectat, ai o nevastă drăguţă şi elegantă, un apartament care ar putea servi ca teren de aterizare pentru helicoptere. Tu, în schimb, poţi pierde totul.

La fiecare cuvânt al Justinei, avea impresia că bucăţi de gheaţă îi alunecă pe şira spinării, pe sub cămaşa Saint-Laurent. Din această dimineaţă, trăia o groază care creştea din ce în ce mai mult. Această senzaţie îşi făcuse apariţia la birou, unde Thérèse, secretara lui, se întrebase dacă el nu înnebunise complet deoarece vorbea foarte incoerent. Întâlnirile sale matinale cu un critic de artă şi apoi cu un mare editor, cu care trebuia să semneze un contract, fuseseră catastrofale. Interlocutorii săi îl găsiseră absent, agitat, bâlbâind fraze de neînţeles. Edouard ajunsese distrus în acest bar.

Pentru el, începuse dezastrul.

— La cât evaluezi acest film? întrebă Justine.

— Ce? reuşi să spună Sammécoult speriat.

— Repet: cât îmi dai în schimbul acestui film unde tu eşti văzut strangulându-l pe Xavier Peladan?

El scutură din cap cu energia disperării.

— Nimic, făcu el, nici un sfanţ.

Ea surâse, cu acelaşi surâs îngrozitor de calm.

— Nu vreau să fiu lacomă, spuse ea. Un milion mi-ar ajunge.

El tresări.

— Da, asta este, spuse ea. Un milion de franci peşin şi n-o să mai auzi niciodată de mine.

El îşi duse mâna ia portofelul care s-e afla sub vesta lui de piele gri.

— M-ai supraestimat foarte mult, murmură el. N-am nici un franc în afară de ceea ce câştig ca inspector de muzee. Nevasta mea are avere, nu eu. Maximum a ceea ce pot face eu este un cec de zece mii de franci.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu, prada unei veselii sincere:

— Vreau cincizeci de mii imediat, spuse ea. Restul mi-i va plăti nevasta ta fiindcă ea are banii.

— Dar cum vrei tu ca eu…

— Găseşte un mijloc, bătrâne, pune-ţi imaginaţia la contribuţie.

— Eşti nebună.

— Dacă asta te poate linişti… Dar uite cum văd eu programul de plata a… să spunem, drepturilor mele. Cincizeci de mii imediat, cincizeci de mii la sfârşitul săptămânii. Restul, cei nouă sute de mii de franci, plătiţi eşalonat. Vezi că nu sunt aşa de măgăriţă. În fiecare lună, vei lăsa o sută de mii de franci în contul pe care ţi-l voi indica. Şi peste nouă luni, exact, o să fii liniştit, n-o să mai ai nici o datorie. Îţi convine?

Sammécoult avea figura unuia care fusese anunţat că o să fie îngropat de viu.

— Nu, spuse ei. Ascultă, Justine…

— Fără a pune la socoteală apartamentul tău care valorează mai mult de un milion, îl întrerupse ea, nevastă-ta trebuie să posede case, proprietăţi, nu? N-ai decât s-o faci să vândă una sau două şi problema va fi rezolvată.

El o privi cu o lucire de nebunie în ochi.

— Ştiu la ce te gândeşti în acest moment, spuse ea. Toate persoanele care sunt victime ale unui şantaj sunt tentate să-l omoare pe cei care le şantajează. Sper că nu eşti atât de prost ca să nu-ţi imaginezi că mi-am luat precauţii… surâse… Am făcut mai multe copii al e acelui film, reluă ea, şi le-am depus unui notar căruia îi telefonez la fiecare opt zile. Dacă nu primeşte telefonul obişnuit, anunţă poliţia.

— Minţi! şuieră Sammécoult.

— Vrei să ştii precis? Crezi că trag o cacialma? Omoară-mă şi ai să vezi. Dacă-ţi place pocherul, acum ai ocazia sau niciodată.

La fiecare nouă frază, umerii lui Sammécoult se încovoiau tot mai tare. Era doborât. Copleşită brusc de vanitate, sigură de victoria sa apropiată, Justine trase fermoarul poşetei şi o deschise.

— Vezi pachetul acesta, spuse ea eu o voce ascuţită. Este o armă, un revolver. Şi ştiu să mă folosesc de el!

Capul lui Sammécoult căzu pe piept. Se lăsă o linişte grea, apoi el spuse cu o voce cavernoasă, învins:

— De acord, o să ai tot ce vrei. Spune-mi cum să procedez.

*

* *

Din celălalt separeu, aflat la extremitatea opusă a barului, protejat de obscuritate, Boris Corentin privi omul cu haină gri de piele care-şi scoase carnetul de cecuri, scrise ceva, rupse o filă şi i-o întinse Justinei Buisson.

Aceasta o strecură în poşetă şi se ridică fără nici un cuvânt.

Imediat după aceea, bărbatul se ridică la rândul lui şi se îndreptă spre ieşire clătinându-se printre mese, ca un automat sau un somnambul.

Şi Boris Corentin, uluit, se întrebă ce putea să facă Edouard Sammécoult, inspector general al muzeelor, organizator al unei expoziţii unde lumea se omora ca s-o viziteze, autor de cărţi de istoria artei şi vedetă recentă de televiziune, cu această femeie, care trebuia să practice alte talente, decât cea de model în atelierele de desen!

Creierul lui fenomenal îi scosese din memorie fişa completă a interlocutorului Justinei Buisson. În general, când Boris vedea o figură, n-o mai uita niciodată. Şi mutra lui Sammécoult, de câtăva vreme, apărea în destule reviste.

Un superspecialist din lumea artelor, în plină discuţie, la prânz, cu o femeie care părea să cunoască mult mai bine bitumul trotuarelor decât pardoselile muzeelor, în lumea presei s-ar fi numit un reportaj de senzaţie. Mai ales dacă specialistul în chestiune, la sfârşitul întrevederii, semna un cec, specialistei în bitum…

Se grăbi să-şi plătească consumaţia şi se precipită spre ieşire. Afară, într-o maşină cu bara îndoită, îl aştepta Brichot.

— Preia urmărirea, Mémé, îi spuse el îndreptându-se spre portiera maşinii lui. Te urmez cu droaga mea.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Brichot.

— O să-ţi povestesc prin radioul de la bord, făcu Corentin. Îţi jur că n-o să fii decepţionat!

CAPITOLUL XVII

Jocul preferat al lui Donatien Strogof, între orele şaptesprezece şi optsprezece, când trăia încă în Statele Unite, în marea mahala a aglomeraţiei newyorkeze, era o reluare a scenei celebră în toată lumea din „Furia de a trăi”, filmul al cărui erou era James Dean: iei maşini, sari din ele şi le priveşti cum alunecă în prăpastie. Cel care sare ultimul din maşina lui, a câştigat.

Strogof câştiga de fiecare dată pentru că avea nervii de oţel şi ca să-l poţi scoate din sărite ţi-ar fi trebuit mult şi bine. Când ai văzut de atâtea ori moartea fără să te scapi pe tine, poţi foarte bine, de exemplu, să ştii că în camera alăturată este un poliţist şi să stai liniştit în patul tău auzindu-l cum trăncăneşte de cealaltă parte a uşii.

Poţi de asemenea, foarte bine, să gâdili cu lama carotida unui omuleţ în plină stradă, în plin Paris, în mijlocul mulţimii de trecători şi să te simţi la fel de nebăgat în seamă ca şi omul invizibil. Reţeta lui Strogof, secretul succesului sau, fusese în tinereţe o condiţia beton. De atunci, nimeni nu putea să sa laude că l-ar fi văzut clacând.

— O să mergi până la maşina aia neagră. Dacă nu vrei să-ţi goleşti sângele pe trotuar, aşează-te la volan şi demarează. Şi o să faci tot ce o să-ţi spun fără să ai vreo iniţiativă personală, bine?

Vorbea încet la urechea maestrului Défourray, care tremura mai tare ca o frunză de toamna ca era pa punctul de a cădea. Ajunseseră alături da maşina neagră. Garată între strada Chanoinesse şi strada Arcole. Era frumos, cerul era senin şi fără nori. Şi Défourray, prin lentilele aburite ale ochelarilor, îi privea pe toţi aceşti oameni, bărbaţi şi femei, care se grăbeau. Niciodată nu observa cât de fericită pare lumea, cu excepţia lui.

Îşi reaminti de problemele sale băneşti, cele două foste soţii nesătule şi pensiile lor alimentare. Cei cinci copii, amanta lui ca un vampir.

Îi păru un pic rău şi pentru friptura de gâscă pe care nu o va mai mânca niciodată.

Se aşează docil la volanul maşinii „împrumutate” cu o oră în urmă, de către Strogof, din alt cartier al capitalei.

Demară aşa cum îi ordona celălalt, încet, fără să facă prostii. La un moment dat, în timp ce mergeau, Défourray, într-un ultim elan, un fel de instinct de conservare, încercă să parlamenteze:

— Pot să-l explic totul domnului Malamurdo, spuse el. O să-i înapoiez banii, o să-i dau beneficii şi penalizări, Sunt sigur că se poate aranja. Spune-i că vreau să-l văd.

Dar Strogof, care pe bancheta din spate, ţinea în continuare briciul la gâtul lui, ridica din umeri.

— Dacă domnul Malamurdo ar fi avut chef să te vadă, mi-ar fi spus. Trebuie să ştii un lucru, mititelule: eu n-am nimic cu tine, dar chiar nimic, execut ordinele şi atât.

Cum o mai făcuse, în momentul când trebuise s-o omoare pe prinţesă. Fabrice Michelet fusese cu totul altceva. O mică toană personală. Mai întâi, tipul îl enerva cu pasiunea lui platonică pentru Justine. Cui i-ar putea trece prin gând să se amorezeze de o curvă, mai ales când ai trecut de vârsta primei întâlniri? Şi pe urmă el îi ceruse lui Michelet prea multe amănunte despre treaba sa ca taxi-boy. Mai mult, vrusese să-i împrumute smochingul. Tânărul începuse să caute printr-un sac de boarfe. Strogof îşi dăduse seama că nu-l poate lăsa în spatele lui şi se simţise obligat să-l răpună.

Cât despre Samantha Meeshaert, opt zile mai devreme, ordinul de a o face să dispară îi venise de sus, adică de la domnul Malamurdo. Aproape din întâmplare, animatoarea descoperise toată combinaţia maestrului Défourray şi se hotărâse să-i vândă informaţia negustorului de bunuri. Acesta îi mulţumise călduros şi-i promisese o recompensă.

Recompensa venise cu patruzeci şi opt de ore mai târziu sub forma unor gloanţe. Mai exact trei.

Acum, nu mai rămăsese de suprimat decât avocatul şi totul era terminat.

Sub indicaţiile lui Strogof, Défourray o luase pe autostradă şi mergea de mai bine de un sfert de oră. Pe urmă, maşina cea neagră ieşi de pe şosea şi mai parcurse vreo douăzeci de kilometri printr-un şes izolat. Strogof îi dădu ordin să oprească.

Coborâse, deschisese portiera în dreptul şoferului.

Şi universul lui Défourray explodase în mii de bucăţi.

Lovitura pe care Strogof i-o dădu după ceafă, nu-l omorâse. Défourray nu era decât leşinat, dar rămase o bună bucată de vreme în nesimţire.

Strogof îl luă pe umăr şi-l azvârli în portbagaj.

Pe urmă se instala la volan.

Cinci minute mai târziu, oprea maşina lângă un cimitir de hodoroage.

Kilometri de fiare, carcase de maşini presate una într-alta, într-un talmeş-balmeş de epave ce-şi aşteptau poate de ani întregi, rândul să intre la presă.

Dar Strogof îl cunoştea bine pe Lamonise, tipul care trăia singuratic, în cabina lui de macara, cocoţată în plin cer şi care agăţa maşinile de acoperiş şi le azvârlea într-o enormă groapă metalică, o presă hidraulică ale cărei fălci se închideau asupra prăzii pe care o mestecau, o întorceau şi pe o parte şi pe alta până când reuşeau s-o transforme într-un cub.

Precis, Lamonise o să-i facă o favoare pentru maşina lui, dacă el i-o

cerea, i-o datora ca unui vechi amic care-l salvase de două sau trei ori de la sinucidere şi care-l aştepta cu banii când nu avea cu ce să-şi plătească doza lui de heroină.

Opri maşina cea neagră la picioarele macaralei gigantice care scrâşnea, necheza şi scârţâia din toate încheieturile pentru a urla în direcţia cabinei:

— Vrei să-mi acorzi prioritate?

Lamonise nu avea obiceiul să pună întrebări aiurea. Deseori i se aduceau maşini furate sau compromiţătoare pentru că participaseră la o lovitură care sfârşise prost şi trebuiau să sufere ultima transformare.

În cabina lui, acţionă unul din braţele macaralei şi fălcile coborâră spre acoperişul maşinii cele negre.

Aceasta fu smulsă de la pământ, se legănă în vid câteva clipe, pe urmă fălcile se desfăcură şi maşina ateriză în fundul presei hidraulice care începu să mestece.

Tablele se îndoiră cu o uşurinţă uimitoare de parcă ar fi fost un ambalaj de carton.

Strogof se gândi cu mila la avocatul care crezuse că este mai deştept ca Malamurdo.

— Amin, murmura el printre dinţi.

Pe urma, îi ceru lui Lamonise să-i împrumute o maşină, urlând ca să acopere zgomotul concasorului.

— Ia-o pe care o doreşti, îi strigă tipul din cabină.

Strogof alese una albă, care nu mai era la prima tinereţe.

Era grăbit să ajungă la Paris. Misiunea lui era terminată... o să treacă prin strada Rondeaux şi o să-şi foca valiza înainte de a lua banii pe care negustorul de bunuri îi datora.

În fine, îşi va lua zborul.

Singurul lucru care-l mâhnea era faptul că fusese obligat să se debaraseze de pistolul lui Walther P-38... dar în viaţă nu faci întotdeauna ceea ce vrei...

*

* *

Aimé Brichot îşi ridică nasul. El şi Boris se întâlniseră în parcajul de pe strada Ecoles, la doi paşi de imobilul în care o văzuseră dispărând pe Justine Buisson.

— Dacă înţeleg bine, murmură Aimé, acum cincisprezece zile am plecat de la o curvă asasinată şi urmărind firul, două săptămâni mai târziu, ajungem la o altă fată, care şi ea are aerul unei prostituate. Cercul se închide.

— Numai că n-am reuşit sa punem mâna pe ucigaşul cu pistol de calibru 38, remarcă Boris.

Se scotoci în căutarea unei ţigări:

— Fata asta, Justine Buisson, sunt sigur că ştie mai mult decât a vrut să-mi spună. Când i-am vorbit despre circumstanţele marţii lui Fabrice Michelet, am avut impresia că este pe punctul să-mi vorbească. Şi pe urmă, s-a închis în ea brusc. Ca o scoică.

Brichot îşi mângâie mustaţa.

— O supoziţie, nu ştiu, dar cred că aici este un hogeac clandestin, ceea ce s-a mai văzut, sau fata asta a închiriat o garsonieră ca să-şi facă de cap…

— Şi?

— O altă supoziţie – pentru că Justine nu mă cunoaşte, ce-ar fi să fiu eu „deschizător de drumuri”?

— „Deschizător de drumuri”? se miră Boris. Nu înţeleg.

— Dar este clar! Vreau să spun că o vizită de curtoazie la Justine Buisson ar putea duce la rezultate interesante. Mă prezint, îi povestesc că vin din partea unui prieten căruia i-am uitat numele şi încerc să mă orientez la faţa locului, obişnuindu-mă cu atmosfera… Ce părere ai?

— Dacă nu te-aş cunoaşte, râse Boris, aş fi îngrijorat pentru Jeanette.

— Hei! se indignă Brichot, crezi că vreau să-mi pregătesc o escapada? Nu sunt aşa de tâmpit, ca să risc să aduc cine ştie ce boli pe acasă…

— Mă decepţionezi, glumi Boris, credeam că din cauza virtuţii, imediat „verificară” lista locatarilor din holul imobilului. Mumele Justinei Buisson apărea clar. Etajul şase: acel al camerelor pentru servitoare.

La capătul a cinci minute de discuţii, Boris şi Aimé sfârşiră prin o conveni că ideea lui Brichot nu era chiar aşa de rea.

— Şi tu ce-ai să faci? îl întrebă Aimé pe tovarăşul lui.

— Te aştept Mă chinuie un gând şi o să mai chibzuiesc.

— Ce?

— O să-ţi spun dacă o să merite, Mémé. Hai. Curaj!

Boris se regăsi singur în maşină.

Muncit de un singur gând, femeia aceasta, Justine Buisson, mai fusese văzuta de el undeva.

Capul ei şi restul.

Dar unde?

Erau orele paisprezece şi zece, cerul începea să se acopere din nou de nori.

CAPITOLUL XVIII

Mai era cineva care o urmărise pe Justine Buisson până în strada Ecoles şi, care se pusese de planton şi el, la o sută de metri distanţă de imobil, dar pe trotuarul celălalt: era Edouard Sammécoult.

Dacă nu fusese reperat de Boris Corentin, nici da Aimé Brichot, nici chiar de Justine, era din cauză că un tip care efectuează o urmărire pe Solex, lese mai puţin în evidenţă decât unul de la volanul unei maşini. Mai ales când acel tip are pe cap o cască ce-i acoperă faţa, făcându-l de nerecunoscut.

Sammécoult îşi rodea unghia de la degetul mare al mâinii drepte. Un tic de care el credea că s-a debarasat demult.

— Căţea, şuieră ei printre dinţi, ai să mi-o plăteşti scump!

Nu se lăsase doborât. La război, cea mai bună apărare este atacul.

Şi se hotărâse să treacă ia atac.

Se îndreptă spre Bulevardul Saint-Michelet.

Pe dreapta, era un bar la subsol. Se bagă înăuntru şi coborî scările ce duceau la primul nivel spre toaletă şi telefon.

Găsi mai multe cărţi de telefon azvârlite pe o măsuţă. Răsfoi una dintre ele la litera B. Justine Buisson era trecută de două ori, în strada Rondeaux şi în strada Ecoles.

Cum formă numărul din strada Ecoles, Justine ridică receptorul.

— Trebuie să te văd cât de curând posibil, azvârli Sammécoult cu o voce grăbită.

— Ce s-a întâmplat? ripostă Justine. Vrei să mă rogi, să te pui în genunchi? Te previn că n-o să-ţi meargă.

— Nu. Dimpotrivă. Mi-am făcut socotelile, m-am gândit şi am descoperit că pot să-ţi dau banii mai curând decât credeam.

— Ce-i bazaconia asta? îl întrebă Justine suspicioasă. Dacă încerci să mă duci, o s-o regreţi, micul meu Edouard!

— O să am jumătate din ce mi-ai cerut în seara asta, trebuie să te văd, argumentă el.

— Jumătate din cât? îl interogă ea.

— Cinci sute de mii, suflă Edouard. Dar în schimb, vreau jumătate din copiile filmului. Începând cu seara aceasta.

El ghici că în sufletul Justinei se ducea o luptă. Dar lăcomia fu mai mare.

— N-o să-ţi pot da copiile în seara aceasta, spuse ea cu o voce ezitantă, este prea curând.

Sammécoult îşi şterse fruntea cu dosul mânecii. Pariase cu el însuşi, că Justine minţise în legătura cu copiile. Ea nu avea decât versiunea originală, acum el era sigur.

— O să-ţi dau toate copiile după ce-ţi vei plăti datoria, reluă ea.

— Nu, făcu Sammécoult cu fermitate. Vreau mai mult decât una în seara aceasta. Crezi că este cinstit să iau una singură în schimbul a cinci sute de mii de bancnote?

Justine se mai gândi un pic.

— Bine, spuse ea. Dar dacă încerci să mă păcăleşti, o să intrăm amândoi la răcoare, nu uita.

Cinci minute mai târziu, Sammécoult îşi încăleca Solexul garat în strada Ecoles şi pornea ca şi cum ar fi fost pe o motocicletă de curse.

Îi mai rămâneau exact şapte ore ca să iasă din coşmarul în care-l băgase reapariţia Justinei.

*

* *

Dacă Edouard Sammécoult ar fi fost dotat cu o a doua vedere, ar fi ştiut că în afară de efectul surprizei, el beneficia şi de o altă superioritate: exact în momentul în care-l telefona, Justine, în garsoniera ei, se lupta cu cea mai tâmpită şi neplăcută problemă din toate şi anume, o inundaţie.

Ea închisese telefonul în momentul exact în care Aimé Brichot suna la uşă.

Pe scară, urcând cele şase etaje, avusese timp să-şi definitiveze planul. El deschise gura când Justine strigă:

— Se poate spune că sunteţi rapid! Intraţi!

Era doar cu sutienul pe ea şi manşetele de la jeanşi suflecate. Brichot observă că picioarele îi erau ude.

— A sărit o garnitură, sau aşa ceva, continuă ea. Aşa cum v-am spus la telefon, baia era inundată deja când am ajuns eu. Grăbiţi-vă, altfel va fi catastrofa secolului!

În faţa amplorii stricăciunilor, ea îl decomandase pe clientul ei din după-amiaza aceasta, un tip care venea din opt în opt zile de la Auger, doar ca să a vadă.

— Ai venit, sau ce dracu'? ridică ea vocea privindu-l pe Brichot care-şi bălăngănea braţele.

— Am venit, murmură el slab.

— Nu ţi-ai adus trusa cu scule?

— Trusa? Nu… am uitat-o.

— Cum ai venit aşa, câine surd la vânătoare! Noroc că am eu ceva scule într-un şifonier, o cheie franceză, cleşte… la uită-te la astea dacă-ţi convin.

Pardoseala sălii de baie dispăruse sub un strat de trei centimetri de apă. „Acum o să fac pe instalatorul" îşi zise Brichot, încercând să se obişnuiască cu situaţia. Mai întâi îşi scoase lodenul. Sub vestă avea un pistol de poliţie trecut prin curea. În timp ce ea stătea cu spetele, el îşi piti arma în buzunarul pardesiului.

Pe urmă avansa curajos în mijlocul bălţii.

Justine prinsese sclipirea ţevii pistolului.

Deoarece meseria de instalator nu era atât de periculoasă încât să trebuiască să umbli înarmat, nu existau decât două posibilităţi.

Poliţist sau hoţ.

În ambele cazuri, ea ar fi avut conştiinţa curată.

*

* *

În aceeaşi clipă, Boris Corentin părăsi strada Ecoles.

„Sper că n-o să te superi pe mine prea tare, Mémé”, îşi zise el, simţindu-se uşor vinovat că-şi abandona colegul, astfel.

Cu forţa unui trăsnet, creierul lui îi furnizase soluţia enigmei: Justine Buisson, pe care o văzuse integral, din spate şi din profil. Era la televizor, într-o seară foarte târzie, spre ora doua sau trei, când prietena lui care stătea lungită lângă el, jucându-se cu telecomanda, dăduse peste canalul cu filme porno. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că filmul care apăruse pe ecran nu povestea Viaţa Jannei D’Arc.

Justine Buisson jucase în filme porno.

Avea acum un fir. Subţire, fără îndoială, dar nu avea de gând să-l lase.

*

* *

Pentru Edouard Sammécoult, era o adevărată călătorie în timp. Un fel de înotat contra curentului unui râu care devenea din ce în ce mai murdar, pe măsură ce se apropia de izvor.

Erau aproape orele cincisprezece. De la prânz, un singur gând îi ocupa mintea. Acela la Linda Brady.

Într-o străfulgerare, după ce se despărţise de Justine în strada Sèvres, la barul acelui hotel de lux, îşi amintise scena carambolului în care de abia o liniştise pe nebuna aia, drogată cu „Pudra îngerilor” şi înarmată cu un cuţit de bucătărie, care-i voia pielea Justinei. „O cretină geloasă!” spusese cea din urmă. Linda Brady îi scosese ochii unui poliţist când aceştia veniseră. Ea fusese condamnată la ani grei de puşcărie şi Sammécoult nu mai auzise niciodată de ea.

Ce se întâmplase cu nebuna? Mai trăia încă? La vremea aceea câţi ani avea? Treizeci şi patru, treizeci şi cinci de ani? Deci, acum ar avea în jur de cincizeci. Dacă mai era în viaţă…

Nu-i găsi numele nicăieri, în nici o carte de telefon.

Putea foarte bine să-şi fi schimbat numele după ce ieşise din puşcărie sau să se fi măritat. Putea să fi plecat în provincie sau străinătate.

Sammécoult, care-i telefonase Thérèsei, secretara sa, pentru a-i spune că n-o să revină în cursul acelei zile, scutură din cap, aşezat pe Solexul său, cu un picior pe pământ, oprit la un stop, pe bulevardul

Operei.

Planul lui nu făcea nici cât o ceapă degerată.

De altfel, ura Lindei pentru Justine, cu timpul, poate se stinsese.

Chiar dacă ar găsi-o, el n-ar reuşi s-o facă să se răzbune.

Trebuia ca el să „scuipe”. Lună de lună. Până la sfârşit.

O sută de milioane de centime!

Şi apoi, fără îndoială că Justine ar continua să-l şantajeze. Pe o perioadă nelimitată. Toată viaţa.

El demară din nou. Oricum, nu avea nici un mijloc ca să pună mâna pe Linda Brady.

Merse pe mai multe străzi până când se trezi pe strada Banque. Înjură pe sub caschetă. De acum, până la sfârşitul zilelor lui, trebuia să facă pe bancherul, da!

Frână brusc, declanşând în spatele lui un claxonat asurzitor.

Tocmai trecea pe strada Bourse, prin faţa primăriei celui de al doilea arondisment.

Şi el îşi aminti dintr-odată că poţi să găseşti pe cineva consultând listele electorale care se găsesc la fiecare primărie.

Dacă Linda nu-şi schimbase numele şi nu se mutase din Paris, el avea o şansă, o mică şansă s-o descopere.

Numai că, în toată capitala erau douăzeci da arondismente. Deci douăzeci de primării. Şi erau orele cincisprezece trecute.

Era imposibil.

Creierul îi lucra cu o viteză fantastică. Se hotărî să treacă peste cartierele scumpe. Scoasă din circulaţie, aşa cum era la treizeci şi patru de ani, Linda nu avea cum să locuiască pe bulevardul Paul Donner sau pe Champs-Élysées. Doar dacă n-ar fi survenit vreo minune.

O să atace cartierele mai modeste. Belleville, Republique, Porte des Lilas. Pe urmă arondismentele XVIII, XIX, XX, dacă birourile nu erau închise.

O minune, se gândi el pornind din nou. Era nevoie de aşa ceva ca s-o găsească.

Dar nu mai putea da înapoi, nu avea de ales.

CAPITOLUL XIX

Boris parcurse din doi paşi biroul minuscul pe care-i ocupa Marcel Boisdubout, o veche cameră renovată din strada Saint Honoré. Apartamentul propriu-zis al lui Boisdubout era ia etajul al treilea, dar el închiriase acest local pentru a-şi face „cercetările”.

Cei trei, băieţi ai săi, a căror vârste erau cuprinse între treisprezece şi nouă ani, nu aveau dreptul să intre aici. În privinţa educaţiei copiilor el era intransigent. Locul unde, de o bună duzină de ani, îşi redacta teza de doctorat, o treabă foarte serioasă şi oficială: Evoluţia scenei pornografice pe ecran.

Profesor la Institutul de înalte Studii Cinematografice, autor al mai multor lucrări despre cinema, Boisdubout era, probabil, cel mai bine informat om în ceea ce priveşte industria cinematografică a secolului XX. Îl mai servise pe Boris Corentin cu doi ani în urmă, când acesta ancheta un trafic dubios de casete porno în care participaseră minori ca eroi.

Alt detaliu mai neobişnuit ca altele: Marcel Boisdubout era căsătorit de şaisprezece ani şi se lăuda că în toţi aceşti ani nu avusese decât o singură femeie: a lui.

Toată ştiinţa lui se datora cărţilor. Dar era imensă.

— După ce m-aţi sunat, domnule inspector, spuse el împingând o grămadă de dosare spre extremitatea biroului, am adunat tot ce era legat de Justine Buisson. Dacă vreţi să vă uitaţi…

El era îmbrăcat cu o cămaşă transparentă de nylon, care lăsa să se vadă părul lui negru de pe piept. Dar craniul lui, prin compensaţie, era ca o lună plină.

Peste tot erau fişiere. Cele care se refereau la regizori, acelea unde filmele erau clasate în ordine alfabetică sau pe teme. Acelea unde, în fine, erau clasate vedetele porno. Cu specialităţile lor, măsurile lor, originile sociale şi lista filmelor la care participaseră.

Erau şi alte dosare, unde Marcel Boisdubout arhivase articole din ziare ce se refereau la industria filmului. Metodele lui de clasare erau de o eficacitate uluitoare. Într-un sfert de oră, imediat după telefonul lui Boris, adunase tot ceea ce o privea pe Justine Buisson.

Boris Corentin răsfoi fişele cu rapiditate. La rubrica „specialităţi” se afla că Justine era o fruntaşă a dublei penetrări: a sodomiei în general şi a sodomiei cu pumnul în particular. Titlurile capodoperelor în care jucase ocupau mai multe linii. Debutase foarte tânără, la nouăsprezece ani, în „Colţurile regulatului” şi Boisdubout îi păstrase primul interviu, apărut în revista cinematografică de avangardă, dispărută de atunci, „Marinela”.

Şi era semnat Edouard Sammécoult.

Boris surâse cu gura. Până la urechi fluturând tăieturile din revistă:

— Aş putea?

— Am un xerox, se grăbi Boisdubout. Vă fac imediat o copie.

Nu se punea problema, nici măcar pentru poliţie, să-i sărăcească preţioasele arhive.

— Cine-i maimuţoiul ăsta? tună Donatien Strogof. Nu poţi să stai liniştit nici măcar cinci minate că poliţiştii vin să te caute în cur!

Maimuţoiul în chestiune era Aimé Brichot, care-şi revenea încet din ceaţa comatoasă în care căzuse, după impactul pe care-l avusese capul lui cu o sticlă de whisky legănată de Justine.

În timp ce Aimé, în baie, se scremea să oprească inundaţia, Justine dăduse dovadă de o eficacitate uluitoare. Sub pretextul că vrea să agaţe vesta şi pardesiul instalatorului ea-i şterpelise hârtiile de identitate.

Era cel de al doilea copoi de la Brigada Mondenă care o vizita astăzi.

Şi doi era cam mult.

Ea îi telefonă şi lui Strogof. El tocmai se întorsese în strada Rondeaux şi ea-l rugase să vină de urgenţă.

Aşteptându-l, pentru mai multă siguranţă, ea golise pistolul lui Aimé Brichot. Pe urmă ea se înarmase cu o sticlă de whisky şi Brichot nu avu timp să se întrebe din ce i se trage când căzu fără cunoştinţă cu nasul în apă.

Ea îşi trase apoi până la un fotoliu unde-şi lega ea clienţii masochişti în timpul şedinţelor, şi-l legase zdravăn.

— Nu ştiu ce-ai făcut, îi spuse ea lui Donatien Strogof, dar trebuie să fie o mare porcărie. Şi eu nu vreau să fiu amestecată, ia-l pe tipul asta şi fă ce vrei cu el, eu nu vreau să ştiu nimic!

— Mai ai pachetul pe care ţi l-am dat azi-dimineaţă? o întrebă Strogof.

Ochii Justinei se umbriră. Ce pachet? Îşi aduse aminte brusc: pistolul P-38! Ea-l uitase complet în fundul poşetei!

— Nu, minţi ea. L-am aruncat aşa cum m-ai învăţat.

Dacă ea-i spunea adevărul, risca să fie „curăţată”, aşa cum mai făcuse de două sau trei ori.

— Păcat, făcu Strogof. Mă simt gol fără şmecheria aceea.

— Michelet? întrebă ea brusc. Fabrice Michelet? Tu?

— Da, făcu Strogof fără şovăială, plin de un soi de mândrie. Şi nu numai pe el. Am lăsat ceva mortăciuni pe unde am trecut în ultimul timp.

— Şterge-o! ţipă Justine cuprinsă de teroare.

— Ce-ai, dragă? ripostă Strogof Te necăjeşte aşa de tare să fii complicea unul asasin?

Peste ochii lui Aimé Brichot se înnoda o batistă. În gură, o bilă de plastic îi distanţa maxilarele şi-i împiedica să strige. Bile de vata îl astupau urechile. N-auzea decât un murmur îndepărtat. Se simţi brusc ridicat în sus de două braţe puternice şi învelit în ceea ce părea a fi un covor. Ghici că este coborât pe scări.

Pe urmă se auzi pocnetul unui portbagaj de maşină şi apoi un motor care porneşte.

Ultimul drum al condamnatului, îşi zise Brichot.

În gând, începu să-şi ia adio de la Janette, copii, Boris şi de la toţi acei pe care-l iubise.

Rămasă singură, Justine se întreba ce o să spună când o vor întreba despre copoiul cu ochelari care venise la ea. Negăsind nici un răspuns, îşi zise c-ar trebui s-o ia la picior cât de curând posibil.

În baie, nivelul apei nu mai creştea. Înainte de a i se da la cap, Brichot îşi făcuse cu conştiinciozitate meseria de instalator. Oprise scurgerea.

Nu era poate o consolare, dar întotdeauna era aşa.

Jos, la tomberoane, în fundul curţii imobilului, ea se debarasa de revolverul poliţistului şi de asemenea şi de gloanţele de care îl golise.

Se hotărî să poarte cu ea, în poşetă, pistolul lui Strogof. Cel puţin din seara aceasta, după întâlnirea cu Sammécoult. Nu se ştie niciodată.

Graba acestuia de a-i da bani i se părea extrem de bizară.

*

* *

Boris Corentin închise nervos.

De cinci sau şase ori încercase să vorbească cu Edouard Sammécoult. Era de negăsit. Nici la el acasă şi nici la birou.

Cât despre Aimé, îşi reproşa că-l lăsase baltă. Dar acesta din urmă avea întâlnire cu maestrul Défourray la orele optsprezece. O să reia legătura cu el sunând la cabinetul avocatului.

Aprinse o ţigară şi se răsturnă pe spătarul scaunului. Singur în biroul Afacerilor Recomandate, el începu să reflecteze asupra întâmplărilor vieţii şi secretelor ciudate care legau aproape fiecare existenţă.

*

* *

Un pic înainte de orele şaptesprezece, Edouard Sammécoult avu impresia că învie.

Negru pe alb, avea în faţa lut adresa tindei Brady. Era vie! Şi locuia aproape de poarta Chapelle, pe o stradă numită Evangile.

Plutind de fericire, părăsi primăria arondismentului XVIII.

Acum, era de ales – cap sau pajura.

*

* *

Din cauza transpiraţiei, unul din tampoanele de vată alunecase şi, prin tabla portbagajului în care era ghemuit, Aimé Brichot auzea distinct vocile celor doi bărbaţi.

— Doar n-o să mă omori pentru că presa este defecta, repetă primul, O să fie reparată mâine la prima ora, asta-i tot ce-ţi pot spune!

— Rahat, mormăi cei de al doilea, ce-o fi cu porcăriile astea de maşinării? Am nevoie ca această rablă să fie imediat presată! Auzi? Imediat!

— Te-am refuzat vreodată? îl întrebă prima voce.

— Imediat! urla celalalt bătând în caroserie cu pumnii. Imediat.

Brichot se lăsă să recadă pe fundul portbagajului. Avea o uşoară, o foarte uşoară tresărire.

CAPITOLUL XX

O lovitură de picior îi fu suficientă lui Boris ca să deschidă uşa garsonierei Justinei Buisson, din strada Ecoles. Această intervenţie poate că nu era legală fără documentele emise de către judecătorul de instrucţie, dar era urgentă.

Turul locuinţei fu făcut foarte repede. Boris se îndreptă spre telefon pentru a-i telefona din nou maestrului Défourray.

Nici avocatul şi nici Brichot nu dăduseră nici un semn de viaţă!

Închizând telefonul, privirea îi căzu pe peretele pe care-l avea în faţă. Mai multe numere de telefon cu opt cifre erau înscrise.

Formă unul care nu răspunse. La al doilea răspunse robotul.

Al treilea ridică receptorul:

— Cine sunteţi? întrebă Boris cu brutalitate.

— Ia ascultă, drept cine te crezi, strigă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Inspector divizionar de la poliţia judiciara, zvârli Boris sec.

— Francis Beaucranne, făcu celălalt. Antreprenor de pompe funebre. Ce…

— O cunoaşteţi pe o oarecare Justine Buisson? i-o tăie Boris.

— Nu ştiu dacă ea se numeşte Buisson, răspunse Beaucranne după o uşoară ezitare, dar cunosc o Justine. Chiar acum a sosit aici, pe platoul de filmare.

— Ce înseamnă aici?

— La mine, bineînţeles.

— Ce-i cu povestea asta cu platoul?

Beaucranne începu să-i explice că-şi închinase casa unei echipe de filmare care turna un film. Că era ultima zi şi că…

— Sosesc, i-o tăie Boris care înţelesese tot. Nu spuneţi nimic Justinei.

— Este vorba de o surpriză? se minună Beaucranne.

— Cum vreţi să-i spuneţi.

*

* *

Lui Sammécoult nu-i venea să creadă. În afara părului alb, Linda Brady nu se schimbase practic deloc de-a lungul anilor. Era casieră într-un mic cinematograf din Pigalle, locuia în două camere care dădeau într-o curte şi după pozele cu fete goale care-i împodobeau pereţii s-ar fi zis că aceasta este locuita de o tipa foarte obsedata. Doar că ea le prinsese pe pereţi şi doar că ea era lesbiana. Până în vârful unghiilor.

— Cine sunteţi? întreba ea pentru a zecea oară.

— N-are importanţa, repeta Sammécoult, sigur că ea nu-l

recunoscuse. Să zicem că sunt, ca şi dumneavoastră, cineva care are suficiente motive pentru a se plânge de Justine Buisson.

Faţa ascuţita a Lindei Brady se întinse către el.

— Timp de ani şi ani de zile, spuse ea, nu m-am gândit decât la un singur lucru: să mă răzbun. S-o omor.

— Şi acum? întrebă Sammécoult.

Ea ezită:

— Nu mai ştiu. Mi-am stricat viaţa din cauza ei. Toţi aceşti ani de puşcărie...

El gândi:

— Fără ea, niciodată n-aţi fi ajuns acolo.

— Ştiu, zise ea cu o voce răguşită.

Edouard se ridică. Îi indică adresa unde ea ar putea-o găsi în seara aceasta. Îi preciza şi că Justine este înarmată. În geantă, avea un revolver.

— Nu uitaţi, spuse el. Revolverul.

— Într-un ambalaj de hârtie de ziar, făcu Linda Brady închizându-şi ochii... N-o să uit.

De cum ajunse afară îşi zise că planul lui era o utopie. Iar dacă Linda o omora pe Justine, remuşcările lui vor fi cu mult mai mari decât uşurarea pe care o va simţi.

*

* *

— Crăpăm sub reflectoarele astea! Ritmul este infernal.

Protestele Vanessei făcură ca toţi să izbucnească în râs, în salonul hotelului particular din strada Blomet. Chiar Monique machieuza, oare-şi plimba pământufurile cu pudră primprejurul a trei sexe masculine, sculate, încercă un zâmbet.

Ca şi în prima seară, jaluzelele şi draperiile fuseseră trase. Ca şi în prima seară, tehnicienii îmbrăcaţi evoluau în mijlocul actriţelor şi actorilor goi. Ca şi în prima seară, Beaucranne era în al şaptelea cer. Singurul lucru pe care-l regreta era că turnarea înceta în seara asta... dar toate lucrurile cele bune au un sfârşit.

— Gata? Toată lumea este la locul ei? strigă Kallikokkos. Vanessa, culcă-te pe spate şi ridică-ţi picioarele. Nu. Mai mult decât atât. În echer. Da. Desfă-ţi sexul cu degetele, trebuie să se vadă tot.

Operatorul şef, cu camera pe umăr, se pregătea să tragă scena în prim plan.

— Pe aripile penisului! strigă secretara de platou.

— Camera doi! Motor! urlă ca un ecou Dirty Kal.

Justine Buisson se lăsă pa spate, lângă perete. Ar fi dat o avere pentru a pune mâna pe un pic de heroină. De la vizita copoiului chel şi mustăcios, frica îi scurma pântecele ca o gheară de fier.

„Am făcut o mare porcărie că l-am prevenit pe Strogof” îşi zise ea

pentru a mia oară.

Tresari uşor când Beaucranne se apropie de ea:

— Nu vrei să bei un pahar de şampanie cu mine? îi propuse el. Este doar ultima seară.

De cum ajunseră în camera lui, el îi desfăcu decolteul şi începu să-i frământe sânii masivi, cu energia disperării.

Pe urmă, o puse într-un fotoliu, îi ridică picioarele, îi desfăcu coapsele şi ţinându-se cu mâna, se înfipse în adâncul pântecului ei.

Din salonul de unde se auzeau râsete, întretăiate de indicaţiile pe care le dădea Kallikokkos, nimeni nu auzi bătându-se la uşa micului hotel particular. În afară de Monique, machieuza, care îi deschise.

Femeia cu părul alb, îmbrăcată cu un mantou vechi din blană sintetică, o uimi. Dar când aceasta îi explică că ea era o veche prietenă o Justinei şi că ar dori s-o vadă pe aceasta din urmă, ea o lăsă să intre...

— Trebuie să aştepţi aici, spuse ea când ajunseră în hol. Se turnează.

Linda Brady dădu din cop. În hol, pe podea, sau pe marmura unei comode Louis XV. Erau o grămadă de poşete.

Ea le deschise una după alta.

Până când o găsi pe cea în care se afla pistolul Walther P-38.

Pe urmă, întredeschise uşa salonului şi cercetă cu privirea grupul celor care erau adunaţi acolo. Justine nu era.

Începu să deschidă alte uşi. Până în momentul în care descoperi camera lui Beaucranne.

În penumbră Justine se albi instantaneu.

— Îmi face plăcere, scrâşni Linda. Văd că mă recunoşti!

Întrerupt din plină plăcere, Beaucranne se retrase din pântecele Justinei şi, cu sexul îmbăţoşat, se îndreptă spre necunoscută:

— Cine-i nebuna asta? strigă el.

Ţeava revolverului se mişcă cu gura îndreptată spre burta bărbatului.

— Dacă mai înaintezi un pic, îţi sfărâm testiculele, îl avertiză Linda Brady cu o voce ciudat de calmă.

Beaucranne, amuţit dintr-odată, se lăsă să cadă tremurând pe un scaun.

*

* *

Drumul de întoarcere la Paris nu dură mai mult de douăzeci de minute. La volanul maşinii roşii, „împrumutate” din parcajul Saclay, Strogof îşi chinuia mintea întorcând problema pe toate feţele.

În portbagaj avea un copoi şi asta era din ce în ce mai rău pentru el. Deja începea să pută îngrozitor.

Nu voia să mai aştepte până mâine ca să termine cu copoiul ăsta. Trebuia să se debaraseze, de el cât mai curând posibil.

Când ajunseră la periferie. Parisul era cufundat într-o noapte neagră.

Îi trebuia o armă.

Pentru a-l răpune pe acest rahat nenorocit.

Şi proasta aia de Justine îi aruncase pistolul lui P-38!

— La dracu'! înjură el deodată oprindu-se brusc în mijlocul şoselei.

În spatele lui, mai multe maşini începură să claxoneze.

— Bine, bine, spuse el pornind şi îndreptându-se spre dreapta.

Ieşea din periferie prin poarta Orléans. Îşi aduse aminte dintr-odată că poliţistul avea şi el un revolver. Bineînţeles! Şi ar fi fost chiar nostim să-l omoare cu propria lui armă, Dintr-un anumit punct de vedere era ca un fel da întoarcere la expeditor.

Opri maşina într-o micuţă stradă întunecată, ieşi şi înconjură maşina căreia îi deschise portbagajul.

Îl percheziţiona cu rapiditate pe Brichot, care zăcea pe covoraşul de cauciuc, legat şi cu căluş în gură.

Nimic. Poliţistul nu avea armă asupra lui îi smulse căluşul.

— Ce naiba ai făcut cu arma ta? îi azvârli el în faţă lui Aimé, când acesta fu în stare să-i răspundă.

— Închipuieşte-ţi că încântătoarea ta prietenă m-a uşurat de ea, răspunse Brichot cu o vocişoară calmă. Dar nu-i prea grav, mi-ar face plăcere să-ţi stâlcesc mutra cu pumnii... Este suficient să mă dezlegi.

— Crapă, urlă Strogof închizând portbagajul.

Măgăriţa aia de Justine păstrase cu siguranţă arma poliţistului şi trebuia să i-o ia.

Se instala din nou la volan.

Ştia unde s-o găsească.

Dodo Strogof nu era la prima maşină pe care o conducea în viaţa lui, dar el era învăţat cu maşinile de lux, nu era obişnuit cu maşinuţele economice şi uşor rudimentare ca aceasta.

Parcând în strada Blomet, îşi zise că poliţistul chel din portbagaj nu avea nici o şansă să scape deoarece portbagajul în chestiune era închis cu grijă.

Nu se gândise că partea din spate a maşinii era formată dintr-un fel de placă mobilă extrem de fragilă şi că era suficient un şoc foarte mic ca s-o ridici şi să intri în interiorul propriu-zis al maşinii.

De fapt, Aimé Brichot, rămas singur, nu se gândise la asta imediat.

El încercă deci să se elibereze lovind, cu capul în portbagaj. Ceea ce se dovedi total ineficace, dar îi lăsă nenumărate cucuie în schimb.

Pe urmă se gândi la placa din spate şi cu o lovitură a craniului lui îndurerat, dar intact, reuşi s-o înlăture.

Îi trebuiră câteva mişcări complicate pentru a ateriza pe bancheta

din spate.

Chiar şi legat, poţi deschide portiera unui automobil. Când Brichot se trezi pe trotuarul străzii Blomet, observă că era îndoit, din cauza îndelungatei staţionări în portbagajul maşinii.

Dar avea tot timpul, mai târziu, ca să se plângă. Pe moment, avea altceva mai urgent de făcut.

În care imobil, oare îi dispăruse răpitorul?

Nu trebui să se întrebe multă vreme. Din interiorul unei case cu două etaje şi jaluzelele trase se auzi o împuşcătură.

El se avântă cu pumnii înainte şi un moşuleţ care-şi plimba câinele îl văzu trecând şi-şi zise că există oameni care se distrează într-un mod bizar.

*

* *

Pentru că Justine îi descrisese locurile, spunându-i despre micuţa gradina care se afla în spatele casei şi care comunica printr-o uşă îngusta cu grilaj cu strada Lecombe, Donatien Strogof n-avu nici o greutate să se orienteze.

Broasca şi poarta cu grilaj erau mâncate de rugină şi nu fu nevoie decât de o izbitură ca să fie forţată. Pe urmă, traversă grădina întunecată şi urcă scările de ciment care duceau la uşa bucătăriei.

O detonaţie asurzitoare, urmată de un urlet, îl făcu să se azvârle în întuneric.

În acelaşi moment, pe trotuarul străzii Blomet, Boris Corentin care bătea la poartă fără a i se deschide, auzi şi el explozia.

Într-o secundă, ezitarea lui se spulberă, îşi scoase pistolul de poliţist şi trase de două ori. Broasca fu pulverizată şi el o luă la fugă spre interiorul hotelului particular.

În salonul pe care-l străbătu în fugă, toată lumea părea împietrită. Actorii goi, înţepeniţi ca nişte statui, văzându-l trecând cu revolverul în mână şi strigând „Poliţia” se întrebare brusc dacă nu cumva s-au înşelat asupra filmului.

— Terminaţi! urlă Boris năvălind în camera lui Beaucranne. Nu mai faceţi şi alte porcării!

Dodo Strogof se întoarse pe călcâie.

A o dezarma pe Linda Brady nu fusese decât un joc de copii. O cătuşă la mână şi ea lăsase P-38-ul, arma cu care trăsese de trei ori.

Dar el intervenise prea târziu.

Pistolul P-38, manipulat de Linda Brady chiar în momentul în care el apăruse, îşi atinsese ţinta pentru a treia oară.

Trecând prin inima Justinei Buisson.

Aceasta era răsturnată pe fotoliu, cu coapsele desfăcute pentru că fusese surprinsă de Linda tocmai când Beaucranne o poseda. Desfăcută ca o ofrandă, acum, mai mult obscenă decât morbidă.

Sub sânul ei stâng apăruse un crater de unde sângele ţâşnea din abundenţă.

Beaucranne se azvârlise peste ea, o prinsese de ceafă şi-i ridică faţa. Apoi, o lăsă să cadă la loc, pe spate.

Nu se mai putea face nimic pentru Justine.

— Las-o! repetă Boris.

Din fundul orbitelor lui înfundate, Dodo Strogof privi spre poliţistul înalt pe care-l văzuse pentru prima oară la salonul de dans „La Coupole”, a doua oară sub ferestrele prinţesei din strada Albéric-Magnard, şi căruia îi auzise vocea, în strada Rondeaux, la Justine.

— O.K., spuse el scârbit, aţi câştigat.

Pistolul P-38 căzu pe mochetă.

— Unde este inspectorul Aimé Brichot? se răsti la el Boris.

— Aici, făcu o voce în spatele lui Boris, ceea ce-l făcu pe acesta să se întoarcă instantaneu.

Era legat, cu faţa pământie, hainele boţite şi plin de cucuie pe chelie! Dar era viu!

— Asta, murmură el urmărind privirea colegului său care-i cerceta craniul plin de lovituri, este proba că am capul mai tare decât tabla unei maşini.

Cu o ridicătură de bărbie, îl arătă pe Strogof:

— A fost la un fir de păr ca el să nu devină ucigaş de poliţişti. O să-ţi explic mai târziu…

Cu o nouă mişcare din bărbie o desemnă pe Linda Brady, rămasă înţepenită la pământ.

— Şi aia cine este?

— O veche cunoştinţă, se pare, făcu Boris care avea memoria feţelor. Dacă nu mă înşel, a ieşit din puşcărie acum şapte sau opt ani. Şi acum, o să se întoarcă.

— Şi ăştia? mai întrebă Brichot arătând spre echipa de tehnicieni şi actori, goi cum îi făcuseră mamele lor, care se înghesuiau în pragul uşii, complet năuciţi.

— Afaceri porno, făcu repede Boris. N-au aici o legătură cu asta, dar totuşi o să-i legitimăm.

Primul lucru pe care trebuiau să-l facă acum era să sune maşina din Quartier Necker, bulevardul Garibaldi, pentru constatări, procesele verbale şi restul. Pe urmă trebuiau să-i ridice pe Strogof şi pe Linda Brady. Direcţia Cheiul Orfèvres.

— Spune-mi, Boris, făcu Brichot întinzându-i încheieturile mâinilor, presupun că dacă m-ai dezlega nu s-ar micşora oare dezordinea din decor?

*

* *

Fany se întoarse pe burtă etalând un posterior mai acoperit cu

pistrui decât cerul cu stele într-o noapte de vară.

— Ce se întâmplă? făcu ea cu o voce înăbuşită de pernă. Nu produc nici un efect asupra ta când îţi ofer fesele? Nu-ţi mai plac, Boris?

El surâse slab. Aceste ultime trei zile, după moartea Justinei Buisson, fuseseră îngrozitoare. Mai întâi, avuseseră loc interogatoriile lui Strogof şi Lindei Brady. Pentru Strogof, fusese clar. Ucigaşul omorâse un oarecare număr de persoane, la comandă. Fusese în serviciu. Dar se contase pe un lucrător bun – nu putuseră să-l facă să divulge numele celui care-l plătea. Strogof era un adevărat profesionist al crimei şi interogatoriile poliţiei nu-l înspăimântau.

Şi în această dimineaţă, exact, îl găsiseră mort în celula lui. Spânzurat.

Sinucidere? Nu prea părea a fi genul lui… şi dacă nu era sinucidere, însemna că cineva hotărâse că este cazul să dispară.

Şi numele acestui cineva, era în mormânt, cu Strogof.

Cât despre Linda Brady, aceasta recunoscuse imediat mutra lui Sammécoult atunci când Boris îi arătase fotografia lui.

Inspectorul principal al muzeelor urma să fie imediat convocat la Cheiul Orfèvres pentru a fi interogat.

După telefonul pe care Boris îl primise de la Brichot, era vorba de o poveste întunecată ce se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă şi care se terminase cu un şantaj.

Boris alunecă prin pat în direcţia fetei roşcate.

— Trebuie să plec, spuse el, este aproape ora nouă…

Ea-şi undui posteriorul şi Boris avu impresia că întreaga lui garsonieră se clatină odată cu ea.

— Doar n-o să pleci fără să mă mai iei o dată, îl provocă ea.

Şi, răsucindu-şi ceafa pentru a-şi îndrepta spre el nasul ei cârn, adaugă cu o voce de vrăjitoare:

— Am chef ca să mă doară. Să mă rupi, să mă scurmi. După asta, o să ard peste tot şi o să mă gândesc la tine toată ziua, înţelegi?

Sub efectul acestei mărturisiri, el simţi cum i se întăreşte şi lungeşte în acelaşi timp. Când o pătrunse, ea gemu încovrigându-se şi el îşi spuse că era cazul să-şi ofere acest sfert de oră suplimentar, înainte de a se înfunda din nou în lumea dezaxaţilor, perverşilor, obsedaţilor şi criminalilor care, de aproape cincisprezece ani, constituiau unicul orizont al universului său.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....19
CAPITOLUL III.....30
CAPITOLUL IV.....39
CAPITOLUL V.....42
CAPITOLUL VI.....47
CAPITOLUL VII.....53
CAPITOLUL VIII.....57
CAPITOLUL IX.....63
CAPITOLUL X.....69
CAPITOLUL XI.....73
CAPITOLUL XII.....78
CAPITOLUL XIII.....82
CAPITOLUL XIV.....86
CAPITOLUL XV.....93
CAPITOLUL XVI.....99
CAPITOLUL XVII.....106
CAPITOLUL XVIII.....111
CAPITOLUL XIX.....116
CAPITOLUL XX.....120
CUPRINS.....128

Având nevoie acută de bani, Justine Buisson, fostă vedetă a filmelor porno, vede într-o seară la televizor chipul celui care cu șapte-sprezece ani în urmă îi fusese amant și o învățase să se drogheze. Hotărâtă să-l șantajeze cu un film în care era înregistrată o crimă involuntară și în care fostul amant părea a fi ucigașul, Justine trece la atac.

Colecția 18 PLUS

RECOMANDATA CELOR PESTE 18 ANI

I.S.B.N. 973-9170-10-2

LEI 1500